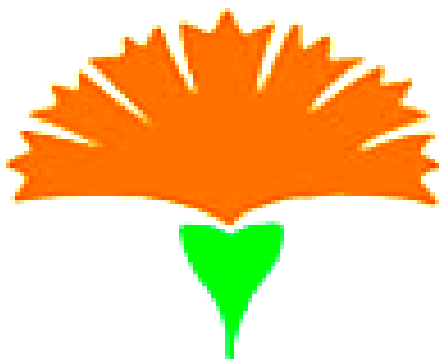

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

**Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ
ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ**

**Ο ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ**

A.S.K.E

ΑΘΗΝΑ 1986

2

Το ΑΣΚΕ-2, για την πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση της Ελλάδας, είναι μία έκδοση των πρώτων χρόνων του ΑΣΚΕ, που γράφτηκε κάτω από διαφορετικές αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες από τις σημερινές. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να διακρίνει τη διαφορά του στο ύφος με τις νεώτερες εκδόσεις μας, το ΑΣΚΕ-3 (Κύπρος), το ΑΣΚΕ-4 (Ευρωπαϊκή Ένωση) και το ΑΣΚΕ-5 (Μακεδονία).

Προς το παρόν τουλάχιστον, δε θεωρούμε σκόπιμη την επικαιροποιημένη επανέκδοση του ΑΣΚΕ-2, αφ' ενός για λόγους συναισθηματικούς και ιστορικούς, αφ'ετέρου γιατί, και ως έχει, περιέχει πολλά χρήσιμα στοιχεία.

Ιανουάριος 2009

Το βιβλίο αυτό αφιερώνουμε στον αξέχαστο σύντροφο Γιώργο Αλειφθήρα, σμήναρχο ε.α., που τόσο πολύ συνέβαλε στο γράψιμό του.

1986

Αγωνιστικό Σοσιαλιστικό Κόμμα Ελλάδας
Γραφεία: Τζωρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλατεία Κάνιγκος, Αθήνα 106 77
Τηλέφωνο: 210-3822315, Φαξ: 210-3819887
e-mail: aske@otenet.gr, ιστοσελίδα: <http://www.aske.gr>

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Φίλες και φίλοι αναγνώστες

Όσοι πήραμε μέρος στο γράψιμο αυτού του βιβλίου είμαστε τα μέλη του ΑΣΚΕ, κάποιοι αγωνιστές της αριστεράς, που θέλοντας να βοηθήσουμε για να βρει η πατρίδα μας μια καλύτερη μοίρα είχαμε ενταχθεί παλιότερα σε άλλα κόμματα, κύρια στο ΠΑΣΟΚ. Πιστέψαμε ότι οι διακηρύξεις τους ήταν ειλικρινείς.

Η εμπειρία μας αποδείχτηκε πολύ πικρή. Διαπιστώσαμε ότι τα λόγια τους πολύ λίγη σχέση έχουν με τις πράξεις τους. Και το κυριότερο κανένα απ' αυτά τα κόμματα δεν επιδιώκει πραγματικά ν' ανατρέψει αυτό που συνηθίσαμε να λέμε **καθεστώς της εξάρτησης**, δηλαδή τον έλεγχο της Ελλάδας από τους ξένους, για το συμφέρον των ξένων. Άλλα το στηρίζουν κι άλλα το ανέχονται.

Η πατρίδα μας, δυστυχώς, σ' όλη τη νεότερη ιστορία της, δεν εξελίχτηκε ποτέ ανεξάρτητα, όπως το ήθελε ο λαός κι όπως μπορούσε να γίνει. Γνώρισε τον τουρκικό ζυγό, τη γερμανοϊταλική κατοχή και ανοιχτές δικτατορίες, όπως του Μεταξά και της χούντας.

Σε μεγάλες περιόδους το καθεστώς υπηρετείται με συνέπεια από κοινοβουλευτικούς άνδρες, που σε κάποια φάση εξαπατούν το λαό και κερδίζουν μια πλατειά αποδοχή. Μετά το 1974 και ιδιαίτερα μετά το 1981, μας καλλιεργούν την εντύπωση ότι η ελληνική κυβέρνηση ακολουθεί ανεξάρτητη πολιτική. Ο ίδιος ο Αμερικανός πρεσβευτής Κήλω έφτασε το 1985 στο σημείο να δηλώσει ότι, ενώ παλιότερα οι σχέσεις Ελλάδας - ΗΠΑ ήταν σχέσεις υποτέλειας, σήμερα είναι σχέσεις ισοτιμίας. Μ' αυτό τον τρόπο οι ξένοι εκτονώνουν το λαϊκό κίνημα και εξυπηρετούν καλύτερα τα σχέδιά τους. Αυτά δε σημαίνουν, βέβαια, ότι για όλα στη χώρα μας ευθύνονται οι ξένοι. Οι ξένοι «κάνουν τη δουλειά τους». Το ερώτημα είναι **τι πρέπει να κάνουμε εμείς**.

Εμείς πιστεύουμε ότι ο καθένας μας έχει το καθήκον ν' αγωνιστεί, για ν' απαλλάξουμε τη χώρα μας από την εξάρτηση. Δεν μπορούμε να δεχόμαστε να χρησιμοποιούν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ (ή οποιαδήποτε ξένη δύναμη) την Ελλάδα, για να προωθούν τα επιθετικά τους σχέδια. Δεν μπορούμε να γινόμαστε συνένοχοι μ' αυτούς, όταν γνωρίζουμε πολύ καλά ότι δε διστάζουν ακόμα και να βομβαρδίζουν πόλεις ή στρατόπεδα προσφύγων και να εξοντώνουν γυναικόπαιδα απογειώνοντας τα αεροπλάνα τους από τα δικά μας αεροδρόμια. Και μάλιστα όταν και ο ίδιος ο ελληνισμός είναι θύμα τους. Η Κύπρος, με τις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου, γνώρισε τραγικές μέρες και με τις συμφωνίες που σήμερα ετοιμάζονται θα γνωρίσει ακόμα τραγικότερες.

Δεν μπορούμε να δεχόμαστε την παρουσία στο έδαφός μας αμερικανικών πυρηνικών όπλων, που μπορούν να βάλουν σε άμεσο κίνδυνο την υγεία (κι αυτή τη ζωή) πολλών Ελλήνων σε περίπτωση κρίσης, αλλά και οποιαδήποτε στιγμή από κάποιο ατύχημα.

Δεν μπορούμε να δεχόμαστε την παράδοση όλων των σημαντικών πλουτοπαραγωγικών πηγών της πατρίδας μας σε ξένους, π.χ. βωξίτης, πετρέλαιο, που σε συνδυασμό με την ένταξη στην ΕΟΚ μας καταληστεύουν, μεταφέροντας τεράστια κέρδη στις χώρες τους. Έτσι οι «προστάτες» μας γίνονται οικονομικά ισχυροί και ο ελληνικός λαός υποφέρει την πολιτική της μονόπλευρης λιτότητας. Αντίθετα με ό,τι προσπαθούν να μας πείσουν, η Ελλάδα έχει αρκετό πλούτο για να μπορέσει να ικανοποιήσει τις ανάγκες του λαού της.

Δεν μπορούμε να δεχόμαστε οι ξένοι (για να πετύχουν αυτούς τους στόχους) να ελέγχουν κάθε τομέα της δημόσιας ζωής, τα κόμματα (τις ηγεσίες τους, φυσικά), τον τύπο, τα συνδικάτα, την εκπαίδευση, την επιστήμη και την έρευνα, την πολιτιστική δραστηριότητα.

Το σπουδαιότερο, όμως, είναι ότι, για να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, προσπαθούν να τον διαφθείρουν και να τον διασπούν. Χρειάζονται δικούς τους ανθρώπους, για να συνεργάζονται συνειδητά μαζί τους. Χρειάζονται διανοούμενους (συντηρητικούς και «προοδευτικούς») που να σκέπτονται με κέντρο κάποια άλλη πατρίδα κι όχι την Ελλάδα. Χρειάζονται ανθρώπους που να δειλιάζουν, να υποτάσσονται, να βλέπουν το τι γίνεται και να μη συγκινούνται. Πρέπει να έχουν διαβρωμένο τον ελληνικό κρατικό μηχανισμό, για να προσπαθούν να πετυχαίνουν όλ' αυτά.

Το πιο ανήσυχο και επαναστατικό κομμάτι του λαού, τη νεολαία, προσπαθούν να το

εξουδετερώσουν στρέφοντάς το στα ναρκωτικά, το χουλιγκανισμό, τη μοναξιά και τη μελαγχολία. Προσπαθούν να στρέψουν τον ένα Έλληνα κατά του άλλου, άσχετα από ταξική θέση, για να εξουσιάζουν αυτοί. Η παλιά συνταγή του «διαίρει και βασιλεύει». Προσπαθούν, τέλος, να μας οδηγήσουν όλους στην απογοήτευση, να πούμε «δε βαριέσαι, δε γίνεται τίποτα», για να τους αφήσουμε να κάνουν τη δουλειά τους.

Εμείς, τα μέλη του ΑΣΚΕ, πιστεύουμε ότι **δεν μπορεί να ζει κανείς μέσα σ' αυτή την κοινωνία και να θέλει να λέγεται έντιμος, να θέλει να διατηρεί την αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό του, αν δεν αγωνίζεται να την αλλάξει.** Γι' αυτό, όταν καταλάβαμε ότι είχαμε παραπλανηθεί, αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε τον αγώνα από την αρχή, στηριγμένοι μόνο στις δικές μας δυνάμεις, χωρίς καμιά χρηματοδότηση από το εσωτερικό ή το εξωτερικό, πέρα από τις συνδρομές των μελών και των φίλων μας, μακριά από «φωτισμένες» ηγεσίες και σεβάσμιες «προσωπικότητες», που αποδείχτηκε ότι κατασκευάστηκαν από τους μηχανισμούς του καθεστώτος.

Γνωρίζουμε ότι ο αγώνας θα είναι δύσκολος και μακροχρόνιος. Κανείς δεν πρέπει να περιμένει γρήγορες λύσεις, γιατί δεν υπάρχουν. Οι γρήγορες και εύκολες λύσεις, οι «άμεσες προοπτικές», είναι σίγουρα «στημένες», για να παραπλανούν το λαό. Η ιστορία δείχνει ότι αυτό είναι κανόνας χωρίς εξαίρεση.

Ο λαός θα πρέπει να αποφασίσει να δείξει υπομονή, αντοχή στην πίεση και την ανασφάλεια, παραίτηση από μικροφιλοδοξίες και μια σειρά πρόσκαιρα «μικροβολέματα», που εξυπηρετούνται από θολές καταστάσεις. Ακόμη θα χρειαστεί πιο υπεύθυνη και παραγωγική ενασχόληση του καθενός με την όποια δουλειά του, χωρίς τη σειρά από τις γνωστές και σ' ένα βαθμό «δικαιολογημένες» δικαιολογίες που χρησιμοποιούνται σήμερα.

Όταν ο λαός είναι ενωμένος, οργανωμένος κι αποφασισμένος, μπορεί ν' αντιμετωπίσει τον καθένα και να κατακτήσει την εθνική του ανεξαρτησία. Την εθνική ανεξαρτησία δεν την εννοούμε σαν απομόνωσή της Ελλάδας από τον υπόλοιπο κόσμο. Η Ελλάδα έχει ανάγκη από σχέσεις με τις άλλες χώρες, αλλά αυτές τις σχέσεις θα τις ρυθμίζουμε με βάση τα δικά μας και αμοιβαία συμφέροντα κι όχι κάποιου «προστάτη». Και, για να γίνει αυτό, δεν πρέπει να ανήκουμε σε κανένα στρατιωτικό ή οικονομικό συνασπισμό.

Όταν είμαστε ανεξάρτητοι, μπορούμε να υπερασπίζουμε τα εθνικά μας δικαιώματα και να μην ξαναδούμε εθνικές μειοδοσίες. Δε θα ξαναδούμε δικτατορίες με τις φυλακές, τις εξορίες, τα βασανιστήρια, τις εκτελέσεις, θα αξιοποιήσουμε το φυσικό μας πλούτο και τις πνευματικές μας δυνατότητες για το καλό του τόπου μας και θα μπορούμε να φτιάξουμε μια κοινωνία χωρίς αδικίες. Θα αφεθούν ελεύθερες η παιδεία, η επιστήμη και η έρευνα να υπηρετούν την πατρίδα μας, θα ξανασυνδεθούμε με τις πολιτιστικές μας ρίζες, χωρίς διάθεση απομόνωσης ή υπεροψίας, μια και τώρα γίνεται κάθε τι το δυνατό για να μας κάνουν να ξεχάσουμε ότι είμαστε Έλληνες. Πάνω απ' όλα, όμως, σε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, θα επικρατήσουν άλλα ήθη, μακριά από τον ατομισμό και την υποκρισία, θα δημιουργηθούν καινούργιες ανθρώπινες σχέσεις, που αποτελούν και την ουσία της ανάπτυξης των ανθρώπων και της αρμονίας με τον πραγματικό εαυτό τους. Δεν ισχυριζόμαστε, βέβαια, ότι, μόλις ο λαός πάρει την εξουσία στα χέρια του, θα λυθούν όλα τα προβλήματα την ίδια στιγμή, ως δια μαγείας. Το αντίθετο μάλιστα.

Αλλά ο ελληνικός λαός σε πολλές στιγμές της ιστορίας του έχει δείξει τη δύναμή του. Έχει δημιουργήσει κινήματα, όπως το Πολυτεχνείο και οι ανένδοτοι, ή σε επί μέρους χώρους, όπως ο αγώνας του 15% για την παιδεία και οι αγροτικές κινητοποιήσεις. Με το έπος της Εθνικής Αντίστασης έφτασε στο σημείο να πάρει μια γεύση ανεξαρτησίας στα ελεύθερα βουνά, όπου μεγαλούργησε. Δυστυχώς, όμως, μέχρι τώρα ο λαός δεν είχε τη δυνατότητα να δείξει τη δύναμή του καθημερινά, έξω από ηρωικές στιγμές.

Όλες οι ιστορικές ευκαιρίες για την απελευθέρωση της πατρίδας μας χάθηκαν, γιατί στην ηγεσία του λαϊκού κινήματος βρέθηκαν άνθρωποι που παραπλάνησαν συνειδητά το λαό ή επηρεάστηκαν από ξένα κέντρα αποφάσεων και κατάφεραν να οδηγήσουν το κίνημα στο συμβιβασμό και την ήττα.

Από την πρώτη στιγμή που ιδρύσαμε το ΑΣΚΕ, αρχίσαμε να καταγγέλλουμε αυτούς που συνειδητά υπηρετούν το καθεστώς της εξάρτησης. Ταυτόχρονα αρχίσαμε να αναζητούμε, να βρούμε σε βάθος τι πραγματικά έγινε στο παρελθόν στην Ελλάδα, τι γίνεται σήμερα, για να

μπορέσουμε ν' ακολουθήσουμε έναν αγωνιστικό, «ρεαλιστικό» και υπεύθυνο δρόμο για το μέλλον. Αποδείχτηκε ότι πολλά αρχίζεις να κατανοείς, που σου προξενούν κατάπληξη, αν πάψει να σε τυφλώνει η εμπιστοσύνη σε «φωτισμένες» ηγεσίες.

Στην πρώτη μας έκδοση (ΑΣΚΕ -1) παρουσιάσαμε τις γενικές αρχές του κόμματος. Την πίστη μας στην Εθνική Ανεξαρτησία. Την πίστη μας σε μια αυτοδιαχειριστική σοσιαλιστική κοινωνία, μια κοινωνία όπου θα έχουμε καταργήσει τους καταπιεστές του λαού, χωρίς μέσα από τον αγώνα να δημιουργήσουμε κάποιους άλλους. Ο ίδιος ο λαός θα κατέχει τα μέσα παραγωγής, ο ίδιος θα παίρνει τις πολιτικές αποφάσεις κι όχι κάποιοι άλλοι εν ονόματί του.

Στο ΑΣΚΕ -1 τονίζουμε την απόφασή μας να μη συμβιβαστούμε ποτέ με κανέναν, να μην προδώσουμε ποτέ τον αγώνα που ξεκινήσαμε (είναι η μόνη υπόσχεση που έχουμε δώσει στον ελληνικό λαό). Εξηγούμε τις οργανωτικές αρχές με βάση τις οποίες λειτουργεί το κόμμα μας, ώστε να διασφαλίζεται η συλλογικότητά του. Και, τέλος, δημοσιεύουμε το καταστατικό του ΑΣΚΕ, που αποτελεί εγγύηση ότι στο ΑΣΚΕ ποτέ δε θα ξεχωρίσει κάποια ομάδα με ειδικά προνόμια. Κεντρική διάταξη του καταστατικού είναι ότι όλες οι κρίσιμες αποφάσεις παίρνονται από το σύνολο των μελών του κόμματος.

Ύστερα από τη διατύπωση των γενικών αρχών πρέπει να παρουσιάσουμε τις θέσεις και προτάσεις μας για όλα τα σημαντικά ζητήματα που απασχολούν τον τόπο μας. Ξεκινήσαμε με την πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση της Ελλάδας, γιατί η γεωπολιτική της θέση είναι τέτοια, που κύρια για στρατιωτικούς σκοπούς τη χρειάζονται οι ξένοι. Η απαλλαγή απ' αυτήν την εξάρτηση είναι προϋπόθεση για οποιαδήποτε πρόοδο στη χώρα μας. Η οικονομική εξάρτηση, στενά δεμένη με την πολιτική και στρατιωτική, θα παρουσιαστεί στην επόμενη έκδοσή μας και θα ακολουθήσουν κι άλλες εκδόσεις.

Μέσα στην οργάνωση του κόμματός μας οι συζητήσεις για το ΑΣΚΕ-2 κράτησαν ενάμισι χρόνο. Στη διαμόρφωση των εισηγήσεων συνέβαλαν και φίλοι του κόμματος. Σύμφωνα με την αρχική μας πρόθεση το βιβλίο θα ήταν κύρια αποκαλυπτικό, σκοπός δηλαδή ήταν να παρουσιάσει την κατάσταση που σήμερα επικρατεί και μόνο στο τελευταίο κεφάλαιο να δοθούν οι γενικές θέσεις του ΑΣΚΕ. Σε ανοιχτές συγκεντρώσεις και σε διαλογικές συζητήσεις, όμως, ο κόσμος ζητούσε από το ΑΣΚΕ, πέρα από τις γενικές, και εξειδικευμένες απαντήσεις. Έτσι αποφασίσαμε τους τελευταίους 4 μήνες να επεξεργαστούμε αναλυτικότερα τις θέσεις και προτάσεις μας, όχι βέβαια μέχρι το σημείο να γίνουμε δογματικοί, δηλαδή να αγνοήσουμε ότι η πραγματικότητα συνεχώς μεταβάλλεται και πολλά ζητήματα μόνο με την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος μπορούν να μπουν για συζήτηση.

Χωρίσαμε, λοιπόν, το βιβλίο σε δύο μέρη: Το πρώτο αναλύει το χτες και το σήμερα. Το δεύτερο προτείνει για το αύριο. Είναι φανερό ότι, ιδιαίτερα στο δεύτερο μέρος, δε διεκδικεί τον τίτλο του ολοκληρωμένου ή του αλάνθαστου (πέρα, φυσικά, από τις γενικές αρχές). Είναι οι θέσεις του ΑΣΚΕ, που κάθε παραπέρα επεξεργασία τους μόνο στα πλαίσια του αγώνα μπορεί να είναι σοβαρή και αποτελεσματική.

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Α. ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΕΧΡΙ 1940

1. Μέχρι το 1821

Ο Ελληνισμός, από το 2.000 π.Χ. μέχρι τις μέρες μας, αναπτύχθηκε σ' ένα πολύ ευρύτερο χώρο από τα σημερινά όρια της πατρίδας μας. Διατήρησε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, παρά το ότι βρήκε παλιότερους πολιτισμούς, δέχτηκε επιρροές και κατακτήσεις μακροχρόνιες. Στην ιστορική του πορεία, φυσικά, εμπλουτίστηκε με πολλά νέα στοιχεία, όμως τα κύρια χαρακτηριστικά του είναι αυτά που αποτελούν τη βάση και του νεώτερου ελληνισμού, που αρχίζει να σχηματίζεται στα μέσα της βυζαντινής εποχής.

Τα πρώτα δείγματα της διαμόρφωσης του νεοελληνικού έθνους, των νεώτερων δηλ. Ελλήνων, εμφανίζονται μετά τη φράγκικη κατάκτηση στα 1204. Οι Δυτικοί προσπαθούν να επιβάλουν την πολιτική, στρατιωτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία τους με βίαιο τρόπο και, σαν αντίδραση σ' αυτούς, που εκφράζεται, κύρια, με το κίνημα του ανθενωτισμού (να μην ενωθεί η ορθόδοξη εκκλησία με την καθολική, δηλαδή να μην υποταχθεί σ' αυτήν) γεννιέται η νεοελληνική εθνική συνείδηση. Η θρησκευτική μορφή που παίρνει αυτό το κίνημα είναι στην ουσία κάλυμμα για τις πολιτικές, πολιτιστικές και οικονομικές επιδιώξεις. Έτσι γεννιούνται οι Νεοέλληνες. Στην πάλη, στον αγώνα να μην κατακτηθούν, να μην αφομοιωθούν από τους «πρίγκιπες», τους παπάδες και τους εμπόρους της Δύσης.

Με την τούρκικη κατάκτηση, την άλωση της Πόλης, ο χώρος και ο πληθυσμός, που είχε διασπαστεί, ενοποιείται. Οι Τούρκοι, χωρίς διοικητική και πολιτιστική παράδοση και χωρίς οικονομική δραστηριότητα, μια και αποτελούν μόνο στρατιωτικό μηχανισμό, αναγκάζονται να ανεχθούν τη θρησκευτική, πολιτική και διοικητική (κοινότητες) αυτοτέλεια των Ελλήνων, των Ρωμιών (Ρωμαίος σημαίνει Έλληνας πια). Η Εκκλησία και οι δημογέροντες - κοτσαμπάσηδες, αν και λειτουργούν σαν όργανα της τούρκικης εξουσίας καταπιέζοντας κι αυτοί το λαό, ενεργούν σαν μεσάζοντες, ενδιαφερόμενοι και για την επιβίωση του «Γένους» και τη σχετική αυτονομία του. Ευνοείται έτσι και η οικονομική δραστηριότητα και σιγά σιγά δημιουργούνται νέα στρώματα και ομάδες. Τέτοιοι είναι οι Φαναριώτες, δηλ. όσοι συγκεντρώθηκαν γύρω από το Πατριαρχείο και με την προστασία του ανέλαβαν σιγά σιγά την οικονομική και κοινωνική ηγεσία των Ελλήνων της Πόλης και τη μεσολάβηση ανάμεσα στους Τούρκους και Ευρωπαίους παίρνοντας σημαντικά αξιώματα. Επίσης ναυτικοί, βιοτέχνες, έμποροι. Οι Ευρωπαίοι (Γάλλοι κυρίως), όμως, ξανάρχονται, (αφού είχαν διαλύσει, ουσιαστικά, το Βυζάντιο), για να ελέγξουν οικονομικά την Τουρκική Αυτοκρατορία με τις «διομολογήσεις», συμφωνίες οικονομικών προνομίων σε βάρος των Ελλήνων, και με προσπάθειες ταυτόχρονα της παπικής εκκλησίας για νέα ενωτική κίνηση, στη Δυτική Ελλάδα, κύρια, και στις Κυκλάδες. Οι Ρωμιοί αντιδρούν τονίζοντας την εθνική συνείδηση με τον Κοσμά τον Αιτωλό, αναπτύσσοντας το νεοελληνικό διαφωτισμό με κορυφαίο το Ρήγα Φεραίο (που ταυτόχρονα οραματιζόταν μια Βαλκανική Κοινότητα), πολεμώντας τις αυθαιρεσίες των Τούρκων με τους κλέφτες και αρματολούς και προετοιμάζονται για την επανάσταση του 1821.

2. Η επανάσταση του 1821

Η ανάπτυξη της εθνικής συνείδησης, η δημιουργία ελληνικής αστικής τάξης από εμπόρους, ναυτικούς και βιοτέχνες, τα πρώτα κοινωνικά κινήματα των λαϊκών τάξεων από τους «κλέφτες και

αρματολούς», κάποια δείγματα αγροτικών διεκδικήσεων, η επίδραση της γαλλικής επανάστασης καθώς και η προσπάθεια των Τούρκων για συγκεντρωτικό κράτος, που απειλεί τις εξουσίες των Φαναριωτών, της εκκλησίας και των κοτσαμπάσηδων, οδηγούν στην επανάσταση του '21.

Πρωτοπόροι οι έμποροι (από αυτούς προέρχονται οι πρώτοι «Φιλικοί»), οι κλέφτες και αρματολοί, που προέρχονται από τα πιο καταπιεσμένα στρώματα, και οι πιο ανήσυχοι κληρικοί, όπως ο Παπαφλέσσας. Ακολουθούν, διστακτικά, οι κοτσαμπάσηδες, οι Φαναριώτες και οι δεσποτάδες, που ελπίζουν πως θα σταθεροποιήσουν και θα διευρύνουν τις ηγετικές θέσεις τους, οι караβοκυραίοι, που σύρονται από τους ναύτες, και οι Έλληνες της διασποράς.

Η ποικιλία των αιτιών, η ανομοιογένεια της κοινωνίας, η δουλεία στους Τούρκους, η ιστορική ιδιοτυπία και οι διαφορετικές επιδιώξεις των στρωμάτων και ομάδων δεν επιτρέπουν εύκολα συμπεράσματα για το χαρακτήρα της επανάστασης. Πάντως είναι, κύρια, εθνικοαπελευθερωτική, χωρίς να της λείπει το κοινωνικό περιεχόμενο.

Η επανάσταση από την αρχή πετυχαίνει και η Ευρώπη της πανίσχυρης «Ιεράς Συμμαχίας» ταρασσεται και την καταδικάζει. Τα αλληλοσυγκρουόμενα όμως συμφέροντα των ευρωπαϊκών δυνάμεων καθώς και η αντίδραση της «κοινής γνώμης», των λαϊκών τάξεων και των διανοουμένων δεν επέτρεψαν δυναμική παρέμβαση. Η επανάσταση θα εδραιωθεί και θα συγκροτήσει κάποια κρατική οργάνωση, αλλά οι εσωτερικές αντιθέσεις της, η πάλη για την εξουσία και η ανομοιογένεια των κύριων εκφραστών της, που διευκολύνονται από την έλλειψη κοινής, ταξικής, συνείδησης των λαϊκών στρωμάτων, άνοιξαν την πόρτα στις ευρωπαϊκές δυνάμεις, που, καθεμιά για λογαριασμό της, προσπάθησαν να την ελέγξουν.

- Έτσι σχηματίστηκαν τα πρώτα «κόμματα», το Αγγλικό, το Γαλλικό, το Ρωσικό...

Αυτά είχαν σαν αποτέλεσμα «το ψήφισμα υποτέλειας» (στην Αγγλία) του 1825. Είχαν οι Έλληνες νικήσει. Ενωμένοι θα συνέχιζαν να νικούν τους Τούρκους και να αρνούνται την «προστασία» των ξένων. Οι ηγέτες τους, όμως, που άλλοι είχαν ήδη διασυνδέσεις με τους ξένους, άλλοι προωθήθηκαν απ' αυτούς και άλλοι στη συνέχεια υπέκυψαν στην οικονομική και πολιτική επιρροή τους, άλλα αποφάσισαν: **«Ο Κλήρος, οι Παραστάται (= οι Βουλευτές), οι Αρχηγοί, Πολιτικοί και Στρατιωτικοί ξηράς και θαλάσσης, του Ελληνικού Έθνους. Παρατηρούντες ότι (...) όθεν (...) η Ελλάς (...) θεσπίζει, αποφασίζει και βούλεται τον επόμενον Νόμον.**

Α. Το Ελληνικόν Έθνος, δυνάμει της παρούσης πράξεως, θέτει εκουσίως την ιεράν παρακαταθήκην της αυτού Ελευθερίας, Εθνικής Ανεξαρτησίας και της πολιτικής αυτού υπάρξεως υπό την μοναδικήν υπεράσπισιν της Μεγάλης Βρετανίας...».

Το απόσπασμα αυτό από «το ψήφισμα της υποτέλειας» δείχνει το πνεύμα και τις διαθέσεις της τότε ηγεσίας, σφραγίζει όλη τη μετέπειτα ελληνική ιστορία και χαρακτηρίζει τη δράση σχεδόν όλων, από τότε, των ηγετών μας. Κάθε φορά που ο λαός θα επιχειρεί δική του πορεία, οι δοτοί, άμεσα ή έμμεσα, ηγέτες του θα προσπαθούν να τον οδηγήσουν στο δρόμο της υποτέλειας.

Τότε, ένας μόνο αντέδρασε, όταν με βάση το κείμενο αυτό ανατέθηκε στον Άγγλο πρεσβευτή **«να συμβιβάσει την Ελλάδα με τους τυράννους της».** Ήταν ένας από τους πιο αγνούς αγωνιστές, ο μόνος, άλλωστε, που προωθούσε τις διεκδικήσεις των αγροτών - αγωνιστών για διανομή της εθνικής γης, των τεράστιων εκτάσεων που ανήκαν μέχρι τότε στον κατακτητή. Ο Δημ. Υψηλάντης: «Και ως απλούς πολίτης και ως πρωταίτιος του σημερινού αγώνος, χρεωστώ εις την οικογένειάν μου, εις εμέ τον ίδιον να εκφράσω παρρησία (= με θάρρος) τα φρονήματά μου εις μίαν κρίσιμον περίστασιν, εκ της οποίας κρέμεται η μέλλουσα τύχη της Ελλάδος. (...) Ο λαός, κύριοι, του οποίου παρρησιάζετε το πρόσωπον (= εκπροσωπείτε) δεν σας έδωκε πληρεξουσιότητα να καταργήσετε την εθνικήν και πολιτικήν ανεξαρτησίαν του, αλλά να την στερεώσετε, να την διαιωνίσετε. Η ιστορία θέλει κρίνει μίαν ημέραν αδεκάστως την πράξιν σας. Η Ευρώπη, κύριοι, ησθάνθη πάρα ποτέ ότι η υπόθεσις των Ελλήνων είναι αρκετά προχωρημένη, δια να μην υποπέσει εφεξής εις τας εναντιότητας της τύχης. Και πώς γίνεται οι πληρεξούσιοι του ιδίου αυτού έθνους δια μιας πράξεως, ανηκούστου εις τα χρονικά των λαών, να αποδεικνύωσιν εις τον κόσμον ότι μόνοι αυτοί δεν γνωρίζουν αυτήν την αλήθειαν!...».

Και οι εθελόδουλοι «εκπρόσωποι του έθνους» του έδωσαν την απάντηση: «Αγανακτήσασα η συνέλευσις δια την διαμαρτυρίαν ενός πολίτου κατά της ομοφώνου αποφάσεως όλου του έθνους (!!!) εστέρησε δια ψηφίσματός της τον διαμαρτυρηθέντα παντός πολιτικού δικαιώματος και τον

απέκλεισε πάσης στρατιωτικής υπηρεσίας».

Μάταια θα διαμαρτύρεται ο λαός μέσω του Μακρυγιάννη, του Καραϊσκάκη κ.ά. για την ξενοκρατία. Οι ηγέτες γνωρίζουν πια καλά τη δουλειά τους. Και οι αφέντες τους, οι μεγάλες δυνάμεις, ανενόχλητοι θα αρχίσουν το έργο τους, τη νέα υποδούλωση της πατρίδας μας.

3. Ξενοκρατία μέχρι το 1909

Φτάσαμε, έτσι, οι ξένες δυνάμεις να μας «δώσουν» την ελευθερία μας με τη ναυμαχία του Ναβαρίνου και τις συνθήκες που ακολούθησαν. Οι ηγέτες και όχι μόνο οι πολιτικοί και οι στρατιωτικοί, (από την αρχή την ηγεσία του στρατού και ναυτικού ανέλαβαν οι ξένοι, Γάλλοι και Άγγλοι, απροκάλυπτα και αυτό θα συνεχιστεί μέχρι και τα τελευταία χρόνια ουσιαστικά, αλλά καλυμμένα) ορίζονται ή καθοδηγούνται, πια, από τους ξένους, μετά την παρένθεση του Καποδίστρια. Αυτός, παρά τους δεσμούς του με τη Ρωσία, παρά τις απολυταρχικές και αντιδημοκρατικές τάσεις του απέναντι στους προύχοντες, επιχείρησε μια πορεία με βάση, καθαρά, τα ελληνικά δεδομένα και τις τοπικές συνθήκες με την υποστήριξη του λαού.

Μετά τη δολοφονία του, οι ξένοι επέβαλαν ανοιχτά πολιτική και στρατιωτική εξουσία δική τους: Τον Όθωνα και την Αντιβασιλεία, τους Βαυαρούς στρατιωτικούς και νομικούς. Η Ελλάδα υποχρεώθηκε να ακολουθεί εσωτερική και εξωτερική πολιτική σύμφωνη με τις επιταγές της ευρωπαϊκής χώρας που θα είχε κάθε φορά τη μεγαλύτερη επιρροή. Ο στρατός, η παιδεία, η δικαιοσύνη, ο τύπος, η οικονομία, η εξωτερική πολιτική θα κατευθύνεται τότε από την Αγγλία (Μαυροκορδάτος μέχρι και τον Τρικούπη), τότε από την Γαλλία (Κωλέττης και οι διάδοχοι του) και, λιγότερο, από Αυστρία και Ρωσία, που διαθέτει και το όπλο του «ομόθηρσκου». Η λαϊκή αγανάκτηση, που οδήγησε στην επανάσταση της 3ης του Σεπτεμβρίου του 1843, χρησιμοποιήθηκε, όπως οι ξένοι ήθελαν. Και ο «ηγέτης» της Καλλέργης πέρασε την υπόλοιπη ζωή του στη Γαλλία... Η ευκαιρία για αυτόνομη πορεία και πάλι χάθηκε.

Οι διαφωνίες και αντιθέσεις των μεγάλων δυνάμεων ανεβοκατέβαζαν κυβερνήσεις, άλλαζαν βασιλιά, αλλά φρόντιζαν να μην επιτραπεί καμιά ελληνική πολιτική. Ακόμη και ο Χαρ. Τρικούπης, που επιχείρησε μια σοβαρή προσπάθεια «εκσυγχρονισμού» του κράτους, μια και η ελληνική κοινωνία άρχισε να αποκτά δικά της χαρακτηριστικά και να αναπτύσσει την οικονομία της, ακολουθεί πορεία αγγλικής κατεύθυνσης και προωθεί ανάπτυξη σύμφωνη με τις αγγλικές απαιτήσεις. Η πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση της χώρας μας από την Ευρώπη συνεχίζεται. Και δεν είναι τυχαίο ότι οι «φίλοι» μας Άγγλοι με τον προστατευόμενό τους Τρικούπη οδήγησαν, με τη χρεοκοπία του 1896, τη χώρα μας στο Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο (Δ.Ο.Ε.).

4. 1909 – 1940

Οι οικονομικές εξελίξεις του τέλους του 19ου αιώνα και των αρχών του 20ου στη χώρα μας έφεραν και τη συνειδητοποίηση του προβλήματος του κοινωνικοπολιτικού καθεστώτος. Έγινε κατανοητός σε μεγάλο μέρος του λαού ο ρόλος των ξένων και των εδώ τοποτηρητών τους (παλάτι, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία) και δημιουργήθηκαν εθνικά και κοινωνικά κινήματα, που τελικά εκφράστηκαν με την επανάσταση του 1909. Ήταν μια μεγάλη ευκαιρία. Τυπικά πρωτοστατούσαν οι κατώτεροι αξιωματικοί, πιο κοντά στα λαϊκά αιτήματα και λιγότερο αφομοιωμένοι από τους ξένους. Το παλάτι, οι πολιτικοί ηγέτες και οι ξένοι, όμως, εκμεταλλεύτηκαν την απειρία της ηγεσίας (Ζορμπάς) του κινήματος και τελικά το αποδυνάμωσαν και το εκφύλισαν δίνοντάς του πολιτικό αρχηγό το Βενιζέλο. Το 1909 διαπιστώνεται για πρώτη φορά διάσταση της λαϊκής βάσης με τα πρόσωπα που εκφράζουν την επανάσταση: τα αιτήματα που προβάλλει ο συγκεντρωμένος στο Πεδίο του Άρεως λαός είναι ριζοσπαστικά (για την εποχή), ενώ αυτά που υποβάλλουν οι αξιωματικοί μετριοπαθή. Και αυτή η ευκαιρία χάνεται.

Η επανάσταση δεν προχώρησε. Δε διώχτηκε η βασιλεία, όπως ο λαός απαιτούσε. Ο Βενιζέλος, δηλ. οι Αγγλο-γάλλοι, την έσωσαν. Δεν έγιναν οι αγροτικές απαλλοτριώσεις, παρά τους αγώνες των αγροτών (Κιλελέρ). Ο διάχυτος ενθουσιασμός για μια καινούργια πορεία εξατμίστηκε.

Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος του 1914 -1918, που ακολούθησε, για μας, τους βαλκανικούς πολέμους, είχε καταλυτικά αποτελέσματα και στη χώρα μας. Νέα εδάφη με ελληνικούς πληθυσμούς εντάχθηκαν στην ελληνική επικράτεια. Τούτο οφείλεται στην επιθυμία των

Αγγλογάλλων να περιορίσουν τη γερμανική επιρροή στην Ανατολή και ο Βενιζέλος την αξιοποίησε προς όφελος της Ελλάδας. Από την άλλη μεριά, όμως, η ελληνική ηγεσία είχε διχαστεί σε φίλους των Αγγλογάλλων και σε φίλους των Γερμανών, με αποτέλεσμα και το διχασμό του ελληνικού λαού.

Το παράδειγμα του εθνικού διχασμού από το 1915 μέχρι και το 1940 είναι διαφωτιστικό της μορφής που παίρνουν οι πολιτικοκοινωνικές αντιθέσεις και αγώνες στη χώρα μας. Από τη μια οι βενιζελικοί, που υποτίθεται ότι εκφράζουν την πρόοδο, κι από την άλλη οι βασιλικοί, οι πιο συντηρητικοί. Καμμιά, όμως, ουσιαστική διαφορά. Ο αποπροσανατολισμός του κόσμου εξασφαλίζεται με την προσωπολατρία, με την προσωποποίηση του πολιτικού αγώνα, την κυριαρχία του συναισθηματικού δεσμού και την εξαφάνιση των πολιτικών και, πολύ περισσότερο, των κοινωνικών αιτημάτων. Αποτέλεσμα, πλήρης σύγχυση. Αγρότες βενιζελικοί, αγρότες και βασιλικοί, το ίδιο με τις άλλες τάξεις.

Έτσι, παρ' όλο που ο Βενιζέλος εξέφρασε το κεφάλαιο, το εγχώριο και το μικρασιατικό, και επιχείρησε στην αρχή να του δώσει δυνατότητες ανάπτυξης παραγωγικής, επειδή δεν αποτίναζε τους δεσμούς με Αγγλία, Γαλλία, ακολούθησε την πολιτική τους και αποκατάστησε πολύ γρήγορα πλήρως την ξένη κυριαρχία. Ήδη το 1917 διορίζει Αρχηγό του ΓΕΣ το Γάλλο Μπρακέ!! (Ο κατάλογος των ξένων αξιωματικών που διοίκησαν τον ελληνικό στρατό είναι πολύ μεγάλος...).

Η μικρασιατική καταστροφή δεν ήταν παρά μοιραία συνέπεια της πρόσδεσης στην πολιτική των ξένων. Όταν το συμφέρον τους το επιβάλλει, δε θα ενδιαφερθούν, βέβαια, για την τύχη των λαών που τους παραδίδονται από τις ηγεσίες των. Οι «σύμμαχοι» Άγγλοι και Γάλλοι θα βοηθήσουν άμεσα και έμμεσα τον Κεμάλ και οι Γάλλοι θα κόβουν τα χέρια των Ελλήνων στρατιωτών και πολιτών που προσπαθούν να σωθούν στα πλοία τους στην καταστροφή της Σμύρνης. Και δε νοιάζονται για τις αντιδράσεις του ελληνικού λαού. Η ηγεσία του (Βενιζέλος κ.λπ.) δε θα ζητήσει ποτέ ευθύνες...

Τα πολιτικά γεγονότα μέχρι και το 1940 καθορίζονται, τώρα, από τη διαμάχη Αγγλίας - Γαλλίας για τον έλεγχο της Ελλάδας. Οι δικτατορίες και τα κινήματα της εποχής δεν εκφράζουν ελληνικές κοινωνικές αντιθέσεις, παρά το ότι πρόσκαιρα γεννήθηκαν κάποιες ελπίδες για μια ελληνική πολιτική, που δε θα εκφράζει τους ξένους, αλλά θα πηγάζει από ελληνικές κοινωνικές αντιθέσεις. Κύριος εκφραστής ο Αλ. Παπαναστασίου και όσοι απόμειναν από την κίνηση «των κοινωνιστών» στις αρχές του αιώνα, που εκπροσωπούν, κύρια, μεσοαστικά και μικροαστικά στρώματα. Λίγο πριν από το 1940 εμφανίζεται ξανά και η γερμανική επιρροή κι έχουμε το παράδοξο οι Μεταξάς και Βασιλιάς να εκπροσωπούν την Αγγλο - Γερμανική ισορροπία και οι Βενιζελογενείς πολιτικοί τη Γαλλική. Ακόμη και ο «μαύρος καβαλάρης», ο Πλαστήρας, ζει στη Γαλλία και είναι έτοιμος, αν τον χρειαστούν.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος βάζει τέλος σ' αυτό το πολιτικοστρατιωτικό παιχνίδι και φέρνει στην επιφάνεια, ελεύθερο, τον πραγματικό πρωταγωνιστή, τον ελληνικό λαό.

B) ΙΣΤΟΡΙΚΟ 1940 – 1950

Η δεκαετία 1940 - 1950 είναι η πιο σημαντική στη νεώτερη ιστορία της χώρας μας, γιατί καθόρισε σε μεγάλο βαθμό την πορεία της μέχρι σήμερα. Έδειξε πολύ καθαρά δυο μεγάλες αλήθειες: 1) Ο ελληνικός λαός, όταν είναι ενωμένος, οργανωμένος και αποφασισμένος, μπορεί ν' αντιμετωπίσει ακόμα και υπερδυνάμεις. 2) Ότι ο αγώνας του λαού μπορεί να προδοθεί και να χαθεί, όταν η γραμμή του δεν καθορίζεται από τον ίδιο το λαό.

Με την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, παρότι η πατρίδα μας στέναζε κάτω από τη δικτατορία του Μεταξά, οι Ένοπλες Δυνάμεις του ελληνικού λαού δημιούργησαν το έπος της Αλβανίας, αποκρούοντας και καθηλώνοντας ιταλικές δυνάμεις πολυαριθμότερες, ανώτερα εξοπλισμένες και με καλή διατροφή. Σε λίγο καιρό αντιστάθηκαν στη γερμανική επίθεση με τέτοιο ηρωισμό, που έκαναν όλο τον κόσμο να μιλάει με θαυμασμό. Όλοι αναγνώρισαν την τεράστια συμβολή της Ελλάδας στην επιβράδυνση του Άξονα.

Ο ίδιος ο Μεταξάς, σε συνεργασία με το παλάτι, πρακτόρευε τα αγγλικά συμφέροντα στην Ελλάδα και γι' αυτό αντιστάθηκε στον Άξονα. Αλλά πόσο αποτελεσματική μπορεί να είναι η δράση

ενός κρατικού μηχανισμού που τέσσερα χρόνια είχε ως κύρια αποστολή να βασανίζει απάνθρωπα, να φυλακίζει και να εξορίζει κάθε δημοκρατικό αγωνιστή; Ο Μεταξάς, παλιός γερμανόφιλος, για λόγους ιδεολογικής συγγένειας, αλλά και επειδή στην Ελλάδα υπήρχαν ισχυρά γερμανικά οικονομικά συμφέροντα, είχε κάνει πολλά πολιτικά ανοίγματα προς τη χιτλερική Γερμανία και είχε δεχτεί με τιμές τον υπουργό προπαγάνδας Γκαίμπελς. Τα ανοίγματα αυτά επέτρεπε η Μ. Βρετανία, που ακόμα δεν είχε αποσαφηνισμένη αντιγερμανική πολιτική.

Όταν επιβάλλεται η γερμανοϊταλική κατοχή, αρχίζει το δεύτερο έπος, της Εθνικής Αντίστασης.

Στις 27-29 Σεπτέμβρη 1941 ιδρύεται το ΕΑΜ, με κύρια δύναμη το ΚΚΕ και με άλλα μικρότερα κόμματα. Μικρές ομάδες αρχίζουν να ξεφυτρώνουν σε διάφορα σημεία της χώρας, με τα πιο πρόχειρα και παλιά όπλα. Σιγά - σιγά οι ομάδες μεγαλώνουν και πληθαίνουν και συγκροτούνται στις τάξεις του ΕΛΑΣ. Με πετυχημένες ενέδρες χτυπούν τμήματα των δυνάμεων κατοχής και βελτιώνουν τον εξοπλισμό τους. Στον αγώνα αυτό ξεχωρίζει ο Άρης Βελουχιώτης, που δίκαια χαρακτηρίστηκε «ο πρώτος».

Αλλά η απειρία και ο ενθουσιασμός από τις πρώτες επιτυχίες της Αντίστασης έκρυψαν από το λαό ένα τραγικό γεγονός: ότι η ηγεσία του ΕΑΜ, η ηγεσία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, δεν ελεγχόταν από τον ίδιο. Σ' αυτήν κυριαρχούσαν στελέχη του ΚΚΕ (Ρούσσοι, Ιωαννίδης), που καθόριζαν τη γραμμή τους με βάση τις επιλογές της ΕΣΣΔ, και άνθρωποι αγγλικής επιρροής (Τσιριμώκος - Σβώλος), που κατάφεραν να είναι στην ηγεσία του ΕΑΜ εκπροσωπώντας κόμματα - σφραγίδες. Μέσα στον κομματικό μηχανισμό του ΚΚΕ υπήρχε (όπως και σήμερα) τέτοια νοοτροπία, που κανείς δεν τολμούσε να έρθει σε σύγκρουση με τη σοβιετική πολιτική ή να αμφισβητήσει την «ορθοδοξία» που έκφραζαν τα στελέχη που «εκπαιδεύτηκαν» στη σχολή στελεχών της Μόσχας (ΚΥΤΒ) και γενικά είχαν τις στενές σχέσεις με τους Σοβιετικούς. Άλλωστε το ΚΚΕ ιδρύθηκε από την ακτινοβολία της Οκτωβριανής Επανάστασης και από το 1931 πέρασε κάτω από τον άμεσο έλεγχο της ΕΣΣΔ.

Οι Άγγλοι, παίζοντας πάντα σε πολλά ταμπλό, εκτός από τους ανθρώπους τους στο ΕΑΜ έφτιαξαν άλλες αντιστασιακές οργανώσεις (ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ), με σκοπό το χτύπημα του ΕΛΑΣ, καθώς και την οργάνωση Χ, που συνεργαζόταν με τους Γερμανούς. Την Χ οργάνωσε ο αρχηγός της Αστυνομίας Έβερτ, πατέρας του σημερινού στελέχους της Ν.Δ.

Κι ενώ ο ελληνικός λαός και οι άλλοι λαοί της Ευρώπης θυσιάζονταν για την ανεξαρτησία τους, συνέβη ένα ιστορικό γεγονός ακόμα πιο σημαντικό κι από τον ίδιο τον πόλεμο. Οι τρεις μεγάλες σύμμαχες δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΣΣΔ, Μ. Βρετανία), όταν φάνηκε ότι ο πόλεμος κλίνει προς την πλευρά τους, προχώρησαν σε μια συμφωνία μεταξύ τους, που μόνο ως μια μεγάλη συνωμοσία σε βάρος της ανθρωπότητας και ιδιαίτερα των λαών της Ευρώπης μπορεί να χαρακτηριστεί. Είναι γνωστή ως **συμφωνία της Γιάλτας**. Στην πραγματικότητα είναι αποτέλεσμα συνεχών μακρόχρονων, επίπονων διαπραγματεύσεων, που έγιναν σε διάφορα επίπεδα, με σπουδαιότερες:

- α) Τεχεράνη 28/11-1/12/1943 Ρούσβελτ-Στάλιν-Τσόρτσιλ.
- β) Μόσχα 9-12/10/1944 Στάλιν-Τσόρτσιλ.
- γ) Γιάλτα (Κριμαία) 4-11/2/1945 Ρούσβελτ-Στάλιν-Τσόρτσιλ.
- δ) Πότσταμ (Βερολίνο) 17/7-2/8/1945 Τρούμαν-Στάλιν-Τσόρτσιλ (Άτλι).

Οι τρεις μεγάλες δυνάμεις (που σύντομα έγιναν δύο με την κατάρρευση της βρετανικής αυτοκρατορίας) βρέθηκαν την εποχή εκείνη μπροστά στο εξής δίλημμα: ή ν' αφήσουν τα γεμάτα ενθουσιασμό εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα να κυριαρχήσουν στις χώρες τους μετά την ήττα του Άξονα, ακολουθώντας το καθένα ένα δρόμο σύμφωνο με τα εθνικά του συμφέροντα ή να καθυποτάξουν τα κινήματα, να χωρίσουν τον κόσμο σε ζώνες επιρροής και να δημιουργήσουν χώρες-δορυφόρους, κάτι που ήταν πάρα πολύ δύσκολο και μόνο με την πολύ στενή συνεργασία των μεγάλων δυνάμεων μπορούσε να επιτευχθεί.

Η μεγάλη ανάγκη του αμερικάνικου καπιταλισμού για μια γρήγορη και ευρύτατη επέκταση, η ανάγκη της βρετανικής αυτοκρατορίας να περισώσει τα κεκτημένα και η αντιδημοκρατική-συγκεντρωτική αντίληψη της σοβιετικής ηγεσίας, που αποφασίζει με βάση τα κρατικά συμφέροντα μιας μεγάλης δύναμης κι όχι ιδεολογικά κριτήρια, δεν άφηναν καμιά αμφιβολία ότι οι τρεις μεγάλοι θα διάλεγαν τη δεύτερη λύση.

Με πρόσχημα το ενδιαφέρον τους για τις ανάγκες του πολέμου και τη μεταπολεμική οργάνωση

της ανθρωπότητας έκαναν συνεχείς συναντήσεις και τελικά συμφώνησαν. Ιδιαίτερη σημασία είχαν δύο χώρες: η Ελλάδα και η Πολωνία. Η Ελλάδα είναι μια θέση-κλειδί για την επέμβαση των ΗΠΑ και της Μ. Βρετανίας στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής. Έτσι στη συνάντηση της Μόσχας ο Τσόρτσιλ έγραψε σ' ένα χαρτί:

ΕΛΛΑΣ

Μεγάλη Βρετανία (σε συμφωνία με ΗΠΑ)	90%
Ρωσία	10%

Ο ίδιος ο Τσόρτσιλ γράφει στα απομνημονεύματά του: «Εσπρωξα το χαρτί στο Στάλιν. Ο Στάλιν πήρε το μπλε μολύβι του, εχάραξε μια χοντρή γραμμή σαν είδος επιδοκιμασίας και μου επέστρεψε το σημείωμα. Τα πάντα ρυθμίστηκαν σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα». Αυτό το χαρτί ήταν το συμβόλαιο για την εξόντωση του κινήματος της Εθνικής μας Αντίστασης. (Απ' αυτά που γράφει ο Τσόρτσιλ δεν αμφισβητήθηκε ουσιαστικά ποτέ τίποτα από κανέναν).

Η Πολωνία είναι ζωτική περιοχή για την ΕΣΣΔ, γιατί, όπως δήλωσε επανειλημμένα ο Στάλιν στους Συμμάχους του Άγγλους και Αμερικανούς, «όλοι οι κατακτητές της Ρωσίας πέρασαν μέσα από την Πολωνία». Έτσι στην Τεχεράνη ο Τσόρτσιλ λέει: «Θέλουμε μια ισχυρή, ανεξάρτητη Πολωνία, φιλική προς τη Ρωσία». Στη Γιάλτα είναι πιο σαφής: «Δε θα ζητούσαμε ελεύθερη Πολωνία, αν αυτή θα είχε εχθρικές διαθέσεις κατά της Σοβιετικής Ένωσης».

Ο Τσόρτσιλ ανέλαβε την υποχρέωση να διαλύσει τη δεξιά εξόριστη πολωνική κυβέρνηση του Λονδίνου. Στο Πότσταμ έκανε απολογισμό: «Είμαστε πέρα για πέρα σύμφωνοι μαζί σας (με τον Στάλιν). Θέλουμε να τελειώνουμε μ' αυτό το ζήτημα (το πολωνικό). Όταν δεν αναγνωρίζεται πια μια κυβέρνηση (η εξόριστη πολωνική της δεξιάς) και δεν της δίνονται πια τα βοηθήματα, η κυβέρνηση δεν έχει καμιά δυνατότητα ύπαρξης. Εμείς σαν κυβέρνηση δεν έχουμε μαζί τους καμιά σχέση. Εγώ προσωπικά και ο κύριος Ίντεν (υπουργός εξωτερικών) ποτέ δε συναντηθήκαμε μαζί τους. Από την πλευρά μας τους θεωρούμε ανύπαρκτους και διαλυμένους από διπλωματική άποψη κι ελπίζω πολύ σύντομα δε θα είναι καθόλου αποτελεσματικοί. Απέναντι στο (δεξιό πολωνικό) στρατό, όμως, πρέπει να είμαστε προσεχτικοί. Μπορεί να στασιάσει και θα έχουμε απώλειες. Έχουμε αρκετό πολωνικό στρατό στη Σκοτία. Ο σκοπός μας, όμως, είναι ο ίδιος με το σκοπό του αρχιστράτηγου (Στάλιν). Ζητούμε μόνο εμπιστοσύνη και χρόνο».

(Όλα τα παραπάνω είναι από τα επίσημα πρακτικά της ΕΣΣΔ, ελληνική μετάφραση από τη «Σύγχρονη Εποχή». Ότι είναι σε παρένθεση είναι διευκρίνηση δική μας. Επειδή για την Ελλάδα δεν αναφέρεται σχεδόν τίποτα, είναι φανερό ότι τα σχετικά πρακτικά έχουν λογοκριθεί).

Ο Τσόρτσιλ, δηλ., ανέλαβε να διαλύσει την πολωνική δεξιά. Ο Στάλιν ανέλαβε να διαλύσει την ελληνική αριστερά. Αυτό εννοούσε ο Τσόρτσιλ όταν έλεγε ότι «έχω πληρώσει βαρύ τίμημα» και γι' αυτό απαιτούσε την εξόντωση των αγωνιστών του ΕΑΜ. Ανάλογες «ρυθμίσεις» συμφωνήθηκαν και γι' άλλες χώρες της Ευρώπης. Π.χ., ενώ την Αυστρία την κατέλαβε ο Σοβιετικός Στρατός, αμέσως αποσύρθηκε, για ν' αντικατασταθεί από στρατεύματα Δυτικών.

Από το 1942 ο αστικός πολιτικός κόσμος στην Ελλάδα είναι νεκρός. Ο βασιλιάς είχε συνεργαστεί με τη δικτατορία του Μεταξά και με τη γερμανική εισβολή έφυγε για το Κάιρο και το Λονδίνο. Από τους αστούς πολιτικούς, άλλοι συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς, άλλοι έμειναν στην Ελλάδα αδρανείς κι άλλοι έφυγαν για το Κάιρο. Ο λαός τους απέρριψε και τους ξέχασε. Η Αριστερά ήταν η ψυχή της Αντίστασης. Η πολιτική ζωή είχε ανανεωθεί από μόνη της. Αλλά η ηγεσία του ΚΚΕ ανέλαβε να υλοποιήσει στην Ελλάδα τη συμφωνία της Γιάλτας. Συγκεκριμένα:

1) Οι Γιουγκοσλάβοι κομμουνιστές, που μ' επικεφαλής τον Τίτο αποτελούσαν κι εκεί την ψυχή της Αντίστασης, πρότειναν στο ΚΚΕ τη δημιουργία «Βαλκανικού Στρατηγείου» για το συντονισμό του απελευθερωτικού αγώνα και την ανάληψη της εξουσίας από την Αριστερά σ' όλες τις βαλκανικές χώρες. Το ΚΚΕ, όχι μόνο απόρριψε την πρόταση, αλλά ακολούθησε με συνέπεια μια πολιτική ουράς της αγγλικής πολιτικής. Στις 5/7/43 υπογράφεται συμφωνητικό ανάμεσα στο Στρατηγείο της Μ. Ανατολής (Εντι), το ΕΑΜ (Τζίμας) και τον ΕΛΑΣ (Σαράφης, Βελουχιώτης).

2) Στη Μ. Ανατολή αναπτύχθηκε ένα γνήσιο λαϊκό κίνημα από Έλληνες στρατιώτες, ναύτες, κατώτερους αξιωματικούς, με την υποστήριξη του ελληνικού πληθυσμού. Το Κίνημα με την πρώτη του εξέγερση (Φλεβάρης - Μάρτης 1943) και με τη θαυμαστή συμμετοχή των ελληνικών μονάδων στη μάχη του Ελ Αλαμείν κατάφερε όχι μόνο να επιβληθεί στο ελληνικό στοιχείο της Μέσης

Ανατολής, αλλά και να αναγνωριστεί από τη διοίκηση της 9ης βρετανικής στρατιάς (στρατηγός Χόλμς).

Αλλά στις 10 Αυγούστου 1943 καταφθάνουν στο Κάιρο από την Ελλάδα με βρετανική Ντακότα ο αρχηγός της βρετανικής αποστολής στην κατεχόμενη Ελλάδα Έντι Μάγερς με αντιπροσωπείες των 3 αντιστασιακών οργανώσεων (ΕΑΜ, ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ).

Η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ έρχεται σ' επαφή με την ηγεσία του Κινήματος και χαράζει γραμμή:

- «Η μοναδική καλή πολιτική είναι αυτή που εξασφαλίζει την επιστροφή του βασιλιά στην Ελλάδα. Όλα τα υπόλοιπα είναι εξτρεμισμοί». (Τζίμας, μέλος του Π.Γ. του ΚΚΕ).

- «Εστω κι αν σας βάλουν το μαχαίρι στο λαιμό μην κουνηθείτε». (Τσιριμώκος, από το βιβλίο του Ντομινίκ Εντ «οι Καπετάνιοι»). Έτσι οι Άγγλοι χτύπησαν το Κίνημα, το οδήγησαν σε μια αναγκαστική δεύτερη εξέγερση ύστερα από ένα περίπου χρόνο και το εξόντωσαν.

Εν τω μεταξύ στις 25 Μάρτη 1944, επέτειο της εθνικής γιορτής, ο πρωθυπουργός της ΕΣΣΔ Ι. Στάλιν, έστειλε το συγχαρητήριο τηλεγράφημα, όχι στην ΠΕΕΑ (κυβέρνηση του βουνού) που εξέφραζε όλο τον ελληνικό λαό, αλλά στο βασιλιά Γεώργιο(!) στο Κάιρο.

Στις 15 Μάη 1944 οι Σβώλος, Ρούσος (μέλος Π.Γ. του ΚΚΕ), Πορφυρογένης (ΚΚΕ) στέλνουν ένα αιτιωτικό τηλεγράφημα προς τον Τσόρτσιλ, όπου του εκφράζουν «το γεμάτο θαυμασμό σεβασμό» τους και καταδικάζουν απερίφραστα το Κίνημα ως «ανεύθυνη δράση αφρόνων προσώπων». Στο Κίνημα της Μέσης Ανατολής σκοτώθηκαν πολλοί αγωνιστές.

3) Ενώ το ΕΑΜ ήταν παντοδύναμο στην Ελλάδα, αποδέχτηκε πρόσκληση της ανύπαρκτης «Κυβέρνησης» του Καΐρου και αντιπροσωπεία του πήγε στο Λίβανο, όπου αποδέχτηκε στις 17/5/44 να συμμετάσχει σε μια κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» και μάλιστα με ποσοστό 30%. Το υπόλοιπο 70% ήταν όργανα της αγγλικής πολιτικής. Έτσι, τώρα πια, η κυβέρνηση του Καΐρου όχι μόνο θα μπορούσε να παίρνει τις αποφάσεις που εξυπηρετούσαν τους Άγγλους και χτυπούσαν το λαϊκό κίνημα, αλλά αυτές οι αποφάσεις θα είχαν και τις υπογραφές των υπουργών του ΕΑΜ, δηλ. θα ήταν υποχρεωτικές για τους αγωνιστές της αριστεράς!!! Η πρώτη απόφαση με τις υπογραφές των εκπροσώπων του ΕΑΜ και του ΚΚΕ περιείχε την καταδίκη του κινήματος της Μέσης Ανατολής ως «έγκλημα κατά της πατρίδος».

Στις 26/9/1944 σε συνάντηση στην Καζέρτα (κοντά στη Νεάπολη της Ιταλίας) συμφωνήθηκε να υπαχθούν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ κάτω από τις διαταγές της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, που, με τη σειρά της, τις έθεσε κάτω από τις διαταγές του Άγγλου στρατηγού Σκόμπι.

Όταν ήρθε η ώρα της απελευθέρωσης και παρόλα όσα συνέβησαν, ο έλεγχος όλης της επικράτειας από τον ΕΛΑΣ μπορούσε να θεωρηθεί βέβαιος. Όμως η ηγεσία του ΚΚΕ δεν ήθελε την εξουσία. Κράτησε τις κύριες δυνάμεις του ΕΛΑΣ μακριά από την Αθήνα κι έτσι επέτρεψε στους Άγγλους να δημιουργήσουν ένα προγεφύρωμα, που διαρκώς ενισχυόταν με μεταφορά αγγλικών στρατευμάτων και απορρόφηση των συνεργατών των Γερμανών (οργάνωση Χ).

Με τη σφαγή του Δεκέμβρη του 1944 και πολυάριθμες προβοκάτσιες και ακρότητες, που δεν έγινε καμιά προσπάθεια να αποσοβηθούν, ο συσχετισμός δυνάμεων άρχισε να ανατρέπεται. Έτσι στις 12/2/1945 στη Βάρκιζα υπογράφηκε η συμφωνία για την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ. Η συμφωνία της Βάρκιζας θεωρείται παράδειγμα προς αποφυγήν σε παγκόσμια κλίμακα. Από τη στιγμή που οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ, με δάκρυα στα μάτια, παρέδωσαν τα όπλα που με το αίμα τους είχαν αποκτήσει έμειναν εκτεθειμένοι στην τρομοκρατική δράση ένοπλων δεξιών συμμοριών (Σούρλας, Βουρλάκης κ.λπ). Το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης είχε προδοθεί οριστικά και αμετάκλητα.

Σήμερα το ΚΚΕ και πολλοί άλλοι αριστεροί λένε ότι η γραμμή του κόμματος την περίοδο 1940-45 ήταν αποτέλεσμα «λαθών», ότι η ηγεσία ήταν ανίκανη κ.λπ. Αυτές οι απόψεις δεν μπορούν να αντέξουν σε σοβαρή κριτική. Δεν υπήρχε ούτε ένας που να μη βλέπει ότι το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ μπορούσαν να πάρουν την εξουσία. Αυτά ήταν τόσο φανερά, ώστε δεν χρειαζόταν ούτε πολύ μυαλό ούτε ηγετικές ικανότητες για να τα καταλάβει κανείς. Τα έβλεπε όλος ο κόσμος ακόμα κι οι ίδιοι οι Άγγλοι, όπως φαίνεται σήμερα από την απόρρητη αλληλογραφία τους.

Το πρόβλημα με την ηγεσία του ΚΚΕ δεν ήταν ότι έκανε λάθη. Το πρόβλημα ήταν ότι εξαρτιόταν (όπως και σήμερα) βαθιά από τη σοβιετική πολιτική που, παίζοντας στη διεθνή σκακιάρα, ήθελε την Ελλάδα (όπως και σήμερα) στη δυτική ζώνη επιρροής. Δεν ήταν, λοιπόν,

λάθη. Ήταν μια συνεπής γραμμή, για να εξυπηρετήσει τη συμφωνία της Γιάλτας. Αυτό όμως ποτέ δεν το ομολόγησε. Και πολλοί ανένταχτοι αριστεροί δεν το δέχονται, γιατί δεν μπορούν να παραδεχτούν ότι ο αγώνας τους ήταν από την αρχή προδομένος.

4) Αλλά το κακό δε σταμάτησε με τη συμφωνία της Βάρκιζας. Όταν οι αγωνιστές της Αριστεράς είχαν μείνει πια άοπλοι, όταν στην ύπαιθρο είχε κυριαρχήσει η τρομοκρατία της Δεξιάς, όταν η επιρροή της Αριστεράς είχε αρχίσει να πέφτει λόγω φόβου, λόγω της μονόπλευρης προπαγάνδας αλλά και γιατί είχε φανεί καθαρά ότι ο κερδισμένος ήταν η Δεξιά (πολλοί είναι με το μέρος του ισχυρού, όποιος κι αν είναι αυτός), όταν οι Άγγλοι διέθεταν ισχυρές πια δυνάμεις, όταν δηλ. το παιχνίδι της εξουσίας για την Αριστερά είχε οριστικά χαθεί, τότε η ηγεσία του ΚΚΕ εγκατέλειψε τη συμβιβαστική της πολιτική και έγινε αδιάλλακτη! Η σκοπιμότητά της είναι φανερή.

Στις εκλογές του 1946 δεν πήρε μέρος. Έδωσε γραμμή για αποχή. Έτσι, απ' τη μια φακελώθηκαν κι όσοι αριστεροί δεν ήταν μέχρι τότε γνωστοί στην Ασφάλεια κι απ' την άλλη δεν υπήρχε εκπροσώπηση της αριστεράς στη Βουλή, για να μετριάσει την τρομοκρατία της δεξιάς.

Παράλληλα η ηγεσία του ΚΚΕ κήρυξε την έναρξη του Β' αντάρτικου, με στόχο την κατάληψη της εξουσίας!! Οι Άγγλοι κι οι Αμερικάνοι, απαλλαγμένοι πια από τον Πόλεμο κατά του Άξονα, έδωσαν όλη την απαραίτητη βοήθεια στην κυβέρνηση ν' αντιμετωπίσει τους αντάρτες. Φυσικά η ΕΣΣΔ δεν έστειλε στο Δημοκρατικό Στρατό (των ανταρτών) ούτε μια σφαίρα. Το Β' αντάρτικο δεν είχε καμιά πιθανότητα επιτυχίας. Αυτό μπορούσε να το καταλάβει ο οποιοσδήποτε, άρα και η ηγεσία του ΚΚΕ. Ο συσχετισμός δυνάμεων ήταν συντριπτικός υπέρ του κυβερνητικού στρατού, που από την αρχή του 1949 έκανε εκκαθάριση σ' όλη την επικράτεια, «στρίμωξε» τους αντάρτες στο Γράμμο και το Βίτσι και τους εξόντωσε. Απ' αυτούς: Νεκροί 2000. Συλληφθέντες 1500. Πρόσφυγες στην Ανατ. Ευρώπη 10.000, από τους οποίους πολλοί τραυματίες. Πολλές χιλιάδες, ακόμα, πρόσφυγες από τις άλλες περιοχές της Ελλάδας.

Όσοι αριστεροί έμειναν στην Ελλάδα γνώρισαν διώξεις χωρίς προηγούμενο. Εκτελέσεις, φυλακές, εξορίες. Έτσι, σ' όλες σχεδόν τις μεταπολεμικές εκλογικές αναμετρήσεις, η αριστερά ήταν περίπου 10%, όπως υπογράμμισε με το μπλε μολύβι του ο Στάλιν στο γραπτό του Τσόρτσιλ τον Οκτώβρη του 1944 στη Μόσχα...

Σήμερα η διατήρηση σε ισχύ της συμφωνίας της Γιάλτας είναι ιδιαίτερα επίπονη και για τις δυο υπερδυνάμεις. Είναι αποτέλεσμα κάποιων ισορροπιών, που μπορούν ν' ανατραπούν, ειδικά από τα λαϊκά κινήματα, όπως θ' αναλύσουμε σ' επόμενο κεφάλαιο.

Γ. ΙΣΤΟΡΙΚΟ 1950-1985

Η περίοδος 1940-50 ήταν καθοριστική, σε μεγάλο βαθμό, για τη σημερινή θέση της Ελλάδας στην παγκόσμια σκηνή. Το μοναδικό πρόβλημα που έμενε να λύνεται ήταν το πώς οι οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις θα οδηγούνται σε κατάλληλα κανάλια πολιτικής έκφρασης, το πώς η κοινωνική δυσαρέσκεια θα μετατρέπεται σε τέτοια πολιτική μορφή, που να κρατά καλυμμένη την πραγματική αιτία της, ο λαός να θεωρεί ότι εκφράζεται αυθεντικά πολιτικά, ότι η κάθε μορφή ηγεσίας είναι ελληνική. Τώρα ο σχεδιασμός της «ελληνικής» πολιτικής σκηνής είναι πιο συστηματικός και η διαμόρφωση της κοινής γνώμης με όλους τους μηχανισμούς που διαθέτουν οι ξένοι στη χώρα μας πιο επιστημονική απ' όσο γινόταν προπολεμικά.

Ταυτόχρονα, όμως, η έντονη και ληστρική υποτέλεια δεν είναι ενιαία. Δεν είναι ένας ο αφέντης. Αλληλοσυγκρούονται τα ξένα συμφέροντα στη χώρα μας, δε μπορέσαμε όμως να αξιοποιήσουμε αυτές τις αντιθέσεις, γιατί δεν υπάρχει μέχρι και τώρα ελληνική πολιτική.

Αυτά δε σημαίνουν ότι ο ελληνικός λαός αποδέχεται το καθεστώς της εξάρτησης και τις συνέπειές του. Ούτε πως δεν μπορεί να αντιδράσει. Υπήρξαν πολιτικά κινήματα που επιδίωξαν την αποτίναξη της υποτέλειας παρά τον οικονομικό, στρατιωτικό, πολιτικό και πολιτιστικό εναγκαλισμό των ξένων. Δεν πέτυχαν ως τώρα, γιατί και πάλι προδίνονται από τις ηγεσίες του, που τις νομίζει δικές του. Και που ποτέ, μέχρι σήμερα, δεν «πλήρωσαν» για την προδοσία τους...

1950-52: Η αγγλική (και, σε μικρότερο βαθμό, η γαλλική) επιρροή εξακολουθεί να είναι μεγάλη, παρά τη στρατιωτική κυριαρχία των ΗΠΑ. Προωθούνται φιλοευρωπαϊκές κυβερνήσεις του

Κέντρου (Βενιζέλος, Πλαστήρας, Γ. Παπανδρέου), που με την κάλυψη της «δημοκρατικότητας» στερεώνουν πιο εύκολα το νέο, μετεμφυλιακό, καθεστώς της εξάρτησης. Οι διάφοροι μηχανισμοί εξουσίας ελέγχονται ακόμη από τους Ευρωπαίους. Ήδη, όμως, η παραστρατιωτική οργάνωση Ι.Δ.Ε.Α. έχει, μέσω του Αμερικανού πράκτορα Καραμπεσίνη, αποκτήσει σύνδεση με τις υπηρεσίες των ΗΠΑ. Συστηματικά προετοιμάζεται η πολιτική κηδεμονία των ΗΠΑ. Το μικροπραξικόπημα του Ι.Δ.Ε.Α. προωθεί τον Παπάγο, παρά τη σφοδρή αντίδραση του παλατιού, δηλ. των Άγγλων. Οι Αμερικανοί ελέγχουν το στρατό, αλλά μέσω αγγλόφιλων αξιωματικών που επιλέγει το παλάτι.

1953-55: Η πρωθυπουργοποίηση του Παπάγου διευρύνει την πολιτική παρουσία των ΗΠΑ. Επιδιώκουν να τεθεί το Κυπριακό, που άλλωστε είναι σε βάρος των Άγγλων και συνδέεται με την προώθηση της αμερικάνικης παρουσίας στην Ανατολική Μεσόγειο, όπου κυριαρχούσαν μέχρι τώρα οι Αγγλογάλλοι. Εντείνονται οι διώξεις των αριστερών, «ανακαλύπτονται» παράνομοι μηχανισμοί και ασύρματοι κι έτσι συντηρείται το κλίμα του εμφυλίου, για να εδραιωθεί πιο εύκολα το καθεστώς της αμερικανοκρατίας, που αγκαλιάζει σιγά σιγά όλες τις πτυχές της δημόσιας ζωής στη χώρα μας. Το ίδρυμα Φουλμπράιτ, ο προαγωγός αυτός της πολιτιστικής μας ζωής, χρηματοδοτεί πολλές πνευματικές δραστηριότητες για το συμφέρον των ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικό ότι (σύμφωνα με τα αρχεία του Φόρεϊν Όφισ) ο Άγγλος πρεσβευτής ζητά από το Βασιλιά να συναντιούνται κρυφά, μακριά από τα ανάκτορα. Παντού «βλέπει» Αμερικανούς πράκτορες!

1955-63: Γίνεται, προς γενική έκπληξη, πρωθυπουργός ο Καραμανλής. Είναι επιλογή των ΗΠΑ, αλλά φαίνεται να συμφωνούν και οι Άγγλοι, μια που εξασφαλίζουν ενδοτική πολιτική στο Κυπριακό. Αποκαλύπτεται το «μνημόνιο», γραπτή μυστική συμφωνία για κλείσιμο του Κυπριακού, και ξεσηκώνεται θύελλα. Ο Καραμανλής, πάντως, ισχυροποιείται και μαζί του και η θέση των ΗΠΑ. Το στρατιωτικο-βιομηχανικό λόμπι των ΗΠΑ, στενά δεμένο με το αμερικανοεβραϊκό χρηματιστικό κεφάλαιο, που καταγγέλλθηκε ακόμη και από τον πρόεδρό τους Αϊζενχάουερ, αρκείται στον πολιτικοστρατιωτικό έλεγχο της χώρας μας. Τώρα κάνει την εμφάνισή του και το άλλο μεγάλο λόμπι, το εμπορικό. Η αντίθεση των δυο αυτών ενδοαμερικανικών οικονομικοπολιτικών μπλοκ θα είναι κυριολεκτικά θανάσιμη. Ακόμη και οι Κένεντι θα δολοφονηθούν. Η αντίθεση αυτή εκδηλώνεται έντονα και στη χώρα μας.

Η ελληνική κυβέρνηση, με το πρόσχημα της εισαγωγής ξένης τεχνολογίας, διευκολύνει την είσοδο ξένων εταιριών με σκανδαλώδεις, προστατευμένες μάλιστα από το σύνταγμα, συμβάσεις εικοσαετούς προνομιακής μεταχείρισης. Στους Άγγλους - Γάλλους προσθέτονται πάλι οι Γερμανοί και κάνουν την εμφάνισή τους και οι Ολλανδοί, Σουηδοί, ακόμη και το Ισραήλ. Το τελευταίο ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τον αγροτικό τομέα, ώστε να μην παράγουμε ανταγωνιστικά προϊόντα στα δικά του, για τις υπηρεσίες ασφαλείας και για την Κρήτη. Η αμερικανική οικονομική διείδυση είναι δευτερεύουσα και σκοπό έχει, κύρια, να στηρίζει πολιτικά τις δικές της κυβερνήσεις. Εννοείται ότι δεν κέρδισε η χώρα μας τεχνολογία. Και είναι χαρακτηριστικό πως μόλις λήγει η εικοσαετία, οι επενδύσεις αποσύρονται.

Το '58, με αφορμή την εκλογική επιτυχία της τότε ΕΔΑ, ιδρύεται η επιτροπή αντιμετώπισης του κομμουνιστικού κινδύνου(!) με Νάτσινα, Κωνσταντόπουλο, Προκοπίου, Παπαδόπουλο κ.λπ. Αρχίζει η προεργασία για τη δικτατορία Η εκλογή του Κένεντι έχει οδηγήσει τον Καραμανλή (ο Α. Παπανδρέου έχει ήδη έλθει στην Ελλάδα) σε επίσπευση των εκλογών το '61, για να προλάβει τη διαφαινόμενη αλλαγή στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Ο Καραμανλής, και λόγω της στροφής του στη Γαλλία, δεν είναι πια επιθυμητός και ο μηχανισμός, που ο ίδιος δημιούργησε, λειτουργεί εναντίον του. Δολοφονείται ο ειρηνιστής Λαμπράκης, ρίχνονται οι ευθύνες σε ανθρώπους του και τον ανατρέπουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ανακρίσεις γίνονται από τον τωρινό Πρόεδρο της Δημοκρατίας Χ. Σαρτζετάκη, που η στάση του ήταν η αναμενόμενη τουλάχιστον...

Εν τω μεταξύ ο «ανένδοτος αγώνας» του Γ. Παπανδρέου έχει εκφράσει ένα λαϊκό κίνημα που πηγάζει από τις κοινωνικές και πολιτικές ανησυχίες των νέων στρωμάτων που αναδύονται στην ελληνική κοινωνία και η νέα αμερικανική πολιτική αποφασίζει να το «ευνοήσει», για να το χρησιμοποιήσει και να το ελέγξει.

1963-74: Όλοι, σχεδόν, ευνοούν τη νίκη του Κέντρου στις εκλογές του '63 και '64. Πιθανόν ο ξαφνικός θάνατος του Σ. Βενιζέλου δημιουργεί κάποια σύγχυση και ο Γ. Παπανδρέου, ίσως,

προχωρεί σε εκδημοκρατισμό και άνοιγμα ελπίδων πέρα απ' όσο του επέτρεπαν. Πάντως τα γεγονότα του Ιουλίου του '65 με τις «κυβερνήσεις» των αποστατών αποδεικνύουν ότι οι Αμερικανοί δεν έχουν ακόμη εντελώς δικούς τους πολιτικούς φορείς στη χώρα μας. Αυτό σε συνδυασμό και με τις ετοιμασίες για την ενεργότερη επέμβαση στη Μέση Ανατολή (πόλεμος των 6 ημερών του Ισραήλ, προσπάθεια ελέγχου του Κυπριακού από ΗΠΑ κ.λπ.) οδηγεί στην εγκατάσταση αποκάλυπτης **δικτατορίας** με γνωστά όργανα των μυστικών αμερικανικών υπηρεσιών. Η κυριαρχία των ΗΠΑ στη χώρα μας συντελείται πια ανενόχλητα, κάτω από την επιφανειακή «ευημερία» που προκαλείται με εξωτερικό δανεισμό για κατανάλωση και όχι παραγωγική ανάπτυξη, που θα οδηγήσει αναπόφευκτα στον καλπάζοντα πληθωρισμό και την κρίση του 73-74. Οι ενδοαμερικανικές, όμως, αντιθέσεις εκδηλώνονται και μέσα στη χούντα. Ο Παπαδόπουλος (ΣΙΑ) δεν επιτρέπει(!) τη χρήση των βάσεων για την επέμβαση του Πενταγώνου κατά των Αράβων. Ο Καντάφι έστειλε Λίβυους αξιωματικούς να εκπαιδευτούν στην Ελλάδα.

Το λαϊκό κίνημα ανασυντάσσεται και η αντίσταση κατά της χούντας αρχίζει να παίρνει κοινωνικά χαρακτηριστικά και να βάζει στόχους όχι μόνο πολιτικής αλλαγής. Οι διάφορες ηγεσίες του όμως είναι ή γίνονται όχι ελληνικές. Το κίνημα της Νομικής και του Πολυτεχνείου, κορυφαία και γνήσια έκφραση του λαϊκού κινήματος, πιθανόν υπονομεύεται από πράκτορες διαφόρων υπηρεσιών, για να ελεγχθεί και να χρησιμοποιηθεί. Η νέα «ηγεσία» της χούντας (Ιωαννίδης κ.λπ.) ολοκληρώνει την προδοσία της Κύπρου, η δικτατορία ανατρέπεται. Κανένας, και πάλι, ουσιαστικά δεν «πληρώνει» τίποτα, παρά την ισόβιο κάθειρξη των «αφρόνων» πρωτεργατών της!

1974-85: Οι Αμερικανοί δεν πρόλαβαν (λόγω των αντιθέσεών τους;) ή δεν μπόρεσαν να προετοιμάσουν καθαρά δική τους διάδοχη κατάσταση κι έτσι επαναφέρουν το, φιλοευρωπαϊό πια, Καραμανλή. Εξωραϊζεται το καθεστώς της εξάρτησης με κάποια δημοκρατικότητα, αναγνώριση των ΚΚΕ, επαναπατρισμό προσφύγων κ.λπ. Δε λύνεται, φυσικά, κανένα πραγματικό πρόβλημα της χώρας, που οδηγείται σιδηρόδεσμη το 1980 στην ΕΟΚ. Αρχίζει η διαδικασία του αφελληνισμού σ' όλους τους τομείς. Ήδη έχει κάνει αισθητή την παρουσία της και η ΕΣΣΔ (και οι δορυφόροι της). Τους αναγνωρίζεται, φαίνεται, μερίδιο, σχετικά σημαντικό, που εκδηλώνεται όχι αποκλειστικά με την επιρροή που μπορούν να ασκήσουν τα 2 Κ.Κ. (Το ΚΚΕ εσωτερικού εξέφραζε, ίσως, από παλιά τις απόψεις μέρους της σοβιετικής ηγεσίας, που πρόσφατα ήλθε στο προσκήνιο). Εκδηλώνεται και με τα «ανοίγματα» της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, τη «φιλειρηνική» πολιτική, τις οικονομικές σχέσεις και επενδύσεις. Έτσι το ποσοστό επιρροής της ΕΣΣΔ, που της αναγνωρίστηκε στη Γιάλτα, δεν περιορίζεται στον πολιτικό τομέα, αλλά επεκτείνεται και σε άλλους τομείς, π.χ. τον οικονομικό.

Το λαϊκό κίνημα, όμως, συνέχεια του ανέκδοτου και της αντίστασης στη χούντα, με τους νέους στόχους και τις μεγάλες προοπτικές, εγκυμονεί κινδύνους για το καθεστώς της εξάρτησης και υποτέλειας. Έτσι ιδρύεται το ΠΑΣΟΚ και το περίτεχο πολιτικό «δίχτυ» που απλώνει η ηγεσία του παραπλανά και απορροφά το μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού δυναμικού της χώρας, με το πραγματικά προοδευτικό πρόγραμμά του, που ξεπερνούσε τους στόχους της παραδοσιακής αριστεράς. Τα 2 Κ.Κ. «απασχολεί» ο μεταξύ τους αγώνας. Δέσμια της παλιάς γραμμής και των δεσμεύσεών τους δεν μπορούν και δε θέλουν να εκφράσουν πολιτικά τη νέα κοινωνική δυναμική. Αυτό φάνηκε καθαρά τουλάχιστο στην αναθεώρηση του Συντάγματος του 1985. Παρά το ότι οι ψήφοι του ΚΚΕ ήσαν απαραίτητοι για την ψήφιση του νέου προέδρου και της πρότασης αναθεώρησης του Συντάγματος, δεν πρόβαλε κανένα όρο. Ούτε, καν, για αναθεώρηση των άρθρων που κατοχυρώνουν την υποτέλεια. Η Δεξιά βλέπει με χαρά να εφαρμόζεται το πρόγραμμά της, αλλά με αριστερές ψήφους και επομένως πιο αποτελεσματικά. Ο Ανδρέας Παπανδρέου πέτυχε, παρά τους συνεχείς κλυδωνισμούς, να εξισορροπήσει στο επιτελείο του όλες τις αντιτιθέμενες ξένες επιρροές (με κυριαρχούσα αυτήν του εμπορικού λόμπι των ΗΠΑ) και με το σύνθημα «η Ελλάδα στους Έλληνες» (που έχει πάψει πια να ακούγεται...) παρέδωσε την Ελλάδα στους Αμερικανούς.

Ο ελληνικός λαός παρακολουθεί, έκπληκτος ακόμη, την εξέλιξη της μεγαλύτερης πολιτικής απάτης που υπέστη μέχρι τώρα. Η έσχατη όμως υπερβολή του στημένου (απ' όλα τα γνωστά κόμματα) πολιτικού παιχνιδιού οδηγεί, ήδη, στην αρχή του τέλους του. Στη δυνατότητα αυτή πιστεύει το ΑΣΚΕ και για την πραγμάτωσή της αγωνίζεται.

Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Στα επόμενα κεφάλαια θα αναλύσουμε συμφωνίες και νόμους που, ενώ είναι περίτεχνα γραπτά κείμενα, δεν κατορθώνουν να κρύψουν ότι κατοχυρώνουν την εξάρτηση. Πέρα όμως από τα κείμενα αυτά, η εξάρτηση στην πράξη έχει απλώσει τα πλοκάμια της σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής.

Στο κεφάλαιο αυτό θα αναφέρουμε στοιχεία και περιστατικά από τη νεώτερη ιστορία μας που παρουσιάζουν ανάγλυφα το βαθμό διείσδυσης και κάποιους από τους μηχανισμούς που χρησιμοποιεί η ξένη κυριαρχία στον τόπο μας. Οι μηχανισμοί αυτοί κινούνται πέρα και πάνω από οποιαδήποτε έννοια νομιμότητας και δεν μπορεί να τους σταματήσει τίποτα άλλο εκτός από τη γνώση και τη θέληση του λαού.

α) Τα κόμματα

Η ελληνική άρχουσα τάξη ποτέ δεν είχε εθνική συνείδηση. Γεννήθηκε και αναπτύχθηκε στη σκιά του ξένου κεφαλαίου κι έτσι ο ρόλος της είναι να υπηρετεί ξένα συμφέροντα. Γι' αυτό τα αστικά πολιτικά κόμματα, παρότι μπορεί να υποστηρίζονται προσωρινά από ορισμένα πραγματικά ελληνικά κινήματα, τελικά ελέγχονται από τους ξένους, γιατί ποτέ η λαϊκή τους βάση δεν μπορούσε να επηρεάσει την πολιτική τους γραμμή. Η ηγεσία αποφασίζει μόνη της και για όλα. Οι μεταξύ τους ανταγωνισμοί αποτελούν σε τελευταία ανάλυση έκφραση του ανταγωνισμού των ξένων συμφερόντων κι όχι έκφραση πολιτικών ή ιδεολογικών διαφορών ανάμεσα σε κεντρώους και δεξιούς ή «φιλελεύθερους» και «μαρξιστές». Στην Ελλάδα οι δυτικές χώρες που έχουν σοβαρά συμφέροντα είναι οι ΗΠΑ, η Μ. Βρετανία, η Γερμανία, η Γαλλία, το Ισραήλ, η Ολλανδία και η Σουηδία. Όλοι αυτοί έχουν την κύρια αντίθεσή τους με το ελληνικό λαϊκό κίνημα, αλλά έχουν και μεταξύ τους σημαντικές διαφορές (δευτερεύουσες αντιθέσεις). Πρέπει να τονίσουμε ότι και μέσα από μια χώρα-προστάτη μπορεί να έρχονται δύο ή περισσότερες γραμμές. Π.χ. μέσα στις ΗΠΑ, μιλώντας σχηματικά, υπάρχει σήμερα (1986) οξύτατη διαμάχη ανάμεσα στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ (υπουργείο Εξωτερικών), που ελέγχεται από τους πετρελαιοεπιχειρηματίες που δρουν στις αραβικές χώρες (Μπους, Σουλτς κ.λπ.), και το Πεντάγωνο (υπουργείο Άμυνας), που ελέγχεται από το εβραϊκό κεφάλαιο (Ρίγκαν, Ουάϊνμπεργκερ) και ελέγχει επίσης το τραπεζικό σύστημα και τα μαζικά μέσα ενημέρωσης. Από τη Δ. Γερμανία, επίσης, το SPD (σοσιαλδημοκρατικό κόμμα), που ενισχύεται από τους Αμερικανούς, υποστηρίζει το ΠΑΣΟΚ, ενώ το Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα, που ελέγχεται από το «γνήσιο» γερμανικό κεφάλαιο (που ανέβασε το Χίτλερ), υποστηρίζει το Μητσοτάκη.

Τα κομμουνιστικά κόμματα εξαρτώνται από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

β) Οι κυβερνήσεις

Οι ελληνικές κυβερνήσεις ουσιαστικά επιβάλλονται από τις ξένες πρεσβείες και από το 1947, κατά κύριο λόγο και με ωμό τρόπο, από την αμερικανική. Φυσικά, πάντα υπάρχει φροντίδα να κρατιώνται κάποιες λεπτές ισορροπίες ανάμεσα στα αμερικανικά και τα ευρωπαϊκά συμφέροντα. Ας πούμε παραδείγματα:

1) Στις 18/1/47 ο αμερικανός πρεσβευτής Μακ Βι επισκέφθηκε το δεξιό πρωθυπουργό Κ. Τσαλδάρη, που διέθετε συντριπτική πλειοψηφία στη Βουλή, και του εξήγησε ότι «η Ουάσινγκτον επιθυμεί να συνεργαστεί ο κ. Πόρτερ (αρχηγός της αμερικανικής αποστολής) με μια πιο αντιπροσωπευτική κυβέρνηση. Καταλαβαίνω τη θέση σας, αλλά, αν θέλετε να σας βοηθήσουμε, πρέπει να σέβεστε ζητήματα που αφορούν την αμερικανική πολιτική ευθυξία έναντι ζητημάτων που επηρεάζουν την αμερικανική κοινή γνώμη» (από το βιβλίο του Σ. Θεοδωρόπουλου «από το δόγμα Τρούμαν στο δόγμα χούντα»).

Στις 19/1/47 ο Κ. Τσαλδάρης παραιτήθηκε και ανέλαβε πρωθυπουργός ο εξωκοινοβουλευτικός

τραπεζίτης Δ. Μάξιμος, με υπουργούς τους κεντρώους Σ. Βενιζέλο, Γ. Παπανδρέου κ.λπ.

2) Όταν το ΚΚΕ είχε κάνει φανερό ότι ετοιμάζεται για το δεύτερο αντάρτικο, οι Αμερικανοί ήθελαν μια πιο «κεντρώα» κυβέρνηση, αλλά τα κόμματα δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν μεταξύ τους. Ο Ντουάιτ Γκρίσγουολντ, αρχηγός της αμερικανικής αποστολής βοήθειας (AMAG), ήθελε γρήγορες λύσεις: «Κύριοι, κόβω τα καύσιμα από την Ελλάδα. Μέσα σε 24 ώρες θα σχηματίσετε κυβέρνηση συνασπισμού. Και δεν αστειεύομαι. Τα κόβω. Ήδη τα δεξαμενόπλοια και τα φορτηγά πλοία που προορίζονταν για εδώ έδεσαν σε ιταλικά λιμάνια. Και δε θα αποπλεύσουν απ' αυτά, αν δεν ορκιστεί η κυβέρνηση που σας είπα. Τελεία και παύλα». Αμέσως ορκίστηκε η νέα κυβέρνηση του κεντρώου Θεμιστοκλή Σοφούλη (από το ίδιο βιβλίο).

3) Ο Παπάγος ήταν ο άνθρωπος των Αμερικανών, παρότι είχε την απαίτηση (που έγινε δεκτή) να μην υποκύπτει στις καθημερινές υποδείξεις των ξένων «συμβούλων» για τον τρόπο που θα υλοποιηθεί αυτή η φιλοαμερικανική πολιτική. Αυτός ανέλαβε αρχιστράτηγος στις 20/1/49 για να εξουδετερώσει το δεύτερο αντάρτικο. Αφού λοιπόν τελείωσε ο εμφύλιος πόλεμος και οι κεντρώοι πολιτικοί έπαιζαν το ρόλο που τους ανατέθηκε, οι ΗΠΑ ήθελαν να κάνουν τον Παπάγο πρωθυπουργό. Αλλά στις εκλογές της 30/7/51, παρά τις προβλέψεις τους, ο Παπάγος ήρθε δεύτερος. Οι Αμερικανοί δεν το χωνεύουν. Η νέα κυβέρνηση Πλαστήρα κάνει 47 μέρες (!) για να ορκιστεί. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τρούμαν παρεμβαίνει προσωπικά υπέρ του Παπάγου. Οι ΗΠΑ θέλουν νέες εκλογές και μάλιστα με πλειοψηφικό, για να είναι σίγουρος ο Παπάγος. «Μόνη λύση είναι οι εκλογές. Και μόνο σύστημα το πλειοψηφικό», δήλωσε ο Αμερικανός πρεσβευτής Πιουριφόνι. Στις 16/11/52 ξαναγίνονται εκλογές (με πλειοψηφικό) και ο Παπάγος παίρνει τις 237 από τις 300 έδρες.

4) Στις 4/10/55 πέθανε ο Παπάγος. Λίγο πριν ξεψυχήσει, διόρισε διάδοχό του το Στ. Στεφανόπουλο. Αλλά πρωθυπουργός έγινε ο Κ. Καραμανλής, στέλεχος δεύτερης γραμμής μέχρι τότε. Γιατί; Απαντάει ο ίδιος ο Α. Παπανδρέου, καλός γνώστης των αμερικανικών πραγμάτων: «Ο διορισμός του Καραμανλή είχε προσχεδιαστεί πολλούς μήνες πριν πεθάνει ο Παπάγος. Ο Καραμανλής ήταν η προσωπική επιλογή του Άλεν Ντάλες (αρχηγού της CIA). Ήταν ο τύπος που τριγύριζε τον πρεσβευτή των ΗΠΑ Γκρέιντι» (από το βιβλίο «η δημοκρατία στο απόσπασμα»). Ο Καραμανλής υπηρέτησε πιστά τους Αμερικανούς μέχρι το 1961, οπότε οι Αμερικανοί δεν τον ήθελαν πια κι αυτός έκανε τη θεαματική στροφή προς τη Γαλλία.

5) Για τη χούντα του Παπαδόπουλου αρκεί να πούμε ότι η ίδια η αμερικανική CIA καμάρωνε που ένας πράκτοράς της έγινε πρωθυπουργός της Ελλάδας.

6) Την εκλογή του Α. Παπανδρέου ως πρωθυπουργού το '81 υποστήριζε κύρια το εμπορικό λόμπι των ΗΠΑ, γιατί με «σοσιαλιστική» κυβέρνηση θα ήταν πολύ μικρές οι λαϊκές αντιδράσεις σε αποφάσεις σχετικές με τα εθνικά θέματα και την οικονομία (Κύπρος, βάσεις, λιτότητα κ.λπ.). Η υποστήριξη λέγεται ότι εκφράστηκε σε μήνυμα του Μπους προς τον Α. Παπανδρέου τον Ιούνιο 1980.

Το '85 οι Αμερικανοί υποστηρίζουν πάλι ΠΑΣΟΚ. Χαρακτηριστική είναι η στάση του κατ' εξοχήν αμερικανόφιλου βουλευτή και τ. υπουργού της Ν.Δ. Μπούτου, που έκανε το παν για να νικήσει το ΠΑΣΟΚ. Παρά την έντονη αντίθεσή του προς το Μητσοτάκη, τον ψήφισε για αρχηγό της ΝΔ, για να έχει ανυπόληπτο αντίπαλο ο Α. Παπανδρέου και να κερδίσει σίγουρα τις εκλογές. Δημιούργησε ένα σωρό προβλήματα στη Ν.Δ. και τελικά αποστάτησε, χωρίς να κρύβει ότι μπορεί να συνεργαστεί με το ΠΑΣΟΚ, αν συναντήσει δυσκολίες. Ο νέος Αμερικανός πρεσβευτής Κήλυ, λίγο πριν έρθει στην Αθήνα (1985) έκανε τόσο φιλοπασοκικές δηλώσεις στη «στημένη» παράσταση της Γερουσίας, ώστε να αγανακτήσει η Ν.Δ. και να τον χαρακτηρίσει ανεπιθύμητο(!) στην Ελλάδα.

γ) Οι αξιωματούχοι

Η δουλοπρέπεια των πολιτικών και γενικά των αξιωματούχων απέναντι στους ξένους είναι ο κανόνας. Η επιθυμία των ξένων είναι γι' αυτούς προσταγή. Στις αποφάσεις τους μπορεί να «κολλάνε» μόνον όταν δε συμφωνούν μεταξύ τους οι ξένοι. Αναφέρουμε γεγονότα:

1) Το καλοκαίρι του 1946 στο Παναθηναϊκό Στάδιο ο Βρετανός στρατηγός Ρόλινγκς υποχρέωσε τους Έλληνες στρατηγούς να αγωνιστούν στο δρόμο των 100 μέτρων(!), δήθεν για να τονισθεί η

σημασία του αθλητισμού, στην πραγματικότητα για να τους εξευτελίσει μπροστά στο στρατό και το λαό και να επιβάλει την εξουσία του.

2) Το 1947 ο αρχηγός της Αμερικανικής Αποστολής Πολ Πόρτερ έφτασε στο σημείο να χαστουκίσει δημόσια τον υπουργό Συντονισμού Στ. Στεφανόπουλο, γιατί διαφωνούσε μαζί του σε κάποιο ζητήματα φορολογίας. Ο υπουργός όχι μόνο δεν έκρινε σκόπιμο να παραιτηθεί από τη θέση του, αλλά μετά λίγες μέρες, για να εξευμενίσει τον Πόρτερ, χάρισε στη σύζυγό του ένα διαμαντένιο περιδέραιο! Ο Στεφανόπουλος συνέχισε να είναι για πολλές δεκαετίες στο επίκεντρο των πολιτικών εξελίξεων κι έφτασε να γίνει και πρωθυπουργός!

3) Ο Παν. Κανελλόπουλος, άνθρωπος της Αγγλίας, υπουργός Άμυνας την ίδια εποχή, παρουσιάζοντας στον Αμερικανό στρατηγό Βαν Φλιτ τμήματα των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων του είπε το περίφημο: «Ιδού ο Στρατός σας!» Τη Μακρόνησο, τόπο μαρτυρίου για τους νέους της αριστεράς, αποκάλεσε «νέο Παρθενώνα». Ο Κανελλόπουλος συνέχισε για 4 δεκαετίες να είναι υπουργός, βουλευτής και πρωθυπουργός! Μετά το 1974 θεωρείται κοινής αποδοχής από το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ. Τα δύο Κ.Κ. τον χρησιμοποιούν σε μετωπικές κινήσεις (Εθνική Αντίσταση, απλή αναλογική) και το ΠΑΣΟΚ «σκέφτηκε» να τον υποστηρίξει για Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

4) Ο Πιουριφόι, Αμερικανός πρεσβευτής στην Ελλάδα από το 1950, έμπαινε σ' όποιο υπουργείο ήθελε κι έδινε σ' έντονο ύφος εντολές στους υπουργούς. Έκανε και περιοδείες στην επαρχία κι επιθεωρούσε τις νομαρχίες, όπως και σήμερα ο Κήλυ.

Όσο περνάνε τα χρόνια «το χαστούκι και το τροχάδην» εγκαταλείπονται. Από το 1974 η Ν.Δ. προσπαθεί να δείξει ένα αξιοπρεπές πρόσωπο και από το 1981 το ΠΑΣΟΚ μπορεί και να εκφράσει διαφωνία με κάποιες αμερικανικές απόψεις. Αυτές οι αλλαγές έγιναν με απόφαση των ίδιων των ξένων κέντρων, για να μπορούν να «σταθούν» οι άνθρωποί τους στην πολιτική. Ο κ. Κήλυ π.χ. αποκαλεί πατριώτη τον κ. Παπανδρέου. Αλλά η πιστή τήρηση των εντολών είναι τόσο απαραίτητη όσο και στην εποχή του «χαστουκιού». Άλλωστε, σήμερα κανένας πολιτικός δεν αναδεικνύεται (προβολή από εφημερίδες, χρηματοδότηση, εσωκομματική προώθηση) αν δεν τον έχουν στο χέρι, γιατί κάποια στιγμή μπορεί ν' αποκτήσει δύναμη, να «καβαλήσει το καλάμι» και να προβάλλει αξιώσεις.

Αρκούν δύο παραδείγματα :

1) Ο Κ. Καραμανλής στα 5 πρώτα χρόνια της χούντας δεν έκανε ούτε μια δήλωση εναντίον της. Όταν όμως τον διάλεξαν για να παραλάβει τη σκυτάλη από τη χούντα, αποφάσισε ν' αρχίσει δηλώσεις από το Παρίσι, για να παραστήσει τον αντιστασιακό. Αλλά με την πρώτη του δήλωση ο Σάββας Κωνσταντόπουλος δημοσίευσε 6 συνέχειες στην εφημερίδα της χούντας «Ελεύθερος Κόσμος» με πολλούς σαφείς υπαινιγμούς κατά του Καραμανλή. Ήταν μια έμμεση απειλή ότι θ' αποκαλύψει πολλά. Ο Κ. Καραμανλής δεν ξανάκανε δήλωση, ούτε καν για τον ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου.

2) Όταν το Μάρτη του 1984 επρόκειτο να επισκεφθεί την Ελλάδα ο Αμερικανός υπουργός Άμυνας Κάσπαρ Ουάινμπέργκερ, η εβδομαδιαία επιθεώρηση EXECUTIVE INTELLIGENCE REVIEW δημοσίευσε πληροφορίες που έλεγαν ότι ο Χ. Κίσινγκερ έβγαλε το 1968 από τη φυλακή τον Α. Παπανδρέου, γιατί το κίνημα της Αντίστασης είχε περάσει στα χέρια της αριστεράς κι έπρεπε να υπάρχει κάποιος δικός του άνθρωπος, ότι ο αντιαμερικανισμός του Α. Παπανδρέου μεθοδεύτηκε επίσης από τον Κίσινγκερ κ.λπ.

Τα παραπάνω δεν είναι αποκλειστικά ελληνικό φαινόμενο. Το ναζιστικό παρελθόν του πρώην Γ.Γ. του ΟΗΕ Βαλντχάιμ προφανώς δεν ανακαλύφθηκε τώρα (1986). Ήταν από παλιά γνωστό κι έτσι τον είχαν τυφλό όργανό τους. Οι απαράδεκτες προτάσεις του σημερινού Γ.Γ. Γκουεγιάρ για το Κυπριακό δεν πρέπει να μας οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για άλλο ένα πiónι των Αμερικανών;

δ) Το δημόσιο

Ο έλεγχος των ξένων δεν περιορίζεται στην κυβέρνηση και το κοινοβούλιο. Επεκτείνεται σ' όλο τον κρατικό μηχανισμό. Παλιότερα έπρεπε να εγκριθεί από την αμερικανική πρεσβεία κάθε πρόσληψη, απόλυση ή μετάθεση δημοσίου υπαλλήλου. Σήμερα δε χρειάζεται να γίνεται τόσος κόπος. Υπάρχει τέτοιος συγκεντρωτισμός, που αρκεί να ελέγχονται οι διευθυντές και οι διοικήσεις

των οργανισμών. Έτσι, όταν π.χ. μια τράπεζα ελέγχεται από το αγγλικό κεφάλαιο, ορίζεται διοίκηση σύμφωνα με τις επιθυμίες της αγγλικής πρεσβείας, όπως ο κ. Παναγόπουλος για την Εθνική Τράπεζα, χωρίς καν να είναι μέλος του ΠΑΣΟΚ.

ε) Οι Ένοπλες Δυνάμεις

Η εξάρτηση στην πράξη είναι ιδιαίτερα σημαντική στις Ένοπλες Δυνάμεις. Ένα ποσοστό στελεχών μετεκπαιδεύεται στις ΗΠΑ για χρονικά διαστήματα εβδομάδων μέχρι και ετών. Εκεί εντυπωσιάζονται από τη μέριμνα και την οικονομική άνεση που απολαμβάνουν οι ομόλογοί τους και, ιδιαίτερα, από τον οργανωμένο τρόπο λειτουργίας των Σχολών ή Μονάδων στις οποίες μετεκπαιδεύονται. Όταν επιστρέφουν, μιλάνε για το οργανωτικό θαύμα που είδαν στη «Μέκκα του Ελεύθερου Κόσμου» και δηλώνουν ότι «ποτέ δε θα κατορθώσουμε να τους φτάσουμε». Στην καθημερινή τους φρασεολογία αρχίζουν να χρησιμοποιούν αμερικάνικες λέξεις και δε χάνουν ευκαιρία να κάνουν συγκρίσεις. Οι Ένοπλες Δυνάμεις της χώρας μας χρησιμοποιούν βασικά αμερικανικό εξοπλισμό και αντιγράφουν (τις πιο πολλές φορές επειδή το επιβάλλει το οπλικό σύστημα) αμερικανικά οργανωτικά σχήματα με τον αντίστοιχο τρόπο σκέψης και λειτουργίας.

Σε παλιότερες εποχές ήταν εύκολο να περάσουν την ιδεολογία του «κομμουνιστικού κινδύνου», κάτι που σήμερα πετυχαίνουν σε πολύ μικρό βαθμό. Τώρα η εξάρτηση στην πράξη στηρίζεται κύρια στους θαυμαστές των αμερικανικών Ενόπλων Δυνάμεων, που καλύπτουν ένα ολόκληρο φάσμα. Το φάσμα αυτό περιλαμβάνει έμμισθους πράκτορες, ιδεολόγους θαυμαστές των ΗΠΑ και ανθρώπους που, παρότι αντιλαμβάνονται ότι οι ΗΠΑ βλάπτουν τα εθνικά μας συμφέροντα, τις αποδέχονται μπροστά στο δέος που τους προκαλεί η δύναμή τους. Οι ΗΠΑ μπορούν να επηρεάζουν τη σταδιοδρομία των Ελλήνων αξιωματικών, ιδιαίτερα στους μεγάλους βαθμούς, είτε άμεσα με πιέσεις είτε έμμεσα, βοηθώντας τους δικούς τους, ακόμα και με κατασκευασμένες επιτυχίες.

Σήμερα, όμως, όλο και διευρύνεται η μειοψηφία των στελεχών που αντιλαμβάνονται την εξάρτηση και τα αποτελέσματά της και θα ήταν έτοιμοι να δουλέψουν με ενθουσιασμό για την *απαλλαγή απ' αυτήν*.

Σημείωση: Ο Γ. Παπαδόπουλος «μετεκπαιδεύτηκε» 4 χρόνια στις ΗΠΑ και είναι έμμισθος πράκτορας της CIA από το 1952, όπως έγραψαν οι NEW YORK TIMES.

στ) Οι άλλοι τομείς

Η ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος είναι εξάρτημα της κάθε κυβέρνησης. Δηλαδή, δεν προσπαθεί να βελτιώσει τη θέση των εργαζομένων, αλλά να προασπίσει την κυβέρνηση, το μεγάλο κεφάλαιο και γενικά το καθεστώς της εξάρτησης από την απειλή των αγωνιστικών συνδικάτων.

Οι βάσεις για τον έλεγχο του συνδικαλισμού μπαίνουν από το 1947. Ο Μ. Μπράουν, αντιπρόσωπος των αμερικανικών συνδικάτων, από το Γενάρη συνεργάζεται με την ομάδα Μακρή, που τοποθέτησε στη ΓΣΕΕ η κυβέρνηση Τσαλδάρη. Οι NEW YORK TIMES έγραψαν: «Ο Μάρσαλ (υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ) έδωσε εντολή στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ να βρει ηγέτες από το αμερικανικό συνδικαλιστικό κίνημα, ανθρώπους έμπειρους και αξιόπιστους, που θα επιθυμούσαν να εργαστούν για μας στα Βαλκάνια. Οι σύμβουλοι του κ. Μάρσαλ πιστεύουν ότι οι συνδικαλιστές των ΗΠΑ που κατηύθυναν τον αντικομμουνιστικό αγώνα στη χώρα μας, θα εφαρμόσουν μια αποτελεσματική στρατηγική στο εξωτερικό. Ο πρώτος που θ' αναχωρήσει θα είναι ο Κλιν Γκόλντεν, που πρόσφατα ονομάστηκε αντιπρόεδρος του συνδικάτου των εργατών χάλυβα. Είναι αυτός που θα διευθύνει την αμερικανική εργατική αποστολή στην Ελλάδα».

Κάθε κυβέρνηση μπορεί να επιβάλλει τους δικούς της. Η ΕΡΕ το Μακρή και το Θεοδώρου. Η Νέα Δημοκρατία τον Καρακίτσο. Σήμερα (1986) η ηγεσία της ΓΣΕΕ (Ραυτόπουλος) είναι τμήμα της επιτροπής συνδικαλιστικού του ΠΑΣΟΚ κι επιβλήθηκε από στημένα δικαστήρια, σε αντίθεση με τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων.

Η παιδεία στη χώρα μας είναι πολύ υποβαθμισμένη. Σκόπιμα καλλιεργείται μια αντιπάθεια των παιδιών προς τα γράμματα. Η ανώτατη παιδεία και η έρευνα είναι στην ουσία ανύπαρκτες, δηλ. δεν παράγεται γνώση, αλλά μεταφέρεται από το εξωτερικό. Σκοπός είναι να μην αναδεικνύονται ικανοί επιστήμονες, που θα μπορούσαν να στηρίξουν μια αυτοδύναμη ανάπτυξη. Όσοι πηγαίνουν στο

εξωτερικό για σπουδές είτε παραμένουν έξω για να εργαστούν είτε επιστρέφουν στην Ελλάδα με μια φιλική διάθεση προς τη χώρα όπου σπούδασαν κι ένα τρόπο σκέψης και δουλειάς που να εξυπηρετεί τη χώρα αυτή. Έτσι η τεχνολογική μας εξάρτηση γίνεται συνεχώς βαθύτερη.

Ο τύπος (εφημερίδες, περιοδικά), όπως έχει σήμερα εξελιχθεί, απαιτεί τεράστια χρηματοδότηση και καλές πηγές πληροφοριών, που μπορούν να του εξασφαλίσουν μόνο τα κυκλώματα των πολύ μεγάλων συμφερόντων. Η «Ακρόπολη» αγοράστηκε από κάποιο βιομήχανο, η «Μεσημβρινή» από τον όμιλο Βαρδινογιάννη, στο συγκρότημα Λαμπράκη φημολογείται η είσοδος κάποιου εφοπλιστή. Έτσι, πίσω από τις πραγματικές ή ψεύτικες αντιδικίες των εφημερίδων και περιοδικών υπάρχει μια κοινή αρχή: καμμιά «επικίνδυνη» άποψη για το καθεστώς της εξάρτησης δεν πρέπει ν' αναφέρεται και η κοινή γνώμη πρέπει να διαμορφώνεται έτσι, ώστε να υποστηρίζει ή έστω ν' ανέχεται αυτό το καθεστώς.

Η εισαγωγή και η μίμηση ξένων πολιτιστικών προτύπων, μέσα απ' όλες τις μορφές της τέχνης, υπονομεύουν την εθνική συνείδηση κι επιδιώκουν τελικά να μειώσουν την αντίσταση του ελληνικού λαού ενάντια στο καθεστώς της εξάρτησης. Επίσης χρησιμοποιούνται θρησκευτικά δόγματα και μυστικές οργανώσεις, π.χ. η Ευαγγελική Εκκλησία από το Ισραήλ, η μασονία κύρια από το εβραϊκό λόμπι των ΗΠΑ κ.λπ.

Δεν υπάρχει τομέας της δημόσιας ζωής που να μη βρίσκεται πίσω του ο ξένος παράγοντας. Έτσι οι ξένοι μπορούν και προωθούν τα στρατιωτικά και οικονομικά τους συμφέροντα. Επιθυμία μας είναι να αναφερθούμε αναλυτικά σε κάθε τομέα σε ξεχωριστές επόμενες εκδόσεις μας.

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΡΟΥΜΑΝ

(Η αμερικανική «βοήθεια» προς την Ελλάδα)

Το Δόγμα Τρούμαν είναι ένα διάγγελμα του Προέδρου των ΗΠΑ Χάρι Τρούμαν στις 12/3/47 σε κοινή συνεδρίαση (Κογκρέσο) των δύο νομοθετικών σωμάτων των ΗΠΑ (Βουλής και Γερουσίας). Το Δόγμα Τρούμαν «έβαλε τέλος» στην εποχή των φιλικών σχέσεων ΗΠΑ-ΕΣΣΔ και κήρυξε την έναρξη του ψυχρού πόλεμου. Στην απόφαση αυτή κατέληξε μια μυστική σύσκεψη που έγινε στις 27/2/47 στο Λευκό Οίκο ανάμεσα στον Πρόεδρο Τρούμαν, τον υπουργό εξωτερικών στρατηγό Μάρσαλ και τους αντιπροσώπους των δυο κομμάτων (Δημοκρατικού και Ρεπουμπλικανικού). Σύμφωνα με το αμερικανικό πρακτορείο «UNITED PRESS»: «Το θέμα ετέθη ως ένα από το πιο σημαντικά, μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου».

Με το δόγμα του ο Τρούμαν διακήρυξε ότι ο «ελεύθερος κόσμος» βρίσκεται μπροστά στην απειλή του «κομμουνιστικού κινδύνου», ότι οι κομμουνιστές ξεκίνησαν την επίθεσή τους από την Ελλάδα, με το δεύτερο αντάρτικο, και θα την επεκτείνουν σ' όλο τον κόσμο! Οι ΗΠΑ βάζουν τον εαυτό τους επικεφαλής της παγκόσμιας αντικομμουνιστικής σταυροφορίας και θα βοηθήσουν με κάθε τρόπο όποια χώρα θεωρούν ότι απειλείται. Έτσι ο Τρούμαν ζήτησε και πέτυχε βοήθεια 300 εκατομμυρίων δολαρίων προς την Ελλάδα, που ήταν ήδη σε πόλεμο, και 100 προς την Τουρκία, που γειτονεύει και με την Ελλάδα και με την ΕΣΣΔ.

Τα λόγια αυτά ηχούσαν πολύ διαφορετικά από τις φιλοφρονήσεις ανάμεσα στους «συμμάχους» στην Τεχεράνη, τη Γιάλτα ακόμα και στο Πότσταμ. Το δόγμα Τρούμαν συμπληρώνεται στις 5/6/47 με το σχέδιο Μάρσαλ, που θα περιλάβει άλλες 14 ευρωπαϊκές χώρες και στο οποίο θα αναφερθούμε και σε επόμενες εκδόσεις μας.

Οι πραγματικοί στόχοι του δόγματος Τρούμαν και γενικότερα του ψυχρού πολέμου δεν ήταν ούτε η ΕΣΣΔ ούτε οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Καμιά απειλή δεν υπήρξε για τις χώρες αυτές, εφ' όσον φυσικά δεν ανατράπηκαν οι ισορροπίες. Από την πλευρά της, η ΕΣΣΔ δεν έδωσε καμιά βοήθεια στο δεύτερο αντάρτικο στην Ελλάδα. Η συμφωνία της Γιάλτας δεν παραβιαζόταν ούτε από τις ΗΠΑ ούτε από την ΕΣΣΔ. Αντίθετα, το δόγμα Τρούμαν είχε σκοπό να εφαρμόσει τη συμφωνία της Γιάλτας και στη συγκεκριμένη περίπτωση να εξουδετερώσει την αριστερά στην Ελλάδα, γιατί η Ελλάδα «ανήκει στη Δύση».

Ταυτόχρονα, με το δόγμα Τρούμαν και το σχέδιο Μάρσαλ, οι ΗΠΑ προσπάθησαν και πέτυχαν να θέσουν κάτω από την ηγεσία τους το σύνολο του δυτικού κόσμου και κύρια τη σύμμαχό τους Αγγλία, που ήδη από τη Γιάλτα κάθε άλλο παρά ως ισότιμη προς τους δύο άλλους συμμάχους υπολογίζεται. Για την Ελλάδα το δόγμα Τρούμαν σημαίνει ότι οι ΗΠΑ εκτοπίζουν την Αγγλία από τη θέση του πρώτου προστάτη. Ανάλογες διεργασίες και για αντίστοιχους σκοπούς έγιναν στην Ανατολική Ευρώπη με το δόγμα Ζντάνωφ.

Οι ΗΠΑ ποτέ δεν πετάνε λεφτά στον αέρα. Οι Έλληνες πολιτικοί και αξιωματούχοι αισθάνονται ότι χωρίς τους Αμερικανούς θα χάσουν τον εμφύλιο πόλεμο. Αλλ' αυτό δεν αρκεί στις ΗΠΑ, ούτε η DE FACTO εξάρτηση που δημιουργεί η βοήθειά τους. Θέλουν να κατοχυρώσουν την κυριαρχία τους με νόμους, ώστε να μην έχουν προβλήματα ούτε στο παρόν ούτε στο μέλλον. Έτσι στις 15/6/47 η ελληνική κυβέρνηση με διακοίνωσή της προς την πρεσβεία των ΗΠΑ αναλαμβάνει ορισμένες υποχρεώσεις. Στις 29/6/47 υπογράφεται η συμφωνία για την παροχή της βοήθειας. Στις 18/1/48 έρχεται η συμφωνία στην ελληνική Βουλή, κυρώνεται και γίνεται νόμος του κράτους.

Τα σπουδαιότερα από τα 12 άρθρα της συμφωνίας προβλέπουν τα εξής (επειδή είναι γραμμένα σε δύσκολη καθαρεύουσα, τα έχουμε αποδώσει στη δημοτική):

Άρθρο 4: «...η αμερικανική αποστολή θα παρέχει κάθε συμβουλευτική βοήθεια και θα ασκεί κάθε λειτουργία που θα ήταν αναγκαίες και ενδεδειγμένες για να βοηθήσουν την Ελληνική Κυβέρνηση να χρησιμοποιήσει πιο αποτελεσματικά κάθε βοήθεια που δίνεται από τις ΗΠΑ στην Ελλάδα, αλλά και τους ίδιους τους πόρους της Ελλάδας ...».

Άρθρο 5: «Η Ελληνική Κυβέρνηση θα διευκολύνει την Αμερικανική Αποστολή (...), στη χρησιμοποίηση προσώπων ελληνικής εθνικότητας και κατοικίας (...) Το προσωπικό της

Αμερικανικής Αποστολής και η περιουσία της Αποστολής και του προσωπικού της θα έχουν στην Ελλάδα τα ίδια προνόμια και φορολογικές απαλλαγές που έχει το προσωπικό της Πρεσβείας των ΗΠΑ και η περιουσία της Πρεσβείας και του προσωπικού της». Δηλαδή, η έδρα της Αποστολής θεωρείται αμερικανικό κράτος και δεν υπόκειται, όπως και το προσωπικό της, σε κανέναν έλεγχο της Ελληνικής Βουλής και γενικότερα των Αρχών.

Άρθρο 7: «... Η Ελληνική Κυβέρνηση θα παρέχει στην Αμερικανική Αποστολή την ευκαιρία και θα συνεργαστεί μαζί της για την παροχή πλήρους και συνεχούς δημοσιότητας μέσα στην Ελλάδα, που θα περιλαμβάνει περιοδικές εκθέσεις της Αποστολής για ενέργειες σχετικές με τη Συμφωνία αυτή και το σκοπό, την πηγή, το χαρακτήρα, τα ποσά και την πρόοδο της βοήθειας αυτής». Με βάση το άρθρο αυτό έγινε πλύση εγκεφάλου στον ελληνικό λαό ότι ζει χάρη στην ελεημοσύνη των ΗΠΑ.

Άρθρο 8: «Η Ελληνική Κυβέρνηση (...) δε θα μεταβιβάζει χωρίς τη συγκατάθεση του Προέδρου των ΗΠΑ δικαίωμα ή κατοχή οποιουδήποτε αντικειμένου ή πληροφορίας που πήρε μ' αυτή τη Συμφωνία, ούτε θα επιτρέπει, χωρίς τέτοια συγκατάθεση, τη χρησιμοποίηση τέτοιου αντικειμένου ή τη χρησιμοποίηση ή αποκάλυψη τέτοιας πληροφορίας από κανένα που δεν είναι αξιωματούχος ή υπάλληλος ή εκπρόσωπος της Ελληνικής Κυβέρνησης (...) ή για οποιονδήποτε άλλο σκοπό, εκτός από εκείνο για τον οποίο χορηγούνται το αντικείμενο ή οι πληροφορίες».

Άρθρο 9: «Η Ελληνική Κυβέρνηση δε θα χορηγήσει χρηματικά ποσά και δε θα διαθέσει ξένο συνάλλαγμα (από τη βοήθεια) παρά μόνο με τη συγκατάθεση της κυβέρνησης των ΗΠΑ για την καταβολή κεφαλαίου ή τόκου του εξωτερικού χρέους της Ελλάδος που εκκρεμεί ...».

Πολλά σχόλια δε χρειάζονται. Με λίγα λόγια οι ΗΠΑ, δίνοντας 300 εκατομμύρια δολάρια, κατοχύρωσαν με νόμο ότι η Αποστολή τους θα ελέγχει απόλυτα την οικονομία της Ελλάδας, δηλαδή θα είναι η πραγματική κυβέρνηση. Η «WASHINGTON POST» έγραψε τότε: **«Οι διπλωματικοί παρατηρητές αδυνατούν να βρουν, σ' όλη τη σύγχρονη ιστορία, περίπτωση ανάλογη, που με τόση σπουδή μια μικρή χώρα αναθέτει το χειρισμό των εσωτερικών της υποθέσεων σε μια άλλη χώρα».**

Το δόγμα Τρούμαν εξακολουθεί να ισχύει σήμερα όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σ' όλο το δυτικό κόσμο. Οι ΗΠΑ είναι επικεφαλής του δυτικού κόσμου και ιδιαίτερα οι μικρές χώρες, όπως η Ελλάδα, είναι υποτελείς στις ΗΠΑ. Το άγαλμα του Τρούμαν που στεκόταν μεγαλοπρεπές στην οδό Β. Κωνσταντίνου στην Αθήνα, λίγο πιο πάνω από το Παναθηναϊκό Στάδιο, συμβόλιζε αυτή την υποτελία. Αν δεν ξαναστηθεί, θα είναι μόνο για τις εντυπώσεις.

Η αμερικανική στρατιωτική «βοήθεια» προς την Ελλάδα

Το μεγαλύτερο μέρος του εξοπλισμού των Ενόπλων μας Δυνάμεων προέρχεται από τις ΗΠΑ. Με την κατάλληλη προπαγάνδα τους, που περνάει και μέσα από τις ελληνικές κυβερνήσεις, προσπαθούν να πείσουν τον ελληνικό λαό ότι χωρίς τις ΗΠΑ δεν μπορούμε να διαθέτουμε άρτια εξοπλισμένες Ένοπλες Δυνάμεις, άρα και αξιόμαχες, με συνέπεια να κινδυνεύουμε από την επιθετικότητα κάθε γείτονα (παλιότερα οι βόρειοι, σήμερα η Τουρκία). Η λέξη «βοήθεια» (AID) είναι παραπλανητική, γιατί υπονοεί ότι κάτι χάνουν οι ΗΠΑ δίνοντας όπλα στην Ελλάδα. Η αλήθεια δεν είναι έτσι. Από το 1964 έχει σταματήσει η δωρεάν παροχή αμερικανικού πολεμικού υλικού στην Ελλάδα (εκτός από 2 περιπτώσεις χωρίς ιδιαίτερη σημασία). Το «χατίρι» που μας κάνουν είναι ότι με το σύστημα FMS, με το οποίο μας δίνουν το μεγαλύτερο μέρος της «βοήθειας» (κυρίως ανταλλακτικά), μας κάνουν πίστωση (δάνειο) με επιτόκιο 7-9%, ενώ στην ελεύθερη αγορά το επιτόκιο είναι 13-14%. Αλλά ούτε απ' αυτό χάνουν, γιατί μας χρεώνουν με τιμές λίγο ψηλότερες. Πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε ότι συνήθως η παραγγελία ζητάει περίπου 30% περισσότερο από τις πραγματικές ανάγκες, με αποτέλεσμα πολλά ανταλλακτικά μέχρι να χρησιμοποιηθούν να κρίνονται ακατάλληλα (λήξη ορίου αποθηκεύσεως) και να αγοράζεται κάτι 2 φορές.

Οι ΗΠΑ δε δανείζουν με χαμηλό επιτόκιο μόνο στις «σύμμαχες» χώρες. Το 1985 έδωσαν, μαζί με τον Καναδά, σιτάρι στην ΕΣΣΔ, με τη μορφή δανείου, με επιτόκιο 8,125%.

Μ' ένα άλλο σύστημα, «του εφοδιασμού κύριου υλικού με συμβολικές τιμές», που τώρα πια δε γίνεται χρήση του, μας πούλαγαν άχρηστο γι' αυτούς υλικό με τέτοιες τιμές που πάλι κερδισμένες

ήσαν οι ΗΠΑ.

Οι Αμερικανοί, λοιπόν, με τη «βοήθεια» που μας δίνουν, εξασφαλίζουν εύκολη πελατεία για την πολεμική τους βιομηχανία, που αποκομίζει σημαντικά κέρδη. Ταυτόχρονα ελέγχουν τις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις με τον εξής τρόπο: ενώ ανταποκρίνονται απλόχερα σ' όποια παραγγελία υπάρχει, κάποιο κρίσιμο ανταλλακτικό μπορούν να το δίνουν με το σταγονόμετρο. Η έλλειψη αυτού του ανταλλακτικού οδηγεί στην αχρήστευση ενός ραντάρ ή ενός πυροβόλου κ.λπ. Αυτό σημαίνει ότι, αν η Ελλάδα χρειαστεί να πολεμήσει, οι Αμερικανοί μπορούν να δημιουργήσουν σοβαρά προβλήματα στην πολεμική μας μηχανή. Είμαστε δηλαδή υποχρεωμένοι (με τα σημερινά δεδομένα, βέβαια) να δεχτούμε ό,τι αυτοί μας υπαγορεύσουν και δεν πρέπει να υπάρχουν σε κανένα Έλληνα πια αυταπάτες για τις προθέσεις τους. Η αμερικανική «βοήθεια», λοιπόν, όχι μόνο δεν εξασφαλίζει την εθνική μας άμυνα, αλλά δημιουργεί και τεράστιους κινδύνους για την πατρίδα μας.

Η στρατιωτική «βοήθεια» έχει άλλη μια δυσάρεστη συνέπεια για μας. Με τη σημερινή νοοτροπία των αξιωματούχων της Ελλάδας, που αναλύσαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, γίνεται αποδεκτό, χωρίς συζήτηση, ο,τιδήποτε κρίνεται σωστό από τους Αμερικανούς και σε σχέση με τον προγραμματισμό των επιχειρήσεων και σε σχέση με την παραγωγή της ελληνικής πολεμικής βιομηχανίας.

Η πολεμική μας βιομηχανία δεν αναπτύσσεται με τέτοιο τρόπο ώστε να οδηγεί σταδιακά στη μέγιστη δυνατή αυτάρκεια της Ελλάδας σε στρατιωτικό υλικό. Διατηρείται, επίσης, σκόπιμα σε οικονομική καχεξία, ώστε να έχει συνεχώς την ανάγκη δανείων (με την εγγύηση του κράτους) από τους διεθνείς πιστωτικούς οργανισμούς, που ελέγχονται από το αμερικανοεβραϊκό κεφάλαιο. Οι διοικήσεις των ελληνικών εταιρειών παραγωγής πολεμικού υλικού διορίζονται όπως εξηγήσαμε στο κεφ. 3, § Δ. Κάθε στιγμιαίο «σφάλμα» διορθώνεται ταχύτατα. Για να ολοκληρωθεί κάπως η εικόνα, πρέπει ν' αναφερθούμε στις απίθανες προμήθειες (μίζες) που συνοδεύουν τις αγορές πολεμικού υλικού. Υπάρχουν περιπτώσεις που αγοράστηκε υλικό σε δεκαπλάσια τιμή από την πραγματική.

Τη μέθοδο της «βοήθειας» χρησιμοποιούν οι ΗΠΑ για πολλές άλλες χώρες, μεταξύ των οποίων και η γειτονική Τουρκία. Η αμερικανική κυβέρνηση δίνει σήμερα όπλα στην Ελλάδα και την Τουρκία σε αναλογία 7:10 (αυτή η αναλογία δεν είναι σταθερή, ορίζεται κάθε χρόνο, ώστε να αποτελεί ένα ακόμα μέσο εκβιασμού). Δηλαδή σήμερα δίνει 500 εκατομμύρια δολάρια στην Ελλάδα και 715 στην Τουρκία (και μάλιστα ένα μέρος δωρεάν). Έτσι έχει βάλει τις δύο χώρες σ' ένα ξέφρενο ανταγωνισμό εξοπλισμών, που έχει γονατίσει τις οικονομίες τους, προωθεί τον έλεγχο της και στις δύο χώρες και προσφέρει μεγάλα κέρδη σε αμερικανικές εταιρείες. Αυτοί είναι οι λόγοι που οι ΗΠΑ κάνουν ό,τι μπορούν για να καλλιεργούν την εχθρότητα και την ένταση ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Τις τελευταίες δεκαετίες προμηθευόμαστε υλικό και από ευρωπαϊκές χώρες, π.χ. υποβρύχια και τάνκς από τη Γερμανία, αεροπλάνα και πυραυλακάτους από τη Γαλλία, τις φρεγάτες «Λήμνος» και «Έλλη» από την Ολλανδία κ.λπ. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να ερμηνευτεί ως βήμα ανεξαρτησίας από τις ΗΠΑ για δυο λόγους: 1) Οι ευρωπαϊκές αυτές χώρες είναι μέλη του ΝΑΤΟ που, όπως θα εξηγήσουμε στο κεφ. 5, κυριαρχείται από τις ΗΠΑ. 2) Οι εταιρείες που παράγουν τον οπλισμό αυτό είναι πολυεθνικές με αποφασιστική συμμετοχή του αμερικανοεβραϊκού κεφαλαίου.

Τα ζητήματα της αμερικανικής «βοήθειας» προς την Ελλάδα χειρίζεται η JUSMAAG (JOINT US MILITARY AID ASSISTANCE GROUP), γνωστή ως Στρατιωτική Αποστολή. Η JUSMAAG «φιλοξενείται» στους τελευταίους ορόφους του Μετοχικού Ταμείου Στρατού στην Αθήνα, στην αρχή της οδού Πανεπιστημίου. Το επίσημο έργο της είναι να παίρνει παραγγελίες για υλικό και να μεριμνά για την εκπαίδευση των Ελλήνων στρατιωτικών στα καινούργια όπλα. Εκτός απ' αυτά, οι Αμερικανοί που δουλεύουν ως σύνδεσμοι σε ελληνικές υπηρεσίες, με την αναμφισβήτητη ανώτερη κατάρτισή τους, προωθούν τη DE FACTO εξάρτηση και τις πωλήσεις των αμερικανικών εταιρειών. Ταυτόχρονα, ως μέλη της Αποστολής λειτουργούν πράκτορες, που δεν πρέπει να είναι άσχετοι με τις πολιτικές δολοφονίες που γίνονται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα (υπενθυμίζουμε την αντίθεση Πενταγώνου-DIA και Στέιτ Ντιπάρτμεντ-CIA).

Η ΕΝΤΑΞΗ ΣΤΟ ΝΑΤΟ

Το ιστορικό πλαίσιο

Η ίδρυση του ΝΑΤΟ γίνεται στην αρχή του ψυχρού πολέμου και συμπίπτει χρονικά με τον αποκλεισμό του Βερολίνου από τους Σοβιετικούς. Αποτελεί στην πράξη υλοποίηση της συμφωνίας της Γιάλτας για την περιχαράκωση του δυτικού μπλοκ. Στην Ουάσινγκτον στις 4/4/1949 12 χώρες αρχικά υπογράφουν το Βορειοατλαντικό Σύμφωνο (ΗΠΑ, Βρετανία, Βέλγιο, Καναδάς, Δανία, Γαλλία, Ισλανδία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Νορβηγία, Πορτογαλία). **Είναι η επικύρωση της στρατιωτικής κυριαρχίας των ΗΠΑ πάνω στις δυτικές χώρες**, που έτσι θέτουν τις ένοπλες δυνάμεις τους κάτω από τον αποφασιστικό έλεγχο του αμερικανικού Πενταγώνου. Παράλληλα υποχρεώνονται από τα πράγματα (σχέδιο Μάρσαλ) να υπογράψουν διμερείς στρατιωτικές συνθήκες με τις ΗΠΑ, που καθορίζουν τους όρους για την παροχή της αμερικανικής στρατιωτικής βοήθειας στα πλαίσια του ΝΑΤΟ.

Οι ΗΠΑ από το 1949 έχουν θέσει το θέμα της ένταξης στο ΝΑΤΟ της Ελλάδας και της Τουρκίας. Η Ελλάδα τελικά μπήκε στο ΝΑΤΟ τρία χρόνια αργότερα μαζί με την Τουρκία, αφού ήδη είχε διαμορφωθεί το καθεστώς της αμερικανικής εξάρτησης στη χώρα μας. Η καθυστέρηση οφείλεται στην αντίθεση άλλων δυτικών χωρών, ιδιαίτερα της Βρετανίας και της Γαλλίας, που έβλεπαν ότι οι ΗΠΑ θα χρησιμοποιούσαν τις δύο χώρες μέσα στο ΝΑΤΟ για την προώθηση των αμερικανικών στρατηγικών συμφερόντων σε βάρος τους στην Ανατολική Μεσόγειο και τη Μ. Ανατολή. Για το σκοπό αυτό πριν από την επικύρωση της εισόδου των δύο χωρών στο ΝΑΤΟ οι ΗΠΑ, για να παρακάμψουν την αντίδραση της Βρετανίας και της Γαλλίας, κάνουν στις 10/11/51 κοινή διακήρυξη (ΗΠΑ, Βρετανία, Γαλλία, Τουρκία) για την ίδρυση αρχηγείου Μ. Ανατολής, που σκοπός του θα ήταν «η υπεράσπιση της περιοχής». Η προσπάθεια τελικά απέτυχε και χάρη στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των αραβικών λαών και γιατί οι ΗΠΑ ήθελαν την αποκλειστική ηγεμονία στην περιοχή. Θυμίζουμε ότι η επικύρωση της συνθήκης προσχώρησης στο ΝΑΤΟ έγινε με κυβέρνηση του Κέντρου (Πλαστήρας) και μάλιστα την εποχή της δεύτερης δίκης Μπελογιάννη, στις 18/2/1952.

Ο ψυχρός πόλεμος έχει αρχίσει. **Οι δύο υπερδυνάμεις πρέπει να περιχαράκωσουν τα μπλοκ των χωρών που ελέγχουν.** Η αμερικανική κυριαρχία στη χώρα μας έχει εδραιωθεί. Δε χρειάζονται πια προσχήματα. Τα κεντρώα κόμματα, τα «προοδευτικά» του συστήματος, εξόφλησαν στη φάση εκείνη τα «γραμμάτια» της υποτέλειας. Ο διαβόητος Πιουριφόι κινείται πια ανοικτά για τον παραμερισμό της κυβέρνησης του ετοιμοθάνατου Πλαστήρα και την άνοδο του Παπάγου.

Το νομικό καθεστώς

Στα κείμενα που ακολουθούν (Συνθήκη Βορείου Ατλαντικού, Πρωτόκολλο προσχώρησης Ελλάδας και Τουρκίας στο ΝΑΤΟ) γίνεται φανερός ο ηγεμονικός ρόλος των ΗΠΑ. Το ΝΑΤΟ δεν έχει μόνο στρατιωτική σημασία, αλλά και πολιτική και οικονομική. Αποτελεί τον πιο σημαντικό οργανισμό της Δύσης, που επιδιώκει τη διασφάλιση της συνοχής του καπιταλιστικού κόσμου και την αποτροπή κάθε προσπάθειας ανεξαρτητοποίησης των χωρών μελών του.

Με τη συνθήκη του ΝΑΤΟ εκχωρείται και νομικά ένα σημαντικό μέρος της εθνικής κυριαρχίας κάθε χώρας. Το άρθρο 8 δεσμεύει τις χώρες του ΝΑΤΟ να μην αναλαμβάνουν οποιαδήποτε διεθνή υποχρέωση που αντίκειται στη συνθήκη. Νομικά η χώρα μας με το άρθρο 6 και την επαναδιατύπωσή του στο πρωτόκολλο προσχώρησης της Ελλάδας και της Τουρκίας αποδέχεται την αποικιοκρατία και την ύπαρξη δυνάμεων κατοχής. Σύμφωνα μ' αυτό η Ελλάδα αποδέχεται ότι επίθεση εναντίον κάθε αποικίας ή δυνάμεων κατοχής ή πλοίων και αεροσκαφών χωρών του ΝΑΤΟ στην περιοχή του Ατλαντικού Βόρεια του Τροπικού του Καρκίνου αποτελεί και επίθεση εναντίον της. Παρά το ότι δεν προβλέπεται στο νομικό καθεστώς του, έχει επικρατήσει διοικητής του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη να είναι πάντα Αμερικάνος και υποδιοικητής Βρετανός.

Το ΝΑΤΟ είναι το πρόσχημα για το πέρασμα του νομικού καθεστώτος της ετεροδικίας, που προσβάλλει βάνουσα την κυριαρχία μας και τον ελληνικό λαό. Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι δεν

προστατεύει τα μέλη του από επίθεση ή απειλή από άλλη χώρα μέλος. Το NATO όχι μόνο δεν προστατεύει τη χώρα από την απειλή της Τουρκίας, αλλά, αντίθετα, ενισχύει την απειλή αυτή (στρατηγείο της Λάρισας, επιχειρησιακός έλεγχος Αιγαίου κ.λπ.). Το άρθρο 4 αναφέρει ότι αν κατά τη γνώμη κάποιας χώρας απειλείται η εδαφική ακεραιότητα ή η πολιτική ανεξαρτησία ή η ασφάλειά της, τότε η μόνη υποχρέωση που έχουν οι υπόλοιπες χώρες είναι να συσχεφθούν!

Συνθήκη του Βορείου Ατλαντικού

(Νόμος της 19^{ης} Φεβρουαρίου 1952 υπ' αριθ. 1989, περί κυρώσεως της εν Ουασιγκτόνι υπογραφείσης την 4^η Απριλίου 1949 Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού ως ετροποποιήθη υπό του Πρωτοκόλλου του Λονδίνου της 17^{ης} Οκτωβρίου 1951 περί προσχωρήσεως της Ελλάδος και Τουρκίας).

Προοίμιον

Τα δια της Παρούσης Συνθήκης συμβαλλόμενα Μέρη διαδηλούν εκ νέου την πίστιν των εις τους σκοπούς και τας αρχάς του Χάρτου των Ηνωμένων Εθνών ως και την επιθυμίαν των να διαβιώσουν εν ειρήνη μεθ' απάντων των λαών και απασών των Κυβερνήσεων.

Έχουν απόφασιν να διαφυλάξουν την ελευθερίαν, τας κοινάς παραδόσεις και τον πολιτισμόν των λαών των, άτινα πάντα εισί θεμελιωμένα επί των δημοκρατικών αρχών, της ατομικής ελευθερίας και του κράτους του νόμου.

Αποβλέπουν εις την προαγωγήν της ευσταθείας και της ευημερίας εν τη περιοχί του Βορείου Ατλαντικού.

Έχουν απόφασιν να ενώσουν τας προσπαθείας των προς συλλογικήν άμυναν και προς διαφύλαξιν της ειρήνης και της ασφαλείας.

Ως εκ τούτου συμφωνούν επί της παρούσης Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού.

Άρθρον 1.

Τα Μέρη αναλαμβάνουν, ως καθορίζεται εν τω Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, όπως διακανονίζουν πάσαν διεθνή διαφοράν εις ην ήθελον ευρέθη εμπειπλεγμένα, δι' ειρηνικών μέσων, κατά τρόπον ώστε η διεθνής ειρήνη και ασφάλεια και η δικαιοσύνη να μη εκτεθούν εις κινδύνους, και όπως εις τας διεθνείς αυτών σχέσεις απέχουν της απειλής ή της χρησιμοποίησεως βίας καθ' οιονδήποτε τρόπον απάδοντα προς τους σκοπούς των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρον 2.

Τα Μέρη θέλουν συμβάλει εις την περαιτέρω ανάπτυξιν ειρηνικών και φιλικών διεθνών σχέσεων δια της ενισχύσεως των ελευθέρων αυτών θεσμών, δια της επιτεύξεως καλλιτέρας κατανοήσεως των αρχών εφ' ων οι θεσμοί ούτοι έχουν εδραιωθή και δια της προαγωγής συνθηκών σταθερότητος και ευημερίας. Θέλουσιν επιδιώξει την εξάλειψιν των συγκρούσεων εις την διεθνή αυτών οικονομικήν πολιτικήν και θέλουσιν ενθαρρύνει την οικονομικήν συνεργασίαν μεταξύ τινών ή του συνόλου αυτών.

Άρθρον 3.

Προς μάλλον τελεσφόρον επίτευξιν των σκοπών της παρούσης Συνθήκης τα Μέρη κεχωρισμένως και από κοινού, δια συνεχούς και αποτελεσματικής κατ' ιδίαν προσπαθείας και αμοιβαίας αρωγής, θέλουσι διατηρήσει και αναπτύξει την ατομικήν και ένοπλον συλλογικήν αυτών ικανότητα προς αντίστασιν κατ' ένόπλου επιθέσεως.

Άρθρον 4.

Τα Συμβαλλόμενα Μέρη θέλουσι συσκέπτεσαι από κοινού οσάκις κατά την γνώμην οιοιδήποτε εξ αυτών απειλείται η εδαφική ακεραιότης, πολιτική ανεξαρτησία ή ασφάλεια ενός οιοιδήποτε των Μερών.

Άρθρον 5.

Τα Συμβαλλόμενα Μέρη συμφωνούν ότι ένοπλος επίθεσις εναντίον ενός ή πλειόνων εξ αυτών εν Ευρώπη ή Βορείω Αμερική θέλει θεωρηθή ως επίθεσις εναντίον απάντων και, συνεπώς, συμφωνούν ότι, εν περιπτώσει τοιαύτης ένόπλου επιθέσεως, έκαστον εξ αυτών, εν τη ασκήσει του υπό του άρθρου 51 του Χάρτου των Ηνωμένων Εθνών αναγνωριζόμενου δικαιώματος της ατομικής ή συλλογικής αυτοαμύνης, θα συνδράμη τα υφιστάμενα την επίθεσιν εν ή πλείονα Μέρη δια της άμέσου λήψεως, τόσον ατομικώς όσον και από συμφώνου μετά των ετέρων Μερών, των μέτρων άτινα θεωρεί αναγκαία περιλαμβανομένης της χρήσεως ένόπλου βίας, προς αποκατάστασιν και διατήρησιν της ασφαλείας της περιοχής του Βορείου Ατλαντικού.

Πάσα τοιαύτη ένοπλος επίθεσις ως και παν μέτρον λαμβανόμενον συνεπεία ταύτης θα φέρονται άμέσως εις γνώσιν του Συμβουλίου Ασφαλείας. Τα μέτρα ταύτα θα λήξουν όταν το Συμβούλιον Ασφαλείας θα έχει λάβει τα αναγκαία μέτρα προς αποκατάστασιν και διατήρησιν της διεθνούς ειρήνης και ασφαλείας.

Άρθρον 6.

Προς τον σκοπόν της εφαρμογής του άρθρου 5, η ένοπλος επίθεσις εναντίον ενός ή πλειόνων Μερών λογίζεται ότι περιλαμβάνει ένοπλον επίθεσιν εναντίον του εδάφους οιοιδήποτε των Μερών εν Ευρώπη ή Β. Αμερική, εναντίον των Αλγερινών Νομών της Γαλλίας, εναντίον των εν Ευρώπη δυνάμεων Κατοχής οιοιδήποτε των Μερών, εναντίον των νήσων υπό την δικαιοδοσίαν οιοιδήποτε των Μερών εν τη περιοχί του Βορείου Ατλαντικού βορείως του Τροπικού του Καρκίνου ή εναντίον εν τη περιοχί ταύτη πλοίων ή αεροσκαφών οιοιδήποτε των Μερών.

Άρθρον 7.

Η παρούσα Συνθήκη δεν θίγει ουδέ θέλει ερμηνευθή ως θίγουσα καθ' οιονδήποτε τρόπον τα κατά τον Χάρτην δικαιώματα και τας υποχρεώσεις των Μερών άτινα τυγχάνουσι Μέλη των Ηνωμένων Εθνών ή την πρωταρχικήν

ευθύνην του Συμβουλίου Ασφαλείας δια την διατήρησιν της διεθνούς ειρήνης και ασφαλείας.

Άρθρον 8.

Έκαστον των Μερών δηλοί ότι ουδεμία των ήδη εν ισχύι διεθνών υποχρεώσεων μεταξύ αυτού και οιοδήποτε ετέρου Μέρους ή οιασδήποτε τρίτης Δυνάμεως αντίκειται προς τας διατάξεις της παρούσης Συνθήκης, υπόσχεται δε να μη αναλάβη οιαδήποτε διεθνή υποχρέωσιν αντικειμένην προς την παρούσαν Συνθήκην.

Άρθρον 9.

Τα Μέρη ιδρύουν δια του παρόντος Συμβούλιον, ενώ θ' αντιπροσωπεύηται έκαστον εξ αυτών, ίνα εξετάζη τα ζητήματα τα' αφορώντα την εφαρμογήν της παρούσης Συνθήκης.

Το Συμβούλιον θέλει ούτω οργανωθή ώστε να είναι εις θέσιν να συνέρχεται ταχέως ανά πάσαν στιγμήν. Το Συμβούλιον θέλει οργανώσει οία βοηθητικά σώματα κριθούν αναγκαία, ειδικώτερον θέλει ιδρύσει αμέσως Επιτροπήν Αμύνης, ήτις θέλει συστήσει μέτρα δια την εφαρμογήν των Άρθρων 3 και 5.

Άρθρον 10.

Τα Μέρη δύνανται, δι' ομοφώνου συμφωνίας, να καλέσουν οιοδήποτε έτερον Ευρωπαϊκόν Κράτος όπερ είναι εις θέσιν να προαγάγη τας αρχάς της παρούσης Συνθήκης και να συμβάλη εις την ασφάλειαν της περιοχής του Βορείου Ατλαντικού, όπως προσχωρήσει εις την παρούσαν Συνθήκην. Παν Κράτος ούτω προσκαλούμενον δύναται να μετάσχη της Συνθήκης δια της καταθέσεως του οργάνου προσχωρήσεώς του παρά τη Κυβερνήσει των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Η Κυβέρνησις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής θέλει πληροφορήσει έκαστον των Μερών περί της καταθέσεως ενός εκάστου των τοιούτων οργάνων προσχωρήσεως.

Άρθρον 11.

Η παρούσα Συνθήκη θέλει επικυρωθεί και αι διατάξεις της θέλουσι τεθή εν ισχύι υπό των Μερών συμφώνως προς την συνταγματικήν διαδικασίαν ενός εκάστου. Τα όργανα επικυρώσεως θα κατατεθούν όσον ενέστι συντομώτερον παρά τη Κυβερνήσει των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, ήτις θα γνωστοποιήση εκάστην τοιαύτην κατάθεσιν εις τα υπόλοιπα υπογράψαντα Μέρη. Η Συνθήκη θέλει τεθή εν ισχύι μεταξύ των Κρατών άτινα θα έχουν επικυρώσει αυτήν ευθύς ως κατατεθούν αι επικυρώσεις πλειοψηφίας των υπογραψάντων μερών, περιλαμβανομένων των επικυρώσεων του Βελγίου, του Καναδά, της Γαλλίας, του Λουξεμβούργου, των Κάτω Χωρών, του Ηνωμένου Βασιλείου και των Ηνωμένων Πολιτειών, θα ισχύση δε αναφορικώς προς τα έτερα Κράτη από της καταθέσεως της επικυρώσεώς των.

Άρθρον 12.

Αφ' ου η Συνθήκη παραμείνη εν ισχύι επί δέκα έτη, ή καθ' οιοδήποτε μετά ταύτα χρόνον, τα Μέρη θέλουσιν, εάν εν εξ αυτών τούτο ζητήση, συσκεφθή προς τον σκοπόν της αναθεωρήσεως της Συνθήκης, λαμβάνοντα υπ' όψιν τους παράγοντας οίτινες τότε θα επηρεάζουν την ειρήνην και την ασφάλειαν εν τη περιοχή του Βορείου Ατλαντικού, περιλαμβανομένης της αναπτύξεως παγκοσμίωv ή και τοπικών συνεννοήσεων υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών δια την διατήρησιν της διεθνούς ειρήνης και ασφαλείας.

Άρθρον 13.

Αφ' ου η Συνθήκη παραμείνη εν ισχύι επί είκοσιν έτη, οιοδήποτε Μέρος δύναται να παύση τελούν Μέρος αυτής εν έτος αφ' ου επιδώση δήλωσιν καταγγελίας προς την Κυβέρνησιν των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, ήτις θέλει ειδοποιήσει τας Κυβερνήσεις των ετέρων Μερών περί της καταθέσεως εκάστης δηλώσεως καταγγελίας.

Άρθρον 14.

Η παρούσα Συνθήκη, ης το αγγλικόν και γαλλικόν κείμενον τυγχάνουν εξ ίσου αυθεντικά, θέλει κατατεθή εις τα αρχεία της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Δεόντως κεκυρωμένα αντίγραφα αυτής θέλουσι διαβιασθή υπό της Κυβερνήσεως ταύτης προς τας Κυβερνήσεις των άλλων υπογραψάντων Μερών.

Εις πίστωσιν τούτων οι κάτωθι υπογεγραμμένοι Πληρεξούσιοι υπέγραψαν την παρούσαν Συνθήκην.

Εγένετο εν Ουασιγκτόνι την 4ην ημέραν του Απριλίου 1949.

Πρωτόκολλον επί της Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού περί προσχωρήσεως της Ελλάδος και της Τουρκίας

Λονδίνο 17 Οκτωβρίου 1951

Τα Μέρη της Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού της υπογραφείσης εν Ουασιγκτόνι την 4ην Απριλίου 1949.

Πειποιθότα ότι η ασφάλεια της περιοχής του Βορείου Ατλαντικού θέλει ενισχυθή δια της προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ελλάδος και της Τουρκικής Δημοκρατίας εις την εν λόγω Συνθήκην.

Συμφωνούσιν ως εξής:

Άρθρον I.

Άμα ως τεθή εν ισχύι το παρόν Πρωτόκολλον η Κυβέρνησις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής θέλει εξ ονόματος όλων των Μερών κοινοποιήσει προς την Κυβέρνησιν του Βασιλείου της Ελλάδος και την Κυβέρνησιν της Τουρκικής Δημοκρατίας πρόσκλησιν προσχωρήσεως εις την Συνθήκην του Βορείου Ατλαντικού, ως ενδέχεται να τροποποιηθή δια του άρθρου 11 του παρόντος Πρωτοκόλλου. Κατόπιν τούτου το Βασίλειον της Ελλάδος και η Τουρκική Δημοκρατία θέλουν εκάστη γίνει Μέρος από της ημερομηνίας καθ' ήν θέλουν καταθέσει παρά τη Κυβερνήσει των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής τα όργανα προσχωρήσεως των συνωδά τω άρθρω 10 της Συνθήκης.

Άρθρον II.

Εάν η Τουρκική Δημοκρατία γίνη Μέρος της Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού, το άρθρον 6 της Συνθήκης θέλει, από της ημέρας της καταθέσεως υπό της Τουρκικής Κυβερνήσεως του οργάνου προσχωρήσεώς της, τροποποιηθή ως ακολούθως:

Προς τον σκοπόν της εφαρμογής του άρθρου 5 η ένοπλος επίθεσις εναντίον ενός ή πλειόνων Μερών λογίζεται ότι περιλαμβάνει ένοπλον επίθεσιν:

1) Εναντίον του εδάφους οιοδήποτε των Μερών εν Ευρώπη ή Βορείω Αμερική. Εναντίον των Αλγερινών Νομών της Γαλλίας, εναντίον του εδάφους της Τουρκίας ή εναντίον των νήσων υπό την δικαιοδοσίαν οιοδήποτε των Μερών εν τη περιοχή του Βορείου Ατλαντικού βορείως του Τροπικού του Καρκίνου.

2) Εναντίον των δυνάμεων, σκαφών ή αεροσκαφών οιοδήποτε των Μερών, όταν ευρίσκονται επί ή υπεράνω των ως άνω εδαφών ή οιασδήποτε άλλης εν Ευρώπη περιοχής όπου δυνάμεις κατοχής οιοδήποτε των Μερών εστάθμευον κατά την ημερομηνίαν καθ' ην η Συνθήκη ετέθη εν ισχύ ή εν τη Μεσογείω θαλάσση ή εν τη περιοχή του Βορείου Ατλαντικού βορείως του Τροπικού του Καρκίνου.

Άρθρον III.

Το παρόν Πρωτόκολλον θέλει τεθή εν ισχύ όταν εν έκαστον των Μερών της Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού έχη γνωστοποιήσει προς την Κυβέρνησιν των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής την επ' αυτού συγκατάθεσίν του. Η Κυβέρνησις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής θέλει ειδοποιήσει άπαντα τα Μέρη της Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού περί της ημερομηνίας λήψεως εκάστης τοιαύτης γνωστοποιήσεως και περί της ημερομηνίας της θέσεως εν ισχύι του παρόντος Πρωτοκόλλου.

Το ΝΑΤΟ και η εξάρτησις

Το ΝΑΤΟ και η «άμυνα του ελεύθερου κόσμου» ήταν το πρόσχημα για την εδραίωση της εξάρτησης της χώρας μας από τις ΗΠΑ μεταπολεμικά. Ο ελληνικός λαός έχει οδυνηρή πείρα από την αμερικανοκίνητη δικτατορία, που επιβλήθηκε με το νατοϊκό σχέδιο «Προμηθεύς». Κανένα από τα συμφέροντα της πατρίδας μας και του λαού μας δεν εξυπηρετείται μέσα στο ΝΑΤΟ. Αντίθετα το ΝΑΤΟ αποτέλεσε και αποτελεί το πρόσχημα: 1) Για τη διαπαιδαγώγησι και διαμόρφωσι Ελλήνων στρατιωτικών (εκπαίδευσι, ποιοτικά ανώτερο υλικό κ.λπ.) σύμφωνα με τα αμερικανικά πρότυπα. 2) Για την αγορά από τις ΗΠΑ του μεγαλύτερου μέρους του στρατιωτικού μας εξοπλισμού. 3) Για τη δέσμευσιν του κύριου όγκου των ενόπλων μας δυνάμεων στα στρατιωτικά του σχέδια, που είναι προσανατολισμένα προς τις χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Η χώρα μας στα πλαίσια του ΝΑΤΟ δεσμεύει ένα σοβαρό τμήμα από τον προϋπολογισμό της σε στρατιωτικές δαπάνες που δεν ανταποκρίνονται στις εθνικές αμυντικές της ανάγκες. 4) Για την ύπαρξιν σήμερα αναλόγου σχεδίου με το σχέδιο «Προμηθεύς». 5) Για την ύπαρξιν πυρηνικών όπλων στην πατρίδα μας, που την καθιστούν άμεσο στόχο σε περίπτωση σύγκρουσης των δύο υπερδυνάμεων. 6) Για την ύπαρξιν νατοϊκών βάσεων, εκτός των επίσημων αμερικανικών, όπως του πεδίου βολής Κρήτης και πρόσφατα της βάσης του Ακτίου με τα κατασκοπευτικά αεροπλάνα.

Το ΝΑΤΟ, παρ' όλο που το σημερινό πυρηνικό του οπλοστάσιον μπορεί να καταστρέψει πολλές φορές τον πλανήτη μας, επιβάλλει στις χώρες μέλη του την ύπαρξιν ισχυρών συμβατικών στρατιωτικών δυνάμεων (δηλ. στρατό χωρίς πυρηνικά όπλα). Κι αυτό, όχι γιατί είναι στρατιωτικά αναγκαίο, αλλά για να υπογραμμίσει την πολιτική και οικονομική (αγορά όπλων κ.λπ.) παρουσία του.

Η αποχώρησι της χώρας μας από το στρατιωτικό σκελός του ΝΑΤΟ το '74 δεν αποτέλεσε φυσικά βήμα αποδέσμευσης από το «ανήκομεν εις την Δύσιν». Το ίδιο ισχύει και σήμερα (1986) με τη μη συμμετοχή σε νατοϊκά γυμνάσια στο Αιγαίο, όταν δεν περιλαμβάνουν τη Λήμνο, καθώς και με τη μη ίδρυσιν του στρατηγείου της Λάρισας. Όλ' αυτά για το ΝΑΤΟ δεν είχαν και δεν έχουν καμμίαν ιδιαίτερη στρατιωτική σημασίαν. Οι νατοϊκοί μηχανισμοί υπάρχουν και είναι υπόθεσι κάποιων διαταγών για να ενεργοποιηθούν. Πολιτικά, όμως, εξυπηρετούν, για να εκτονώσουν τα αντιαμερικανικά και αντινατοϊκά αισθήματα του ελληνικού λαού. Κατά τ' άλλα (συμμετοχή σε νατοϊκά γυμνάσια σε άλλες περιοχές, πλήρης συμμετοχή σ' όλα τα πολιτικά και στρατιωτικά όργανα του ΝΑΤΟ, κατασκευή νατοϊκής βάσης Ακτίου, σύμφωνη γνώμη της κυβέρνησης για αύξησι των νατοϊκών στρατιωτικών δαπανών κ.λπ.) το ΠΑΣΟΚ, όπως παλιότερα η Ν.Δ. υπηρετεί με συνέπειαν στην πράξιν την ένταξιν στο ΝΑΤΟ.

Η αποδοχή της ίδρυσιν του στρατηγείου της Λάρισας και η εκχώρησι μέρους του Αιγαίου στην επιχειρησιακή ευθύνη της Τουρκίας με ή χωρίς επιδιαιτητή τον Αμερικανό διοικητή Νότιας Ευρώπης δε θα είναι μόνο πράξιν εξάρτησης, αλλά θα ισοδυναμεί με εθνική μειοδοσίαν, μια και τα

νησιά μας θα αποκοπούν στρατιωτικά από την υπόλοιπη χώρα.

Σημειώνουμε ότι το NATO δε διαθέτει στρατηγικά πυρηνικά όπλα, δηλ. μεγάλης εμβέλειας με μεγάλο καταστρεπτικό αποτέλεσμα. Τέτοια όπλα διαθέτουν μόνο οι ΗΠΑ, η ΕΣΣΔ, η Βρετανία και η Γαλλία. Το NATO διαθέτει τακτικά πυρηνικά όπλα (δηλ. μικρής εμβέλειας με μικρότερο καταστρεπτικό αποτέλεσμα), που όμως ελέγχονται απόλυτα από τις ΗΠΑ και όχι από τη χώρα του NATO όπου είναι εγκατεστημένα (αυτό δεν ισχύει για τη Βρετανία και τη Γαλλία, που έχουν δικές τους εθνικές πυρηνικές δυνάμεις). Το ίδιο συμβαίνει και στη χώρα μας, δηλ. εν αγνοία της ελληνικής κυβέρνησης από ελληνικό έδαφος είναι δυνατό να εξαπολύσουν οι ΗΠΑ πυρηνική επίθεση εναντίον χωρών του Συμφώνου της Βαρσοβίας, που φυσικά θα επισύρει ανάλογα αντίποινα.

Το NATO (δηλ. οι ΗΠΑ) έχει αποφασίσει από το 1983 την απομάκρυνση των παλιών πυρηνικών όπλων σε συνδυασμό με την εγκατάσταση των ευρωπυραύλων Πέρσιγκ-Κρούζ. Γι' αυτό, άλλωστε, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δηλώνει ότι «ξηλώνονται τα πυρηνικά». Φυσικά δε μιλά για τα πλοία του 6^{ου} στόλου, που φέρουν υπερσύγχρονα πυρηνικά και χρησιμοποιούν τις ελληνικές θάλασσες και τα λιμάνια.

Όπως συμβαίνει και με τις αμερικανικές βάσεις, έτσι και με τις νατοϊκές η σημασία της ύπαρξής τους στη χώρα μας είναι κυρίως πολιτική και στρατιωτική. Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε κατά πόσο η σύγχρονη τεχνολογία (δορυφόροι, διηπειρωτικοί πύραυλοι κ.λπ.) τις έχει κάνει ξεπερασμένες. Οι προσπάθειες του NATO ν' αποκτήσει ιδεολογικά λαϊκό έρεισμα με τις εθνικές εθελοντικές οργανώσεις απέτυχαν. Στη χώρα μας υπάρχει ο ελληνικός σύλλογος ατλαντικού συμφώνου, που μέλη του διατέλεσαν οι Ι. Ζίγδης (ΕΔΗΚ) και Κ. Λάσκαρης (Ν.Δ.).

Το NATO και οι κυβερνήσεις της χώρας που υπηρετούν την εξάρτηση ποτέ δεν κατάφεραν να πείσουν τον ελληνικό λαό για «την αναγκαιότητα της υπεράσπισης των αξιών του ελεύθερου κόσμου». Οι «αξίες» αυτές είναι γνωστές στους λαούς. Δικτατορίες, βασανιστήρια, εξορίες, διώξεις, «αλλαγές φρουράς». Ο λαός μας θεωρεί το NATO ως το πιο βασικό στήριγμα της εξάρτησης. Γι' αυτό μεταπολεμικά οι αγώνες του ελληνικού λαϊκού κινήματος για ανεξαρτησία περιέχουν πάντα το αίτημα της αποδέσμευσης της χώρας από το NATO.

Η ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Το 1953 οι ΗΠΑ, αφού είχαν επιβάλει την κυριαρχία τους πάνω στη χώρα μας, επέβαλαν την ψήφιση 2 νόμων, που έκαναν φανερό τι την ήθελαν αυτή την κυριαρχία. Πρόκειται για το νόμο 2687/53 «περί προστασίας του ξένου κεφαλαίου», που παραδίνει όλο τον πλούτο της Ελλάδας στους ξένους, και το νόμο 2733/53, που δίνει τη δυνατότητα στις ΗΠΑ να κάνουν ό,τι θέλουν μέσα στην «ελληνική» επικράτεια, για να εξυπηρετήσουν τις στρατιωτικές τους επιδιώξεις.

Ο νόμος 2733/53 όχι μόνο εξακολουθεί να ισχύει αναλλοίωτος σήμερα, αλλά κατοχυρώθηκε και συνταγματικά με το άρθρο 28 του Συντάγματος του 1975, που ψήφισε η Ν.Δ. και δε «σκέφτηκε» να καταργήσει το ΠΑΣΟΚ. Με το άρθρο 28 (που το έχουμε αποδώσει στη δημοτική): «... οι διεθνείς συμβάσεις, από τότε που επικυρώθηκαν με νόμο και τέθηκαν σε ισχύ, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου, υπερισχύουν δε κάθε αντίθετης διάταξης νόμου... Η Ελλάδα προσέρχεται ελεύθερα(!) σε περιορισμούς στην άσκηση της εθνικής κυριαρχίας, εφ' όσον τούτο υπαγορεύεται από σπουδαίο εθνικό συμφέρον...»

Φυσικά, το άρθρο 28, για να χρυσώσει το χάπι, μιλάει για αμοιβαιότητα, ισότητα κ.λπ. Πόσο ισότιμες είναι οι σχέσεις ΗΠΑ-Ελλάδας φαίνεται καθαρά από το νόμο 2733/53, που είναι μία απ' αυτές τις συμβάσεις και που παραθέτουμε ολόκληρο (επίσης στη δημοτική).

«Περί στρατιωτικών ευκολιών

Το Βασίλειο της Ελλάδας και οι ΗΠΑ, μέλη της Βορειοατλαντικής Συνθήκης (NATO), που υπογράφηκε στις 4 Απριλίου 1949, με βάση τις ευθύνες τους που απορρέουν απ' αυτή τη Συνθήκη σχετικά με την ασφάλεια και την άμυνα της περιοχής της Βορειοατλαντικής Συνθήκης και ιδιαίτερα το άρθρο 3 της Συνθήκης αυτής για την ανάπτυξη της συλλογικής τους ικανότητας να αμυνθούν σε ένοπλη επίθεση, έκαναν την ακόλουθη Συμφωνία:

Άρθρο 1

1. Η Ελληνική Κυβέρνηση, με τις προϋποθέσεις και τους όρους που καθορίζονται σ' αυτή τη Συμφωνία και με βάση τις τεχνικές συνεννοήσεις μεταξύ των αρμοδίων Αρχών των δύο Κυβερνήσεων, εξουσιοδοτεί την Κυβέρνηση των ΗΠΑ να χρησιμοποιεί δρόμους, σιδηροδρομικές γραμμές και χώρους και να κατασκευάζει, αναπτύσσει, χρησιμοποιεί και θέτει σε λειτουργία στρατιωτικά και βοηθητικά έργα στην Ελλάδα που οι αρμόδιες Αρχές των δύο Κυβερνήσεων θα θεωρούσαν κατά καιρούς ως αναγκαία για την εφαρμογή ή την προαγωγή σχεδίων του NATO, που έχουν εγκριθεί. Η κατασκευή, ανάπτυξη και θέση σε λειτουργία τέτοιων έργων θα είναι σύμφωνες προς συστάσεις, τύπους και οδηγίες του NATO, όπου μπορούν αυτές να εφαρμοστούν.

2. Για χάρη του σκοπού αυτής της Συμφωνίας και σύμφωνα με τις τεχνικές συνεννοήσεις ανάμεσα στις Αρχές των δύο Κυβερνήσεων, η Κυβέρνηση των ΗΠΑ μπορεί να φέρει, εγκαθιστά και στεγάζει στην Ελλάδα προσωπικό των ΗΠΑ. Οι ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ και το υλικό που είναι στον έλεγχό τους μπορούν να μπαίνουν, βγαίνουν, κυκλοφορούν, πετάν ελεύθερα πάνω από την Ελλάδα και τα χωρικά της ύδατα, με την επιφύλαξη οποιασδήποτε τεχνικής συνεννόησης μεταξύ των αρμοδίων Αρχών των δύο Κυβερνήσεων. Οι ενέργειες αυτές απαλλάσσονται από οποιαδήποτε τέλος, δικαιώματα και φόρους.

3. Οι προτεραιότητες που θα καθοριστούν για τις Ένοπλες Δυνάμεις των ΗΠΑ, τα επίπεδα κατανάλωσης και τιμολόγια για υπηρεσίες, όπως ηλεκτρικό ρεύμα, αποχετεύσεις, υδρεύσεις, μέσα επικοινωνιών, μεταφορές προσωπικού και υλικού με σιδηροδρόμους δε θα είναι λιγότερο ευνοϊκές απ' αυτές που ισχύουν για τις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις.

Άρθρο 2

1. Μηχανήματα, υλικά και εφόδια που εισάγονται από ή για λογαριασμό της κυβέρνησης των ΗΠΑ και έχουν σχέση με την κατασκευή, ανάπτυξη, λειτουργία ή συντήρηση των εγκαταστάσεων και έργων που συμφωνήθηκαν καθώς και με τον εφοδιασμό από τις αρμόδιες Αρχές των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ των πολιτικών τους υπαλλήλων και των μελών των οικογενειών τους θα είναι απαλλαγμένα από τέλος, φόρους, τελωνειακούς περιορισμούς και ελέγχους.

2. Όλες οι κινητές εγκαταστάσεις που θα συναρμολογηθούν ή θα κατασκευαστούν από ή για λογαριασμό της Κυβέρνησης των ΗΠΑ με δικές της δαπάνες, όπως επίσης και όλα τα μηχανήματα, υλικά και εφόδια που θα εισαχθούν στην Ελλάδα από ή για λογαριασμό της Κυβέρνησης των ΗΠΑ και σχετικά με την κατασκευή, ανάπτυξη, λειτουργία και συντήρηση εγκαταστάσεων και έργων που συμφωνήθηκαν, θα παραμείνουν ιδιοκτησία της Κυβέρνησης των ΗΠΑ και θα μπορούν να εξαχθούν από την Ελλάδα. Καμμία όμως τέτοια εξαγωγή ή διάθεση δε θα γίνει, που θα παραβιάσει την εκπλήρωση της αποστολής του NATO.

3. Οι ΗΠΑ θα αποζημιωθούν από την Ελληνική Κυβέρνηση για την υπολειπόμενη αξία, εφ' όσον υπάρξει, των έργων που αγοράστηκαν, αναπτύχθηκαν και κατασκευάστηκαν με δαπάνες των ΗΠΑ και με βάση αυτή τη Συμφωνία, που δεν έγινε εξαγωγή τους ή δε διατέθηκαν με άλλο τρόπο, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου αυτού, όταν αυτά ή

μέρος τους δεν είναι πια αναγκαία στις Ένοπλες Δυνάμεις των ΗΠΑ.

Σ' αυτά συμπεριλαμβάνονται και τα έργα που αναπτύχθηκαν ή κατασκευάστηκαν από κοινού με αμερικανικά και ελληνικά κεφάλαια. Το ποσό και ο τρόπος αποζημίωσης θα καθορίζονται με συμφωνίες που θα γίνονται μεταξύ των αρμοδίων Αρχών των δύο Μερών. Οι διαπραγματεύσεις οι σχετικές με τη μέθοδο καθορισμού της υπολειπόμενης αξίας των έργων αυτών δεν μπορούν να παραβιάσουν τις συμφωνίες που υπάρχουν μέσα στα πλαίσια του NATO.

Άρθρο 3

1. Για την εφαρμογή της Συμφωνίας αυτής, οι διατάξεις του άρθρου 1, παρ. 3α και 3β του Ν.Δ. 694/7-5-1948 και το Υπόμνημα Συμφωνίας μεταξύ των Κυβερνήσεων Ελλάδας και ΗΠΑ της 4ης Φεβρουαρίου 1953 θα εφαρμοστούν κάτω από τους όρους που αμοιβαία συμφωνήθηκαν.

2. Οι Ένοπλες Δυνάμεις των ΗΠΑ που βρίσκονται στην Ελλάδα με βάση αυτή τη συμφωνία μπορούν επίσης να εγκαθιστούν και να εξακολουθούν να θέτουν σε λειτουργία και να χρησιμοποιούν στρατιωτικά ταχυδρομεία των ΗΠΑ.

Άρθρο 4

Αυτή η Συμφωνία αρχίζει να ισχύει από την ημέρα της υπογραφής της και θα παραμείνει σε ισχύ σ' όλη τη διάρκεια της ισχύος της Βορειοατλαντικής Συνθήκης.

Έγινε στην Αθήνα σε δύο κείμενα, ένα στην ελληνική κι ένα στην αγγλική γλώσσα, που είναι εξ ίσου αυθεντικά, στις 12 Οκτωβρίου του 1953.

Για την Κυβέρνηση του
Βασιλείου της Ελλάδας

ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Για την Κυβέρνηση
των ΗΠΑ

CAVENDISH CANNON »

Η συμφωνία δε χρειάζεται σχόλια, γιατί μιλάει μόνη της. Αυτό που εμείς θέλουμε να τονίσουμε είναι ότι από τις 12/10/1953 και εφ' όσον η Ελλάδα ανήκει στο NATO και εφ' όσον ισχύει το άρθρο 28 του Συντάγματος οποιαδήποτε συζήτηση μεταξύ των κυβερνήσεων Ελλάδας και ΗΠΑ σχετική με τις αμερικανικές βάσεις δε γίνεται για το αν θα φύγουν οι βάσεις ή θα μείνουν, αλλά για τεχνικές συνεννοήσεις. Γι' αυτές τις τεχνικές συνεννοήσεις έγιναν οι μαραθώνιες συναντήσεις Καψή-Μπαρτόλομιου το 1982 και το 1983, αν δεν ήταν μια καλοστημένη παράσταση, για να μας πείσουν ότι το ΠΑΣΟΚ σηκώνει το ανάστημά του στις ΗΠΑ.

Οι ξένες βάσεις

Η Ελλάδα δε μπορεί να είναι ανεξάρτητη, όταν στο έδαφός της είναι εγκατεστημένες ξένες βάσεις.

Η ύπαρξη ξένων βάσεων δεσμεύει και υπαγορεύει άμεσα και έμμεσα την πολιτική της χώρας μας και απειλεί σε ορισμένες περιπτώσεις την εδαφική της ακεραιότητα. Η άμυνά μας μπορεί να υπονομευθεί με τη μετάδοση πληροφοριών στον εχθρό ή και να αχρηστευθεί με τη χρήση ηλεκτρονικών αντιμέτρων, όπως συνέβη το 1974 με το Κυπριακό από την αμερικανική βάση της Ν. Μάκρης. Οι σχέσεις της Ελλάδας με τις μεσογειακές ή άλλες χώρες μπορούν οποιαδήποτε στιγμή να μπουν σε κρίση, σε βάρος των συμφερόντων της χώρας μας, ανάλογα με τα αμερικανικά σχέδια, με τη χρησιμοποίηση των βάσεων ακόμη και χωρίς την τυπική έγκριση της ελληνικής πλευράς, όπως δείχνουν τα πρόσφατα γεγονότα της αμερικανικής επέμβασης στη Λιβύη.

Στη διεθνή πρακτική μια χώρα που έχει στο έδαφός της βάσεις μιας υπερδύναμης θεωρείται και αντιμετωπίζεται (εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) από τις υπόλοιπες ως χώρα ενταγμένη στο μπλοκ επιρροής της υπερδύναμης αυτής και όχι ως αδέσμευτη και ανεξάρτητη.

Η εγκατάσταση των αμερικανικών και νατοϊκών βάσεων στη χώρα μας χρονολογείται από την εποχή της αποκάλυπτης αμερικανοκρατίας, που ακολούθησε τον εμφύλιο.

Για τους ξένους που υπηρετούν στις βάσεις έχει δημιουργηθεί ένα καθεστώς διακρίσεων και προνομίων (ετεροδικία, ραδιοφωνικοί σταθμοί, αφορολόγητα είδη, μαγαζιά δικά τους κ.λπ.), που υπογραμμίζει την κυριαρχία και την υπεροχή της ξένης υπερδύναμης από κάθε άποψη (στρατιωτική, πολιτική, οικονομική, πολιτιστική κ.λπ.). Στα πλαίσια αυτά βρίσκονται τα συχνά περιστατικά της καταστροφής ελληνικών σημαίων από Αμερικανούς στρατιωτικούς. Π.χ. σε αντίποινα διαδήλωσης που έγινε το 1982 στα Γιαννιτσά οι Αμερικανοί έσχισαν και έκαψαν ελληνικές σημαίες στην πόλη. Επίσης έχουν γίνει συλλήψεις Ελλήνων πολιτών, που μετείχαν σε διαδήλωση, από Αμερικανούς στρατιωτικούς έξω από τη βάση του Ελληνικού. Το ελληνικό προσωπικό των βάσεων αντιμετωπίζεται από τους Αμερικάνους με τον πιο προκλητικό και αυταρχικό τρόπο. Σκόπιμα παραβιάζουν την ελληνική εργατική νομοθεσία, για να υπογραμμίσουν την αμερικανική ισχύ.

Η παρουσία πυρηνικών όπλων στις βάσεις, που τον πλήρη έλεγχο τους έχουν οι Αμερικάνοι, καθώς και των πλοίων του 6^{ου} στόλου, που φέρουν υπερσύγχρονα πυρηνικά, στα ελληνικά λιμάνια καθιστούν τη χώρα μας στόχο επίθεσης από τρίτους με αντίστοιχα όπλα. Ο έλεγχος της δράσης των βάσεων από την ελληνική πλευρά είναι πρακτικά αδύνατος. Ο Α. Παπανδρέου είχε χαρακτηρίσει «παραμύθια της Χαλιμάς» τον έλεγχο των βάσεων που προωθούσε η Ν.Δ.. Ο ίδιος, φυσικά, ακολούθησε την ίδια πολιτική.

Η τοποθέτηση Έλληνα «διοικητή» (επί Ν.Δ.) ή «αντιπροσώπου» (επί ΠΑΣΟΚ) στις βάσεις των ΗΠΑ είναι πρόσχημα για να εξωραϊστεί το καθεστώς της εξάρτησης. Χαρακτηριστικό της σοβαρότητας και των αρμοδιοτήτων του «αντιπροσώπου» είναι το παράδειγμα της βάσης της Ν. Μάκρης, όπου ο Έλληνας «αντιπρόσωπος» (πλοίαρχος Κοντογεώργης) επισκέφθηκε τη βάση μόνο μια φορά όλο το χρόνο (1984), στην εθνική γιορτή της 28^{ης} Οκτώβρη.

Καλλιεργείται η άποψη ότι με τις βάσεις μπαίνει συνάλλαγμα και ότι το ξένο προσωπικό αφήνει χρήματα στον τόπο. Φυσικά σ' αυτή τη «λογική» δε χωρούν αρχές και αξίες κι επομένως, σύμφωνα μ' αυτή, μπορούμε να εξαργυρώσουμε την ελευθερία, τη δημοκρατία, την εθνική ανεξαρτησία, την εδαφική ακεραιότητα, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και πολλά άλλα. Όμως ούτε κι έτσι η χώρα μας ωφελείται. Το «ενοίκιο» δεν καταβάλλεται σε συνάλλαγμα, αλλά θεωρείται «βοήθεια», που δεσμευόμαστε να τη χρησιμοποιούμε κύρια για αγορά αμερικανικού στρατιωτικού υλικού. Οι ΗΠΑ καθορίζουν την ποιότητα και τις τιμές του στρατιωτικού υλικού που μας χορηγούν (συνήθως είναι ξεπερασμένης τεχνολογίας), επιδιώκοντας να εξαρτούν όλο και περισσότερο τις στρατιωτικές ανάγκες της χώρας απ' αυτές.

Για όσες ελληνικές στρατιωτικές βιομηχανίες διαπιστώνουν ότι μπορούν ν' αποτελέσουν κίνδυνο για τα συμφέροντά τους, είτε δεν επιτρέπουν την ίδρυσή τους είτε επιδιώκουν το κλείσιμό τους, με τη συναίνεση φυσικά της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας, όπως πρόσφατα συνέβη με τη «Στάγιερ - Ελλάς».

Αλλά ούτε το ξένο προσωπικό των βάσεων αφήνει χρήματα στον τόπο. Τα μαγαζιά με τα αφορολόγητα είδη, που έχουν αποκλειστικά γι' αυτούς, δεν υπόκεινται σε κανένα έλεγχο από τις ελληνικές αρχές, τροφοδοτούν μεγάλα κυκλώματα λαθρεμπορίου κι έχουν εισαγάγει ήδη ξένα με τα ελληνικά (διαφθορά, ναρκωτικά κ.λπ.).

Μια άλλη άποψη, που υποστηρίζεται τώρα, ιδιαίτερα από το ΠΑΣΟΚ, λέει ότι η απομάκρυνση των βάσεων δεν είναι εύκολη υπόθεση και ότι ακόμη και η Κούβα έχει αποδεχθεί τη βάση του Γκουαντάναμο στο έδαφός της. Ασφαλώς η απομάκρυνση των βάσεων δεν είναι εύκολη υπόθεση. Χρειάζεται ισχυρό λαϊκό κίνημα και πολιτική ηγεσία που να το θέλουν και να το πραγματοποιήσουν. Φυσικά για το ΠΑΣΟΚ το επιχείρημα αυτό είναι δικαιολογία. Η ηγεσία του δεν το ήθελε, γι' αυτό συνειδητά έβαλε στο περιθώριο τον ελληνικό λαό, για να ισχυρίζεται μετά ότι οι συνθήκες δεν είναι ώριμες.

Η περίπτωση της Κούβας είναι διαφορετική απ' αυτήν της χώρας μας. Στην Κούβα έγινε ένοπλη επανάσταση και μάλιστα σε μια περίοδο που όλη σχεδόν η αμερικανική ήπειρος βρισκόταν κάτω από την εξάρτηση των ΗΠΑ. Για την Κούβα το σημαντικότερο, τότε, ήταν η επιβίωση της επανάστασης. Η βάση του Γκουαντάναμο βρίσκεται στο άκρο του νησιού και μπορεί εύκολα ν' απομονωθεί στρατιωτικά. Μετά την αμερικανοσοβιετική κρίση του 1962 με τους σοβιετικούς πυραύλους στην Κούβα και μετά την περίοδο «ύφεσης» που ακολούθησε το κουβανικό καθεστώς εξαρτήθηκε (χωρίς να ταυτίζεται) από την ΕΣΣΔ. Έτσι η ύπαρξη της βάσης στο Γκουαντάναμο οφείλεται τόσο στην αμοιβαιότητα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, των σχέσεων των δύο υπερδυνάμεων όσο και στο γεγονός ότι η βάση δεν επηρεάζει τις πολιτικές και κοινωνικές κατευθύνσεις του καθεστώτος της Κούβας, από τότε που ξεριζώθηκαν τα εσωτερικά στηρίγματα των ΗΠΑ με επαναστατικό τρόπο.

Τα τέσσερα μεγαλύτερα συγκροτήματα βάσεων στην Ελλάδα είναι της Νέας Μάκρης, της Σούδας, του Ελληνικού και του Ηρακλείου Κρήτης, που έχουν πολλαπλές στρατιωτικές λειτουργίες το καθένα (ναυτική, αεροπορική, επικοινωνιών κ.λπ.). Συνδέονται με άλλες βάσεις σε άλλες χώρες (Ιταλία, Ισπανία, Τουρκία, Δ. Γερμανία) και κατευθύνονται με τις ΗΠΑ και τον 6^ο στόλο στη Μεσόγειο. Μερικά συγκροτήματα περιλαμβάνουν τμήματα εγκαταστάσεων και λειτουργιών του

NATO (π.χ. Σούδα), που όμως και σ' αυτές τον έλεγχο έχουν οι ΗΠΑ κι εξυπηρετούν και τις στρατιωτικές και τις πολιτικές επιδιώξεις τους.

Εκτός από τα τέσσερα κύρια συγκροτήματα υπάρχει διάσπαρτο σ' όλη τη χώρα ένα δίκτυο μικρών και μεγάλων στρατιωτικών εγκαταστάσεων σ' όλα σχεδόν τα στρατιωτικής σημασίας σημεία, π.χ. κομβικοί σταθμοί τηλεπικοινωνιακού δικτύου μέσω δορυφόρου, σταθμοί ηλεκτρονικής και τηλεπικοινωνιακής παρακολούθησης, σταθμοί δικτύων αεράμυνας, αεροδρόμια, πεδία βολής, εγκαταστάσεις ανεφοδιασμού, σταθμοί ραντάρ κ.λπ. Ενδεικτικά αναφέρουμε σημεία που έχει βεβαιωθεί η ύπαρξη και λειτουργία τους. Στον Αραξο (δεύτερη στον κόσμο σε πυρηνικές κεφαλές), στο όρος Πατέρας (Μέγαρο), στην Πάρνηθα, στο Χορτιάτη, στο όρος Έδερι (Λασίθι), στην Εγκλουβή (Λευκάδα), στο Άκτιο, στην Κέρκυρα (στους Αυλιώτες, στα νησιά Οθωνοί και στην Παλαιοκαστρίτσα), στη Λακωνία (στη Νεάπολη και στην Ελαφώνησο), στις Κυκλάδες (στη Σαντορίνη), στο όρος Αίος της Κεφαλονιάς, στον Ταΰγετο, στον Υμηττό, στον Ίσμαρο (Ροδόπη), στο Βίτσι, στο Πήλιο, στη Λάρισα, στη Δράμα, στα Γιαννιτσία, στο Λαγκαδά, χωρίς να αποκλείεται η ύπαρξη άλλων. Νέες βάσεις σε καινούργιες θέσεις μπορούν να γίνουν οποτεδήποτε με απόρρητες συμφωνίες στα πλαίσια του νόμου 2733/53.

Τέλος, πρέπει να σημειώσουμε ότι η χώρα μας «ανέχεται» την ύπαρξη στα διεθνή νερά του Αιγαίου αγκυροβολίων του σοβιετικού στόλου της Μεσογείου, προφανώς στα πλαίσια της αμοιβαιότητας των σχέσεων των δύο υπερδυνάμεων.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Η αρχική εγκατάσταση των βάσεων γίνεται με «πρωτοβουλία» της ελληνικής πλευράς (κυβέρνηση Ελληνικού Συναγερμού - Αλ. Παπάγος) και η συμφωνία υπογράφεται στις 12/10/1953. Εκτός από το φανερό κείμενο της συμφωνίας, που δίνεται στη δημοσιότητα για ενημέρωση του λαού, υπογράφονται απόρρητα παραρτήματα και μυστικά πρωτόκολλα, με άγνωστο περιεχόμενο για το λαό. Μόνη ενημέρωση αποτελούν κάποιες γενικόλογες δηλώσεις Αμερικανών επισήμων, που γίνονται κατά διαστήματα.

Τα μυστικά πρωτόκολλα και παραρτήματα φθάνουν τα 108 μέχρι σήμερα, όπως τουλάχιστον επίσημα έχει αναγνωρισθεί, χωρίς να αποκλείεται το ενδεχόμενο να υπάρχουν περισσότερα. Το αρχικό κείμενο που δίνεται στη δημοσιότητα περιλαμβάνει αποικιακούς όρους εξάρτησης, σε αντιστοιχία με το πολιτικό κλίμα της εποχής.

Μέχρι το 1974 τροποποιείται 4 φορές, όσον αφορά τους γεωγραφικούς χώρους εγκατάστασης των βάσεων. Μετά τη μεταπολίτευση του 1974 τα κείμενα των συμφωνιών που δίνονται στη δημοσιότητα εκσυγχρονίζονται, σε μια προσπάθεια εξαπάτησης του λαϊκού κινήματος που αρχίζει να αναπτύσσεται μετά την 7χρονη δικτατορία και την προδοσία της Κύπρου.

Η κυβέρνηση Κ. Καραμανλή επανεξετάζει τις συμφωνίες. Αρχίζουν διαπραγματεύσεις και στις 9/4/75 σε κοινή δήλωση Ελλάδας - ΗΠΑ ανακοινώνεται συμφωνία συζητήσεων στα παρακάτω θέματα: - Κατάργηση λιμενικών ευκολιών (ελλιμενισμός 6^{ου} στόλου κ.λπ.). - Κατάργηση βάσης Ελληνικού. - Αναθεώρηση νομικού καθεστώτος όσον αφορά τους Έλληνες εργαζόμενους στις στρατιωτικές βάσεις. - Οι βάσεις που θα παραμείνουν θα έχουν Έλληνα διοικητή («ελληνοποίηση»).

Οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται και στις 15/4/76 υπογράφεται συμφωνία των υπουργών εξωτερικών Μπίτσιου και Κίσινγκερ που προβλέπει: - «Ελληνοποίηση» - Έλληνας διοικητής στις βάσεις. Κοινοποίηση στρατιωτικών πληροφοριών και στις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις από τις βάσεις. - Διάρκεια συμφωνίας 4 χρόνια και χορήγηση «βοήθειας» (όχι δωρεάν) 700 εκατομμυρίων δολαρίων.

Η περίοδος εκσυγχρονισμού του καθεστώτος των βάσεων συνεχίζεται το 1980 μετά τη λήξη της συμφωνίας του 1976 και όσο το λαϊκό κίνημα δυναμώνει συνεχίζεται και η προσπάθεια παραπλάνησής του. Νέες συνομιλίες με τον πρόεδρο των ΗΠΑ Μακλόσκι και το ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών με το Γενικό Γραμματέα Στ. Ρούσσο (υπουργός Κ. Μητσοτάκης). Τα ελληνικά αιτήματα που δίνονται στη δημοσιότητα όπως προκύπτουν από τις διαπραγματεύσεις είναι: - Ισορροπία στρατιωτικών δυνάμεων στο Αιγαίο (αναλογία 7:10) - Εγγύηση συνόρων προς ανατολάς - Λειτουργία των βάσεων στα πλαίσια του NATO. - «Ελληνοποίηση» (Έλληνας διοικητής). - Χορήγηση ικανοποιητικού ποσού αντί ενοικίου.

Οι συνομιλίες σταματούν στις 18/6/81 με πρωτοβουλία των ΗΠΑ, εν όψει των βουλευτικών εκλογών στις 18/10/81. Οι ΗΠΑ θέλουν η νέα συμφωνία να υπογραφεί από το ΠΑΣΟΚ, για να είναι δύσκολο να αμφισβητηθεί από τον ελληνικό λαό, επειδή θα στηριζόταν στο σύνολο σχεδόν των πολιτικών δυνάμεων. Μέχρι τότε είχαν συμφωνηθεί τα παρακάτω: - Περιορισμός των αρμοδιοτήτων των βάσεων στα πλαίσια του ΝΑΤΟ. Εφαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας για τους Έλληνες εργαζόμενους στις βάσεις. - Διατήρηση ισορροπίας στρατιωτικών δυνάμεων στο Αιγαίο (χωρίς αναφορά στην αναλογία 7:10).

Μετά τις βουλευτικές εκλογές της 18/10/81 αρχίζουν μαραθώνιες συνομιλίες μεταξύ του Έλληνα υφυπουργού εξωτερικών Γ. Καπή και του Αμερικανού διπλωμάτη-διαπραγματευτή Μπαρτόλομιου, που καταλήγουν στην υπογραφή συμφωνίας στις 8/9/83. **Τα διάφορα σημεία της συμφωνίας δε διαφέρουν ουσιαστικά απ' αυτά που διαπραγματεύονταν η Ν.Δ.,** ορισμένα μάλιστα είναι και χειρότερα. Αφορούν τα εξής: - Έλεγχος της δραστηριότητας των βάσεων, ώστε να μη χρησιμοποιηθούν εναντίον φιλικών χωρών (όπως αναφέρθηκε προηγούμενα, αυτό είναι πρακτικά αδύνατο). - Τοποθέτηση Έλληνα «αντιπροσώπου» σε αντιστοιχία με το διοικητή που περιείχαν οι προηγούμενες συμφωνίες και ο οποίος θα διοικεί και θα ελέγχει μόνο το ελληνικό προσωπικό που εργάζεται στις βάσεις. Εννοείται ότι σε όσες βάσεις δεν εργάζεται ελληνικό προσωπικό δεν τοποθετείται «αντιπρόσωπος». (Φυσικά αυτό μόνο για τις εντυπώσεις). - Εφαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας για τους εργαζόμενους στις βάσεις. (Σημείο που μονότονα επαναλαμβάνεται σε όλες τις μέχρι σήμερα συμφωνίες, παρ' όλο που συστηματικά παραβιάζεται από τους Αμερικανούς, χωρίς καμιά κυβέρνηση ποτέ ν' απαιτήσει και να επιβάλει την τήρησή του). - Διατήρηση ισορροπίας στρατιωτικών δυνάμεων στο Αιγαίο. Χωρίς να γίνεται αναφορά στην αναλογία 7:10 αποτελεί ένα σημείο επανάληψης προηγούμενων συμφωνιών με σκόπιμη ασάφεια.

Νέο στοιχείο στο κείμενο της συμφωνίας είναι η 5χρονη ισχύς της σε συνδυασμό με γραπτή προειδοποίηση(!) που απαιτείται από κάθε μέρος και που πρέπει να δοθεί πέντε μήνες πριν από την ημερομηνία λήξης της καθώς και 17μηνη προθεσμία απομάκρυνσης προσωπικού και υλικών, αφού επέλθει ο τερματισμός της συμφωνίας. Σημειώνουμε ότι την ίδια εποχή είχαν υπογραφεί ανάλογες συμφωνίες των ΗΠΑ με Ισπανία για 5 και Φιλιππίνες για 6 χρόνια.

Χαρακτηριστικό του νέου κειμένου της συμφωνίας είναι ότι δε δίνεται στη δημοσιότητα ταυτόχρονα στην Ελλάδα και στις ΗΠΑ, αλλά με διαφορά μερικών ημερών δίνεται πρώτα στην ελληνική γλώσσα, για να προλάβει να δημιουργήσει εντυπώσεις. Το αμερικανικό κείμενο που ακολουθεί περιέχει τον όρο «TERMINABLE» (χρόνος δυνητικός), δηλ. δυνατόν να επέλθει τερματισμός της συμφωνίας. Το Υπουργείο Εξωτερικών στο ελληνικό κείμενο μεταφράζει «η συμφωνία τερματίζεται»! Τη δημοσιοποίηση του κειμένου ακολουθούν θεαματικές δηλώσεις του Πρωθυπουργού Α. Παπανδρέου και άλλων αρμοδίων (μαζικά μέσα ενημέρωσης κ.λπ.), ότι είναι συμφωνία απομάκρυνσης των βάσεων και ότι απομακρύνονται σε πέντε χρόνια. Η πραγματική διάρκεια της συμφωνίας είναι μέχρι 31/5/1990 (έναρξη ισχύος 1/1/1984, συν 5 χρόνια, συν 17 μήνες, συν 5 μήνες), δηλ. περίπου 8,5 χρόνια από τις εκλογές στις 18/10/81 και αφού μεσολαβούν δύο ακόμα περίοδοι βουλευτικών εκλογών, χρόνος αρκετός για σχεδιασμό πολιτικών εξελίξεων.

Στη Βουλή ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίζει τη συμφωνία ως «ορόσημο-καμπή στη νεότερη ιστορία του έθνους, κλείνει το κεφάλαιο που άρχισε με τη συμφωνία του 1953 και ανοίγει ο δρόμος προς την εθνική ανεξαρτησία». Η Ν.Δ., με αρχηγό τότε τον Ε. Αβέρωφ, ψηφίζει πανηγυρικά τη συμφωνία. Ο ίδιος ο Αβέρωφ δηλώνει ότι η συμφωνία αποτελεί το μόνο φωτεινό σημείο στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος τότε της Ν.Δ. Κ. Μητσοτάκης δηλώνει στη Βουλή: «Η συμφωνία που ψηφίζουμε σήμερα αποτελεί θετικό και χρήσιμο βήμα, η κυβέρνηση θα έχει αμέριστη και πλήρη τη συμπαράστασή μας, η συμφωνία αποτελεί κατευθυντήρια γραμμή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής που το κόμμα μας πάντα είχε ακολουθήσει και ακολουθεί και σήμερα η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ». Το Τας ανακοινώνει την ικανοποίηση της σοβιετικής ηγεσίας για την ελληνοαμερικανική συμφωνία, λέγοντας ότι η ελληνική κυβέρνηση βαδίζει στο δρόμο της εθνικής ανεξαρτησίας. Ύστερα απ' αυτό ο Χ. Φλωράκης έδωσε συνέντευξη στα «Νέα», από την οποία μάλλον κανείς δεν κατάλαβε τίποτα. Ανάλογη ήταν και η στάση του ΚΚΕ-Εσ. («οι βάσεις δεν είναι ραπανάκια», Λ. Κύρκος).

Αραγε έχει κανείς αμφιβολία αν από την πολιτική ηγεσία της χώρας υπάρχει κάποιος που να

επιδιώκει την απομάκρυνση των βάσεων;

Η αρχική εγκατάσταση σταθμού της **Φωνής της Αμερικής** γίνεται την εποχή του δόγματος Τρούμαν στην περιοχή Θεσσαλονίκης, βάσει συμφωνίας του 1949 (Ν.Δ. 1191/49), για να μεταφερθεί στη συνέχεια στην περιοχή Ξάνθης και Καβάλας (εκπομπή-λήψη). Στη συνέχεια νέοι σταθμοί εγκαθίστανται στη Λήμνο το 1952, τη Ρόδο το 1953 και την Κέρκυρα το 1955, οπότε υπογράφεται συμφωνία παράτασης λειτουργίας τους μέχρι το 1969. Επίσης ραδιοφωνικοί σταθμοί μικρότερης εμβέλειας λειτουργούν μέσα στους χώρους των στρατιωτικών βάσεων, υποτίθεται για τις ανάγκες ενημέρωσης του προσωπικού των βάσεων, με εμβέλεια όμως σαφώς μεγαλύτερη, ώστε να ακούγονται κι έξω από τις βάσεις, π.χ. Ελληνικό, Σούδα κ.λπ. Τα προγράμματά τους, προπαγανδιστικά, προβάλλουν τον αμερικανικό τρόπο ζωής και εξυπηρετούν τα γενικότερα στρατιωτικά και πολιτικά σχέδια στην περιοχή. Η χούντα το 1969 παρατείνει την ισχύ της συμφωνίας για 10 χρόνια. Το 1979, έτος λήξης της συμφωνίας, δεν ανακοινώνεται επίσημα καμμία ανανέωση ή νέα συμφωνία, η λειτουργία τους όμως είναι αδιάκοπη μέχρι και σήμερα (1986).

Πολλές από τις βάσεις και τις στρατιωτικές εγκαταστάσεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στη χώρα μας είναι τεχνολογικά ξεπερασμένες. Μερικές απ' αυτές μπορούν να καταργηθούν και μερικών η λειτουργία να ανατεθεί σε άλλες βάσεις. Μόνο λόγοι πολιτικοί επιβάλλουν την ύπαρξη σήμερα ορισμένων βάσεων.

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι οι αμερικανικές βάσεις θα παραμείνουν και μετά τη λήξη της συμφωνίας του 1983, αλλά για να παραπλανηθεί ο ελληνικός λαός είναι πιθανό ορισμένες βάσεις ν' απομακρυνθούν, άλλες να μετονομαστούν σε νατοϊκές, άλλες να συγχωνευθούν (π.χ. του Ελληνικού στη Σούδα), άλλες νέες να δημιουργηθούν, χωρίς να γνωρίζει ο λαός την ύπαρξή τους, κι άλλες να παραμείνουν, επειδή είναι απαραίτητες στις ΗΠΑ (π.χ. Νέα Μάκρη).

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Η εξάρτηση της πατρίδας μας πουθενά αλλού δεν έχει αφήσει τόσο βαθιά χαραγμένα τα σημάδια της όσο στην Κύπρο.

Πριν από τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα ήταν πραγματοποιήσιμη. Αυτό θα συνέβαινε, αν:

α) Οι ελληνικές κυβερνήσεις ακολουθούσαν σταθερή και αταλάντευτη πολιτική πάνω στο δικαίωμα αυτοδιάθεσης του κυπριακού λαού για την αποτίναξη του αποικιακού ζυγού.

β) Η ελληνοκυπριακή ηγεσία επιδίωκε σταθερά την άμβλυνση των ανισοτήτων και της διαίρεσης μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

γ) Υπήρχε γνήσια ηγεσία του κυπριακού λαϊκού κινήματος, που να το καθοδηγούσε σ' έναν ασυμβίβαστο, αντιαποικιακό-αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.

Όμως έγινε ακριβώς το αντίθετο. Έτσι, μετά τις συνεχείς προδοσίες, η ένωση έγινε ανέφικτη. Σήμερα οι συνθήκες έχουν αλλάξει. Το αίτημα της αυτοδιάθεσης του κυπριακού λαού έχει μετασηματισθεί στο αίτημα για την επιβίωσή του μέσα σ' ένα ενιαίο κράτος. Γι' αυτό η Ελλάδα έχει χρέος να υποστηρίζει με κάθε τρόπο χωρίς συμβιβασμούς την ύπαρξη, όχι «τύποις», ενιαίου, ανεξάρτητου και αδέσμευτου κράτους, με κατοχυρωμένη την πλήρη ισοτιμία των πολιτών του. Να αποτρέπει με κάθε διαθέσιμο μέσο κάθε εξωτερική επέμβαση που έχει στόχο να καταλύσει ή να αλλοιώσει ουσιαστικά την υπόσταση του ενιαίου κυπριακού κράτους. Ο βασικός παράγοντας γι' αυτό είναι η θέληση του κυπριακού λαού. Η Ελλάδα οφείλει να ενισχύει τον αγώνα του για ελεύθερη και ειρηνική ζωή στην πατρίδα του.

Το κυπριακό πρόβλημα είναι σύνθετο. Έχει δημιουργηθεί και από εσωτερικά αλλά κύρια από εξωτερικά αίτια. Τα σημαντικότερα απ' αυτά είναι:

α) Η θέση του νησιού στο χώρο της Μέσης Ανατολής, όπου οι συγκρούσεις μεταξύ των ισχυρών κρατών για την επέκταση ή τη διατήρηση της επιρροής τους είναι σκληρές. Η πρόσφατη ιστορία του Κυπριακού σηματοδοτείται από τη σύγκρουση μεταξύ ΗΠΑ-Βρετανίας.

β) Η πληθυσμιακή σύνθεση, που διευκόλυνε τον ξένο παράγοντα στην επιδίωξή του να συντηρήσει και να διευρύνει τη διαίρεση του κυπριακού λαού σε Ελληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους. Η ελληνοκυπριακή ηγεσία ποτέ δεν επιδίωξε το αντίθετο.

γ) Οι ευθυγραμμισμένες με τα ξένα συμφέροντα ελληνικές κυβερνήσεις και πολιτικές ηγεσίες στην Ελλάδα και στην Κύπρο, που ποτέ δεν πίστεψαν πραγματικά στην ένωση.

δ) Η απουσία γνήσιας ηγεσίας του κυπριακού λαϊκού κινήματος έτσι, ώστε ο εθνικοαπελευθερωτικός-αντιαποικιακός αγώνας να ήταν υπόθεση όλου του κυπριακού λαού και να ήταν δύσκολο να προδοθεί.

Ιστορικό

Η Κύπρος το 1571 από τους Λατίνους πέφτει στα χέρια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Συνδέεται έτσι με τον Ελληνισμό που βρίσκεται μέσα στο χώρο αυτό κι έτσι ο κυπριακός πληθυσμός μετέχει στη διαδικασία διαμόρφωσης της νεοελληνικής εθνικής συνείδησης. Ο Ι. Καρατζάς, συνεργάτης του Ρήγα, ήταν Κύπριος (ζούσε στην Ουγγαρία) και δολοφονήθηκε μαζί με το Ρήγα. Η Φιλική Εταιρεία στέλνει ανθρώπους της να μυήσουν τον ανώτερο κλήρο και τους πλούσιους. Μεταξύ των Φιλικών της Κύπρου ήταν ο αρχιεπίσκοπος Κυπριανός. Όταν τον Ιούνιο του 1821 κατεβαίνει στην Κύπρο ο Κανάρης, οι Τούρκοι πνίγουν στο αίμα κάθε εκδήλωση συμμετοχής στην επανάσταση, εκτελώντας μεταξύ άλλων τον αρχιεπίσκοπο και τους επισκόπους Πάφου, Κιτίου, Κηρύνειας. Μετά τη δημιουργία του ελληνικού κράτους χιλιάδες Κύπριοι πολέμησαν μαζί με τον ελληνικό στρατό στους πολέμους του 1897, 1912-1913 κ. επ. και βοηθούν ενεργά το ενωτικό κίνημα της Κρήτης.

Το 1878, μετά το ρωσοτουρκικό πόλεμο, το νησί παραχωρείται από τους Τούρκους με νοίκι στη Βρετανία (με τη μυστική συνθήκη της 4/6/1878) σε αντίβαρο της ρωσικής απειλής. Με τη συνθήκη αυτή η Οθωμανική Αυτοκρατορία διατηρεί «την υψηλή επικυριαρχία». Το 1914 με την αρχή του

πρώτου παγκοσμίου πολέμου, η Βρετανία θεωρεί άκυρη τη συμφωνία του 1878 και προσαρτά επίσημα την Κύπρο. Στη 1/5/1925 κήρυξαν το νησί αποικία τους μετά τη συνθήκη της Λωζάννης, που υπέγραψε και η Τουρκία.

Είναι χαρακτηριστικό της ελληνικής συνείδησης που υπήρχε στην Κύπρο ότι το 1878 ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου δήλωνε στον πρώτο Άγγλο Αρμοστή τα εξής:

«Δεχόμεθα την μεταβολήν της κυβερνήσεως, τοσούτο μάλλον καθ' όσον πεποίθαμεν ότι η Μ. Βρετανία θα βοηθήσει την Κύπρον, όπως έκαμε με τας Ιονίους Νήσους, ίνα αυτή ενωθεί μετά της μητρός Ελλάδας, μετά της οποίας είναι εθνικώς συνδεδεμένη». Πριν από το 1571 η Κύπρος δεν είχε ούτε ένα Τούρκο. Η τουρκική μειονότητα της Κύπρου δημιουργείται με την παραμονή εκεί του οθωμανικού στρατού. Το 1841 καταγράφονται 76.000 Έλληνες Κύπριοι και 33.000 Τούρκοι Κύπριοι (το 1945 αντίστοιχα τα ποσοστά είναι 78,9% και 17,8%).

Η ορθόδοξη εκκλησία της Κύπρου απέκτησε ισχυρή εξουσία. Το 1754 ο Σουλτάνος αναγνωρίζει τον εκάστοτε Αρχιεπίσκοπο Κύπρου ως τον ανώτατο πολιτικό ηγέτη των Ελληνοκυπρίων (εθνάρχης). Στην τουρκοκρατία η εκκλησία είχε το αποκλειστικό προνόμιο να συγκεντρώνει τους φόρους για λογαριασμό του Σουλτάνου και το δικαίωμα της φροντίδας της δημόσιας τάξης στο νησί. Έτσι αποκτά σημαντική περιουσία κι έχει στα χέρια της την ηγεσία της ελληνοκυπριακής κοινότητας.

Οι Βρετανοί αποικιοκράτες από το 1878 αρχίζουν να καλλιεργούν τη διχόνοια μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Με το αποικιακό «Σύνταγμα» του 1921 δημιούργησαν ένα διοικητικό σύστημα που βασιζόταν στη διαίρεση του πληθυσμού με βάση την καταγωγή του (Νομοθετικό Συμβούλιο με πρόεδρο τον Άγγλο Αρμοστή, 6 Άγγλους υπαλλήλους διορισμένους, 9 Έλληνες, 3 Τούρκους, που εκλέγονταν χωριστά από τις δύο κοινότητες). Ακόμη και τα σχολεία ήσαν χωριστά. Οι Βρετανοί επιδιώκουν να μην υπάρχει συνεργασία του πληθυσμού, κάτι που υπήρχε κατά την οθωμανική κυριαρχία, βασιζόμενοι στη μέθοδο του «διαίρει και βασίλευε». Φτάνουν στο σημείο να προτρέπουν, χωρίς επιτυχία, τους Τουρκοκυπρίους να πηγαίνουν εθελοντικά στον τουρκικό στρατό. Η βρετανική πολιτική ενθαρρύνει τους Τουρκοκυπρίους να ζητούν την επιστροφή της Κύπρου στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, σε αντίβαρο των διαβημάτων των Ελληνοκυπρίων για ένωση. Τη διαίρεση του πληθυσμού ευνόησαν εκτός των Βρετανών και οι εκάστοτε κυβερνήσεις Ελλάδας, Τουρκίας καθώς και οι ελληνοκυπριακές και τουρκοκυπριακές ηγεσίες. Χαρακτηριστικό είναι ότι από την Αθήνα στη διάρκεια του εμφυλίου στέλλονταν, μεταφρασμένα στα τουρκικά, ευαγγέλια για προσηλυτισμό των Τουρκοκυπρίων!

Καμμιά ελληνική κυβέρνηση, ούτε την εποχή της αγγλοκρατίας ούτε την εποχή της αμερικανοκρατίας, δεν πίστεψε στην ένωση. Το 1931, όταν ξεσπά στην Κύπρο λαϊκή εξέγερση με γνήσιο αντιαποικιακό χαρακτήρα κατά των Βρετανών, που είχαν επιβάλει τότε το δικό τους ποινικό κώδικα, στη Βουλή ο Ε. Βενιζέλος δηλώνει: «Ζωτικότερα συμφέροντα της Ελλάδος επιβάλλουν εις αυτήν να διατηρεί σχέσεις αδιαταράκτου φιλίας και προς την Μ. Βρετανίαν και προς την γείτονά μας, μεγάλην μεσογειακήν δύναμιν, Ιταλίαν. Είναι αδύνατον η φιλία αυτή να μείνη αδιατάρακτος, εάν το ελληνικόν κράτος υπέθαλπε ή υπεβοήθει την επιδίωξιν εθνικών πόθων των κατοίκων των νήσων τούτων» (δηλ. της Δωδεκανήσου και της Κύπρου). Στις 6-7-46 ο Κ. Τσαλδάρης δηλώνει: «η Κύπρος δεν αποτελεί εθνικήν διεκδίκησιν της Ελλάδος». Τον Αύγουστο του 1948 ο Θ. Σοφούλης δήλωνε ότι δε χρειάζεται να συζητιέται το Κυπριακό, γιατί «κάτω από τις σημερινές συνθήκες θα προξενούσε σοβαρές ζημίες στις διεθνείς σχέσεις της Ελλάδος».

Μέχρι το τέλος της απόλυτης αγγλοκρατίας στη χώρα μας για τις κυβερνήσεις της Ελλάδας δεν υπήρχε κυπριακό πρόβλημα. Όμως, και μετά την επιβολή της αμερικανοκρατίας στην Ελλάδα, οι Βρετανοί έχουν ισχυρά ερείσματα στην πολιτική ηγεσία στην Ελλάδα (Παλάτι, πολιτικοί ηγέτες). Το 1950 ο Γ. Παπανδρέου, σ' επιστολή του προς το Δήμαρχο Λευκωσίας, μεταξύ άλλων γράφει: «Η Ελλάς σήμερον αναπνέει με δύο πνεύμονας, τον μεν αγγλικόν, τον δε αμερικανικόν και δι' αυτό δεν ημπορεί λόγω του Κυπριακού να πάθει ασφυξίαν».

Τα πράγματα όμως είχαν αρχίσει ν' αλλάζουν. Με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι ΗΠΑ μπαίνουν στο προσκήνιο και εκτοπίζουν σταδιακά τις παλιές αποικιοκρατικές δυνάμεις (Βρετανία, Γαλλία). Η περιοχή της Μ. Ανατολής γίνεται πεδίο σκληρής αναμέτρησης. Πριν από τον πόλεμο οι Βρετανοί ελέγχουν το 80% των πετρελαίων της Μ. Ανατολής, ενώ οι Αμερικανοί

μόλις το 14%. Το 1955 η Βρετανία ελέγχει μόλις το 30% των πετρελαίων της περιοχής, οι ΗΠΑ το 65%, ενώ η Γαλλία μόνο το 25% της Ιράκ Πετρόλεουμ. Για τη Βρετανία η Κύπρος έχει γίνει ζωτικό σημείο στην προσπάθειά της να περισώσει ό,τι μπορεί από το παλιό αποικιακό στρατηγικό της σύστημα.

Οι ΗΠΑ μεθοδικά αξιοποιούν το κενό που δημιουργείται για τους Βρετανούς με την ανάπτυξη των εθνικοαπελευθερωτικών-αντιαποικιακών κινήματων των αραβικών λαών, προσέχοντας όμως να μην ξυπνήσουν τη συνείδηση του αραβικού έθνους. Στο Κυπριακό επιδιώκουν ν' ανοίξει το θέμα διαμέσου των ελληνικών κυβερνήσεων που ελέγχουν. Από τότε οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν αρνούνται ότι υπάρχει κυπριακό ζήτημα. Δε θέλουν όμως οι ΗΠΑ να δημιουργηθεί ένα ανεξέλεγκτο εθνικοαπελευθερωτικό-αντιαποικιακό κίνημα στην Κύπρο, ούτε να αναμιχθεί η ΕΣΣΔ, που είχε ήδη μπει στο προσκήνιο στην περιοχή.

Στην Κύπρο, παρά την άρνηση της κυβέρνησης της Αθήνας, με πρωτοβουλία της κυπριακής εκκλησίας, γίνεται δημοψήφισμα για την ένωση (15 ως 22 Γενάρη 1950), που υπογράφεται από 215.108 Ελληνοκύπριους (96%). Στο υπόλοιπο 4% συγκαταλέγονται και δημόσιοι υπάλληλοι, που τους απαγόρευαν οι Βρετανοί να υπογράψουν. Ο Πλαστήρας αρνείται να παραλάβει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Στις 20-8-1950 ο Μακάριος εκλέγεται Αρχιεπίσκοπος. Την ηγεσία του ενωτικού κινήματος στην Κύπρο την έχει η εκκλησία, που η πολιτική της δεν ταυτίζεται με τις εξαρτημένες κυβερνήσεις της Αθήνας. Οι στόχοι της όμως δεν ξεπερνούν την ένωση, που την έβλεπε μέσα σ' ένα συντηρητικό αστικό πλαίσιο, όπου η εξάρτηση παίζει βασικό ρόλο. Γι' αυτό δεν ευνοεί την ανάπτυξη εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος ενάντια στην αποικιοκρατία, που να στηρίζεται στο σύνολο του κυπριακού λαού (δηλ. και στους Ελληνοκυπρίους και τους Τουρκοκυπρίους) και δε βάζει κοινωνικά αιτήματα (οι Τουρκοκύπριοι είναι από τα πιο φτωχά στρώματα του κυπριακού πληθυσμού).

Ο Μακάριος, αν και κινήθηκε στα πλαίσια της εξάρτησης, επηρεαζόμενος ιδιαίτερα από τον αγγλικό παράγοντα, μετά την επιστροφή του από την εξορία του στις Σεϊχέλες ήταν επίσης ο εκφραστής της πολιτικής της κυπριακής εκκλησίας, που είχε παράδοση πολιτικής αυτονομίας. Είχε, ταυτόχρονα, και προσωπικές πολιτικές φιλοδοξίες, γι' αυτό και η πολιτική του ήταν αντιφατική στις διάφορες ιστορικές περιόδους του Κυπριακού.

Δεν υπήρξε γνήσια ηγεσία του κυπριακού λαϊκού κινήματος. Το ΑΚΕΛ, σ' όλη του την ιστορία, ακολούθησε συμβιβαστική πολιτική, που εναρμονιζόταν με τη σοβιετική θέση για την περιοχή. Η ΕΣΣΔ από παλιά δεν αμφισβήτησε στην πράξη τα βρετανικά ή τα αμερικανικά συμφέροντα στην Κύπρο. Δεν ήθελε την ένωση ούτε τη διπλή ένωση, που θα επισημοποιούσε την επέκταση του ΝΑΤΟ στη Μ. Ανατολή. Δεχόταν ακόμη και «τύποις» ένα ενιαίο κράτος (στις 20 Γενάρη 1965 ο Γκρομικό σε συνέντευξή του στην «Ισβέστια» δεν ήταν αντίθετος με την Ομοσπονδία). Επιδίωκε μόνο να διατηρεί την επιρροή της σ' ένα τμήμα της κυπριακής πολιτικής ηγεσίας.

Από το 1950 η ελληνοκυπριακή ηγεσία επιδιώκει να συζητηθεί το Κυπριακό στον ΟΗΕ. Οι κυβερνήσεις της Αθήνας αρνούνται. Στην Ελλάδα δημιουργείται λαϊκό κίνημα για την ένωση. Στις 4-3-1953 στην Αθήνα γίνονται αιματηρές συγκρούσεις διαδηλωτών και αστυνομίας. Ο Μακάριος δεν κρύβει την αντίθεσή του με τον Παπάγο. Στις 12-8-53 ο Μακάριος, ως ηγέτης των Ελληνοκυπρίων, υποβάλλει αίτηση στον ΟΗΕ να εφαρμοσθεί για την Κύπρο η αρχή της αυτοδιάθεσης. Η κυβέρνηση Παπάγου αρνείται να υιοθετήσει το αίτημα, γιατί, όπως δήλωσε αργότερα (12-12-58) ο Σ. Βενιζέλος στη Βουλή, «...σταθερώς η Αμερική μας απέτρεπε να προσφύγωμεν εις τα Ηνωμένα Έθνη».

Οι ΗΠΑ ήθελαν να γίνουν υπερδύναμη, χωρίς όμως να βάζουν σε κίνδυνο τη συνοχή του δυτικού στρατοπέδου, γι' αυτό δεν εναντιώνονται φανερά στη Βρετανία. Γνώριζαν άλλωστε ότι οι Βρετανοί είχαν (κι έχουν) ισχυρά ερείσματα στην Ελλάδα. Ο Παπάγος ένα χρόνο αργότερα εγγράφει στις 20-8-54 το Κυπριακό για συζήτηση στον ΟΗΕ. Οι ΗΠΑ τώρα δε διαφωνούν, θέλοντας να πιέσουν τη Βρετανία. Στο μεταξύ το ενωτικό κίνημα στην Ελλάδα και στην Κύπρο παίρνει διαστάσεις. Η κυβέρνηση της Αθήνας πιέζεται ασφυκτικά. Οι ΗΠΑ όμως δε θέλουν συζήτηση επί της ουσίας. Η απόφαση που βγαίνει τους ευνοεί, γιατί δέχεται ότι υπάρχει κυπριακό πρόβλημα, όμως είναι άκαιρο να υπάρξει κάποια λύση.

Από το 1952 έχουν αρχίσει οι προετοιμασίες για ένοπλη δράση στην Κύπρο. Ο Γρίβας

(Κύπριος), που στη διάρκεια της κατοχής ήταν άνθρωπος των Άγγλων, είχε επαφές με τον αρχηγό του ΓΕΣ στρατηγό Κοσμά, που ήταν υπέρ του ένοπλου αγώνα. Πίσω από το στρατηγό Κοσμά ήταν ο Παπάγος. Πίσω από τον Παπάγο ήταν οι Αμερικανοί. Ο Μακάριος, ενώ συμμετέχει στις προετοιμασίες, δε φαίνεται ένθερμος θιασώτης του ένοπλου αγώνα. Το ΑΚΕΛ είναι αντίθετο, ενώ το ΚΚΕ καταγγέλλει και ουσιαστικά καταδίδει το Γρίβα («ψευτοδιγενή», «τρακατρούκα» κ.λπ.). Στο ΑΚΕΛ ορισμένα στελέχη (Β. Λυσσαρίδης κ.λπ.) διαφωνούν και συγκροτούν ένοπλες ομάδες, που αγωνίσθηκαν μαζί με την ΕΟΚΑ. Το ΚΚΕ άλλαξε γραμμή μετά το Ζαχαριάδη. Το Φλεβάρη του 1957 καλούσε τους Κύπριους αγωνιστές να συνεχίσουν «ακλόνητοι τον αγώνα που διευθύνουν οι πατριωτικές οργανώσεις ΑΚΕΛ, Εθναρχία και ΕΟΚΑ».

Ο όρκος της ΕΟΚΑ, ενώ μιλούσε για την αποτίναξη του αγγλικού ζυγού, δεν περιείχε τη λέξη «ένωση», που συγκινούσε τότε τους Ελληνοκυπρίους. Η ηγεσία της οργάνωσης βρίσκεται στα χέρια ανθρώπων που έχουν υπηρετήσει ξένα συμφέροντα. Όμως με αυτές τις προϋποθέσεις οι ΗΠΑ αντικειμενικά ευνοούνται στην πολιτική τους να εκτοπίσουν τη Βρετανία και να βάλουν «πόδι» στην Κύπρο, αξιοποιώντας το όραμα της ένωσης που είχε ο ελληνικός και ο ελληνοκυπριακός λαός.

Τη νύχτα της 31 Μάρτη-1 Απρίλη 1955 η ΕΟΚΑ αρχίζει δράση με εκρήξεις βομβών. Οι Βρετανοί, σαν αντίβαρο, μεθοδεύουν την ανάμειξη της Τουρκίας στο Κυπριακό. Τον Ιούνιο του 1955 ο Ίντεν καλεί στο Λονδίνο αντιπροσώπους από την Ελλάδα και την Τουρκία, για να συζητήσουν θέματα της Μ. Ανατολής, που συμπεριλαμβάνουν και την Κύπρο. Παρά την αντίδραση του Μακάριου, η ελληνική κυβέρνηση στέλνει τον υπουργό Εξωτερικών (Στεφανόπουλος), αναγνωρίζοντας έτσι επίσημα την τουρκική ανάμειξη.

Η τριμερής διάσκεψη (από 29-8-55 ως 7-9-55) τελειώνει χωρίς απόφαση.

Ο στόχος της Βρετανίας πέτυχε. Τη νύχτα στις 6 Σεπτέμβρη του 1955, πριν λήξει η διάσκεψη του Λονδίνου, ξεσπά οργανωμένο πογκρόμ σε βάρος των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης και των Ελλήνων αξιωματικών του αρχηγείου του ΝΑΤΟ. Την καθοδήγησή τους, όπως ήταν φανερό, την είχε η Βρετανία. Στην Ελλάδα πεθαίνει ο Παπάγος και το Παλάτι διορίζει τον Καραμανλή πρωθυπουργό. Ο Καραμανλής, που επιλέχτηκε από τους Αμερικανούς σε συμφωνία με το Παλάτι, είναι πιο ενδοτικός στις βρετανικές πιέσεις, ενώ ο Παπάγος, που έγινε πρωθυπουργός προωθούμενος από τους Αμερικανούς, παρά την βασιλική αντίθεση, δεν έτρεφε φιλοβρετανικά αισθήματα. Στην Κύπρο διορίζεται νέος Βρετανός κυβερνήτης, ο Χάρτινγκ, που είναι ειδικός στην καταστολή των απελευθερωτικών κινημάτων. Οι Βρετανοί, ενώ εξαπολύουν άγρια τρομοκρατία, αρχίζουν διαπραγματεύσεις με το Μακάριο.

Η κυβέρνηση Καραμανλή και το Παλάτι επιδιώκουν να βρεθεί μια «φόρμουλα» με τους Βρετανούς, ώστε να κλείσει το Κυπριακό. Ο Μακάριος είναι αντίθετος, παρά τις ασφυκτικές πιέσεις της Ελλάδας, των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Το παλάτι φοβάται ότι παράταση του Κυπριακού θα ενίσχυε τις αντιδυτικές και ουδετερόφιλες τάσεις στην Ελλάδα και ότι θα έχανε ο Καραμανλής τις εκλογές. Στην Κύπρο ο Χάρτινγκ θέτει «εκτός νόμου» το ΑΚΕΛ και καθιερώνει θανατικές ποινές. Στις 9-3-56 ο Μακάριος εξορίζεται από τους Βρετανούς. Το ενωτικό κίνημα στην Ελλάδα φουντώνει. Στην Αθήνα τρεις διαδηλωτές σκοτώνονται από την αστυνομία. Στην Κύπρο γενική απεργία και διαδηλώσεις, ενώ οι Βρετανοί σκληραίνουν. Εκτελούν δύο Κύπριους πατριώτες, το Μιχάλη Καραολή και τον Ανδρέα Δημητρίου. Κάτω από την πίεση του ενωτικού κινήματος γίνεται νέα προσφυγή στον ΟΗΕ. Όλοι οι «σύμμαχοι» της Ελλάδας ψηφίζουν εναντίον. Ο αναπληρωτής του Μακάριου, μητροπολίτης Κιτίου Άνθιμος, κατηγορεί ανοιχτά τον υπουργό εξωτερικών Θεοτόκη ως «φίλαγγλο» και συμβιβαστικό και ζητά την παραίτηση του. Ο Θεοτόκης παραιτείται το Μάη του '56 και τη θέση του παίρνει ο Αβέρωφ, που είναι επίσημα «φίλαγγλος». Τον Αύγουστο και Σεπτέμβρη του '56 εκτελούνται άλλοι έξι Κύπριοι πατριώτες οι Α. Ζάκος, Χ. Μιχαήλ, Ι. Πατάτσος, Στ. Μαυρομάτης, Α. Παναγίδης και Μ. Κουτσόφτας.

Κι ενώ έχει ξεσπάσει νέο αντικυβερνητικό και αντιαμερικανικό κύμα διαδηλώσεων στην Αθήνα και στην Κύπρο, ο Γρίβας διατάζει την αναστολή της δράσης της ΕΟΚΑ στις 16-8-1956. Την ίδια στιγμή οι Βρετανοί δε δέχονται την ανακωχή. Ο Καραμανλής αποκαλεί την ανακωχή Γρίβα «γενναία απόφαση, που αποκαθιστά την ειρηνική ζωή εν τη νήσω». Στην πραγματικότητα ο Γρίβας διευκολύνει τους Βρετανούς και τους Γάλλους να χρησιμοποιήσουν την Κύπρο ως

ορμητήριο για την επιδρομή τους στην Αίγυπτο.

Στο μεταξύ ο δρόμος για τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου ανοίγει. Ήδη από το Νοέμβριο του 1956 οι ΗΠΑ επιθυμούν ή αυτοκυβέρνηση της Κύπρου μέσα στη Βρετανική Κοινοπολιτεία ή ανεξάρτητο κράτος. Οι Βρετανοί από την άλλη πλευρά προβάλλουν τη διχοτόμηση με τη συμμετοχή της Τουρκίας. Ο Αβέρωφ μάλιστα είχε συζητήσει με τον Τούρκο πρεσβευτή το θέμα της διχοτόμησης. Οι ΗΠΑ πιέζουν τη Βρετανία να βρεθεί λύση. Αλλεπάλληλα σχέδια λύσης του Κυπριακού προβάλλονται από τους Βρετανούς. Σχέδια Ράντκλιφ, Μακμίλαν. Στον ΟΗΕ το Κυπριακό παζαρεύεται στο παρασκήνιο. Ο νέος Βρετανός πρωθυπουργός Μακ Μίλαν δηλώνει ότι θ' απελευθερώσει το Μακάριο κι ότι προσφέρει ασφαλή αναχώρηση του Γρίβα από την Κύπρο. Ο Μακάριος επιστρέφει από τις Σειχέλες τον Απρίλη του 1957. Στην Κύπρο το Χάρτινγκ διαδέχεται ο Φουτ, αλλά η βρετανική τρομοκρατία εντείνεται. Οργανωμένες ομάδες Τουρκοκυπρίων με αγγλική καθοδήγηση κάνουν επιθέσεις εναντίον ελληνικών συνοικιών στη Λευκωσία και στη Λάρνακα.

Η ΕΟΚΑ αναπτύσσει περιορισμένη δράση εξ αιτίας των πληγμάτων που έχει δεχθεί και των υποδείξεων του Μακαρίου και της ελληνικής κυβέρνησης, που έχουν ήδη προσανατολισθεί σε λύση του Κυπριακού που δεν ήταν η ένωση. Η στάση του Μακαρίου, μετά την επιστροφή του από την εξορία, έχει γίνει πιο συμβιβαστική. Το Γενάρη του 1958 η ΕΟΚΑ εκτελεί στελέχη του ΑΚΕΛ, παρά τις αντιδράσεις όλων των ελληνικών κομμάτων. Το ίδιο επαναλαμβάνεται το Μάη και τον Αύγουστο. Τουρκοκύπριοι αριστεροί που είχαν εκδηλωθεί υπέρ της ενότητας Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εκτελούνται από την τουρκική οργάνωση ΤΜΤ το Σεπτέμβριο του 1958. Είναι φανερό ότι η ενότητα των δύο κοινοτήτων δε συμφέρει ούτε τους Αμερικανούς ούτε τους Βρετανούς.

Στην Ελλάδα και στην Κύπρο οι πολιτικές δυνάμεις ουσιαστικά έχουν αποδεχθεί τη λύση της δεσμευμένης ανεξαρτησίας. Η επικύρωση δεν αργεί να γίνει. Έτσι στις 11-2-1959 στη Ζυρίχη ανακοινώνεται η συμφωνία. Με βάση αυτήν, αποκλείεται η συμμετοχή της Κύπρου σε οποιοδήποτε συνασπισμό που δε μετέχουν η Ελλάδα και η Τουρκία και τέλος η Ελλάδα, η Τουρκία και η Βρετανία εγγυώνται την ακεραιότητα του νέου κράτους και την «ανεξαρτησία» του.

Ο Καραμανλής δηλώνει: «Η ημέρα αυτή ανήκει εις τας ευτυχεστέρας της ζωής μου...». Ο Μακάριος εκφράζει την ικανοποίησή του: «...Η επιτευχθείσα συμφωνία θέτει τα θεμέλια αρίστης και οριστικής λύσεως του Κυπριακού... θα διανοίξη δια την Κύπρον νέαν περίοδον ελευθερίας και ευημερίας, τόσον δια τους Έλληνας όσον και δια τους Τούρκους της Κύπρου».

Στις 17-2-1959 στο Λονδίνο καθορίζεται το συνταγματικό καθεστώς με τη συμμετοχή Βρετανίας, Ελλάδας, Τουρκίας και των εκπροσώπων των δύο κοινοτήτων της Κύπρου. Ο Μακάριος υπογράφει τη συμφωνία, παρότι προβάλλεται στον τύπο ότι έχει αντιρρήσεις. Μετά τη συμφωνία δηλώνει: «Σήμερα αρχίζει δια τον λαόν της Κύπρου νέον κεφάλαιον και μια περίοδος ειρήνης και ευημερίας ... Του λοιπού, αντί να είναι αιτία προστριβών, η Κύπρος θα καταστή ισχυρός δεσμός μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας...»

Ο μακροχρόνιος αγώνας για την αυτοδιάθεση ξεπουλήθηκε. Η λύση που επιβλήθηκε εξυπηρετούσε τα ξένα συμφέροντα κι όχι αυτά του ελληνικού και κυπριακού λαού. Ήταν βασισμένη στην αρχή της διαίρεσης των εθνών και των λαών, που και σήμερα είναι πηγή δεινών για τον κόσμο. Έτσι επισημοποιήθηκε η διαίρεση μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων και ήταν η αφετηρία για τις κατοπινές εξελίξεις. Οι ΗΠΑ προωθούν με τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου σημαντικά τα συμφέροντά τους στην Κύπρο, περιορίζοντας το ρόλο της Βρετανίας, που υποχρεώθηκε να αποδεχτεί την παράκαμψη της συνθήκης της Λωζάννης. Το Κυπριακό θα γινόταν το μόνιμο σημείο αντίθεσης μεταξύ Ελλάδας - Τουρκίας, που θα έβαζε σε κίνδυνο «τη συνοχή του δυτικού κόσμου».

Οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου δεν κράτησαν πολύ. Στις 4-8-1963 ο Μακάριος ζητούσε την αναθεώρηση του Κυπριακού Συντάγματος, για να γίνει βιώσιμο το κράτος. Η Τουρκία αρνείται. Η Βρετανία δείχνει ότι ενδιαφέρεται. Στην πραγματικότητα όμως επιδιώκει να βαθύνει τη διαίρεση. Γίνονται αλλεπάλληλες αποτυχημένες διασκέψεις μεταξύ Βρετανίας, Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου. Οι ΗΠΑ βρίσκονται στο παρασκήνιο και ευθυγραμμίζονται με την τουρκική στάση.

Στην Κύπρο, γύρω στα Χριστούγεννα του 1963, ξεσπούν επεισόδια μεταξύ ενόπλων ομάδων Ελληνοκυπρίων-Τουρκοκυπρίων. Η ΤΟΥΡΔΥΚ καταλαμβάνει το δρόμο Λευκωσίας-Κυρήνειας.

Το σκηνικό έχει στηθεί. Οι Αγγλοι επεμβαίνουν και χαράζουν διαχωριστική πράσινη γραμμή μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων, τονίζοντας ουσιαστικά τη διχοτόμηση. Η Τουρκία ζητά μέσω του πρωθυπουργού της Ισμέτ Ινονού την επέμβαση των ΗΠΑ στην Κύπρο, ώστε να μην επέμβει μονομερώς.

Πρωθείται το αμερικανοβρετανικό «σχέδιο» Σάντις-Μπολ, που προέβλεπε την κατοχή της Κύπρου από μια δύναμη που θα προερχόταν από χώρες του ΝΑΤΟ και το διορισμό ενός μεσολαβητή κοινά αποδεκτού από τις ΗΠΑ, τη Βρετανία, την Ελλάδα και την Τουρκία. Η ελληνική κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον υπηρεσιακό Παρασκευόπουλο συμφώνησε. Ο Μακάριος απέρριψε το «σχέδιο».

Στην Ελλάδα κερδίζει τις εκλογές η Ένωση Κέντρου. Η νέα κυβέρνηση απορρίπτει κι αυτή με τη σειρά της το «σχέδιο». Ο βρετανικός παράγοντας περιορίζεται. Οι ΗΠΑ άμεσα υποβάλλουν νέο, το «σχέδιο» Άτσεσον. Τώρα η ΕΣΣΔ κάνει σαφές το ενδιαφέρον της για την περιοχή, ενώ ο Μακάριος καθιερώνει υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Η ελληνική κυβέρνηση συμμετέχει στις συνομιλίες της Γενεύης για το «σχέδιο» Άτσεσον, που τυπικά γίνονται υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, στην πραγματικότητα όμως υπό τις ΗΠΑ.

Το «σχέδιο» αυτό προέβλεπε την παραχώρηση μιας μεγάλης βάσης στην Τουρκία για 50 χρόνια, καθιέρωση χωριστής τουρκοκυπριακής διοίκησης σε δύο επαρχίες, μετακινήσεις πληθυσμού και σ' αυτή τη βάση «ένωση» της Κύπρου με την Ελλάδα. Δηλ. επέβαλλε τη διχοτόμηση με την παρουσία των ΗΠΑ στην Κύπρο μέσω της Τουρκίας. Ο Μακάριος αρνήθηκε επίμονα, παρά το κλίμα επικείμενου ελληνοτουρκικού πολέμου που περνούσαν οι ΗΠΑ και παρά τις πιέσεις της ελληνικής κυβέρνησης, που ήταν αντίθετη στην πιο ανεξάρτητη κυπριακή πολιτική γραμμή.

Στην Κύπρο το καλοκαίρι του '64 γίνονται επιθέσεις ελληνικών και ελληνοκυπριακών στρατιωτικών δυνάμεων με συμμετοχή του Γρίβα εναντίον τουρκοκυπριακών θυλάκων. Δίνεται το πρόσχημα στην Τουρκία να βομβαρδίσει το νησί και να ενταθεί το κλίμα για τουρκική απόβαση. Ο Γ. Παπανδρέου, κάτω από την πίεση των πραγμάτων, απορρίπτει τελικά το «σχέδιο» Άτσεσον, παρότι είχε δεχθεί να το συζητήσει, και θα το αποδεχόταν, αν δεν υπήρχε η σοβαρή αντίθεση της κυπριακής ηγεσίας.

Από τον ΟΗΕ αυτή το φορά υποβάλλεται νέο σχέδιο. Το σχέδιο Πλάζα στις 26-3-1965. Σύμφωνα μ' αυτό εγκαταλείπεται η ένωση, αποστρατικοποιείται το νησί, καταργείται το δικαίωμα επέμβασης άλλων χωρών και παρέχονται εγγυήσεις στους Τουρκοκυπρίους. Το σχέδιο αυτό όμως το κατανήφισαν μεταξύ άλλων οι ΗΠΑ και η Τουρκία, ενώ απείχαν όλες οι δυτικές και οι ανατολικές χώρες.

Νέα κρίση μεταξύ Αθήνας-Λευκωσίας δημιουργείται με τα τσεχοσλοβάκικα όπλα που έχει αγοράσει η Κύπρος. Στην Ελλάδα το παλάτι έχει απομακρύνει το Γ. Παπανδρέου και στην κυβέρνηση είναι οι αποστάτες. Ήδη από την εποχή της κυβέρνησης του Γ. Παπανδρέου, η Ελλάδα είχε στείλει ισχυρή στρατιωτική δύναμη στην Κύπρο, που καθιστούσε πολύ δύσκολη οποιαδήποτε τουρκική επέμβαση, αλλά ταυτόχρονα αποτελούσε και ισχυρό μέσο πίεσης στο Μακάριο.

Η εποχή όμως αυτή σημαδεύεται από μια νέα επέμβαση των ΗΠΑ στον αραβικό χώρο, με στόχο τον έλεγχο των πετρελαίων των αραβικών χωρών, που τα εθνικοποιούσαν. Το αραβικά καθεστώτα που είχαν προκύψει από τον αγώνα κατά της αποικιοκρατίας και κρατούσαν μία εθνικά ανεξάρτητη γραμμή έπρεπε να υποταχθούν και να ευθυγραμμισθούν με τα αμερικανικά συμφέροντα, μέσω του κράτους του Ισραήλ, που μεταβλήθηκε σε πολεμική μηχανή. Η αμερικανοκίνητη δικτατορία στη χώρα μας είναι άμεσα συνδεδεμένη με τις εξελίξεις αυτές. Η Κύπρος και η Τουρκία αποκτούσαν εκείνη την εποχή τεράστια στρατηγική σημασία για τις ΗΠΑ. Γι' αυτό άλλωστε, λίγους μήνες μετά το πραξικόπημα, η χούντα επιδιώκει το κλείσιμο του Κυπριακού με απ' ευθείας συνεννόηση με την Τουρκία, ενώ προβάλλει παραπλανητικά την «ένωση».

Στις 9-9-1967 γίνεται η συνάντηση Κόλλια-Ντεμιρέλ, όπου η χούντα, έναντι της «ένωσης», παραχωρούσε στην Τουρκία το λεγόμενο στρατηγικό τρίγωνο στα βόρεια της Δυτ. Θράκης. Οι Τούρκοι απορρίπτουν την πρόταση. Το Νοέμβριο του 1967 η εθνοφρουρά, που διοικείται από το Γρίβα και καθοδηγείται από την Αθήνα, επιτίθεται εναντίον τουρκοκυπριακών χωριών. Η Τουρκία απειλεί απόβαση. Ζητά την ανάκληση της ελληνικής στρατιωτικής δύναμης από τουλάχιστον 8.000

άντρες και του Γρίβα. Δημιουργείται ξανά κλίμα ελληνοτουρκικού πολέμου. Οι ΗΠΑ «μεσολαμβάνουν» και η χούντα συμμορφώνεται. Ο Μακάριος δεν προσυπογράφει τη συμφωνία, που μεταξύ άλλων προέβλεπε την κατάργηση της κυπριακής εθνοφρουράς.

Η χούντα δεν εγκαταλείπει τη γραμμή της στο Κυπριακό, δηλ. ότι το Κυπριακό είναι υπόθεση μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας. Σταθερή επιδίωξη των Αμερικανών και της χούντας είναι ο παραμερισμός του Μακαρίου και η πλήρης ευθυγράμμιση των Ελληνοκυπρίων με τη γραμμή της Αθήνας. Στις 8-3-1970 γίνεται δολοφονική απόπειρα κατά του Μακαρίου. Στη διάσκεψη του ΝΑΤΟ στη Λισαβόνα τον Ιούνιο του 1971, όπως φαίνεται, η χούντα συμφωνεί με την Τουρκία στη διχοτόμηση της Κύπρου και τη μετατροπή της σε προπύργιο του ΝΑΤΟ. Γι' αυτό έπρεπε να εξουδετερωθεί η κυπριακή κυβέρνηση. Ο Γρίβας ξαναγυρίζει στην Κύπρο τον Αύγουστο του 1971 για την ανατροπή του Μακαρίου, δημιουργώντας την ΕΟΚΑ Β'. Για τον ίδιο λόγο είχε δημιουργηθεί από το 1969 στην Κύπρο το «Εθνικό Μέτωπο» από αντιπάλους του Μακαρίου. Η χούντα ωθεί το Γρίβα το 1972 να κάνει πραξικόπημα, ο Γρίβας όμως δεν είναι ευθυγραμμισμένος με τη χούντα γι' αυτό και δεν κινείται σύμφωνα με τις επιθυμίες της. Σταδιακά ο έλεγχος της ΕΟΚΑ Β' περνάει από τα χέρια του Γρίβα στα χέρια των χουντικών αξιωματούχων, που κατευθύνονται από την Αθήνα και τη CIA.

Το 1974 γεννιέται ένα νέο σοβαρό θέμα. Η επίσημη διεκδίκηση από την Τουρκία της ελληνικής υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο (πετρέλαιο είχε ήδη βρεθεί εκεί το 1962 από αμερικάνικη εταιρεία). Αυτή συνδέεται με τις επιδιώξεις της τουρκικής άρχουσας τάξης και με τη διαμάχη για τον έλεγχο των πετρελαίων της ευρύτερης περιοχής μεταξύ του αμερικανοεβραϊκού και αμερικανικού κεφαλαίου του επενδυσμένου στις αραβικές χώρες.

Το 1974 σημαδεύεται από την προδοσία της Κύπρου και την τουρκική εισβολή. Έτσι προωθούνται τα αμερικανικά σχέδια με ακόμη ένα βήμα. Στις 15-7-1974 εκδηλώνεται το χουντικό πραξικόπημα στην Κύπρο, που ανοίγει το δρόμο για την τουρκική εισβολή, στις 20-7-1974. Ο Μακάριος διαφεύγει το θάνατο. Δημιουργείται κλίμα επικείμενου ελληνοτουρκικού πολέμου. Οι ΗΠΑ αναγγέλλουν «κυβερνητική μεταβολή» στην Αθήνα. Ο Καραμανλής, που έρχεται στην Αθήνα, ορκίζεται από τον «Πρόεδρο» της χούντας πρωθυπουργός. Στη Γενεύη οι εκπρόσωποι της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Βρετανίας, με την παρουσία των ΗΠΑ στα παρασκήνια, καταλήγουν σε συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, που παραβιάζεται μια μέρα μετά από την Τουρκία. Ο Καραμανλής, για να κρατήσει τα προσχήματα, ανακοινώνει την αποχώρηση της Ελλάδας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, που ήταν άλλωστε τυπική. Από τότε ως σήμερα το 40% του νησιού κατέχεται από τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις κι έχει ανακηρυχθεί το λεγόμενο «κράτος» της Βόρειας Κύπρου, δηλ. έχει προχωρήσει η DE FACTO διχοτόμηση.

Το αμερικανικό σχέδιο Σουλτζ, που προωθείται τώρα για το Κυπριακό μέσω του Γ Γ. του ΟΗΕ Γκουεγιάρ, προβλέπει την ύπαρξη δύο ασθενών κρατών, ενός ελληνοκυπριακού και ενός τουρκοκυπριακού, που τυπικά θα λέγονται ομόσπονδα, αλλά ουσιαστικά θα είναι χωριστά (διαφορετικές σημαίες, νόμισμα, στρατός).

Αυτό θα επιτρέψει την εγκατάσταση αμερικανικών βάσεων στο νησί (ήδη κατασκευάστηκε μια τεράστια και υπερσύγχρονη αμερικανική βάση στο Λευκόνοικο) και τη σταδιακή αποκοπή της Κύπρου από τη στρατιωτική επιρροή της Τουρκίας (η Ελλάδα έχει ήδη αποκοπεί), ώστε οι ΗΠΑ να γίνουν μοναδικός ρυθμιστής. Το αμερικανικό σχέδιο προβλέπει την αποχώρηση των τουρκικών δυνάμεων από την Κύπρο. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η πλειοψηφία των πολιτικών δυνάμεων της Ελλάδας και της Κύπρου δεν είναι ουσιαστικά αντίθετες με το σχέδιο Γκουεγιάρ (δηλ. του Σουλτζ). Ορισμένοι μόνο θέλουν να κρατηθούν τα προσχήματα, για να μην κατηγορηθούν για μειοδοσία.

Όμως, εφ' όσον δεν υπηρετούνται τα συμφέροντα του κυπριακού λαού, όσες τέτοιες «λύσεις» ή «σχέδια» κι αν υπάρχουν το Κυπριακό δεν πρόκειται να κλείσει, έστω κι αν μελλοντικά αλλάξουν οι σημερινές συνθήκες του προβλήματος.

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ Α.Σ.Κ.Ε.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Οι ιδέες της ανεξαρτησίας και του σοσιαλισμού μπορούν να συγκινήσουν τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού. Μόνο η άρχουσα τάξη της χώρας μας, αυτή η ελάχιστη μειοψηφία, και οι ξένοι προστάτες της είναι αντίθετοι στο όραμα μιας ανεξάρτητης και σοσιαλιστικής Ελλάδας. Όμως δεν έχουν επιχειρήματα. Γι' αυτό η προπαγάνδα του συστήματος, μέσα από πολλούς μηχανισμούς, προσπαθεί να μας πείσει ότι: «καλά όλ' αυτά, αλλά δε γίνονται».

Παλιότερα, πριν το 1967, ο λόγος που «δεν γίνονται» ήταν ότι θα επέμβουν οι Αμερικανοί και συγκεκριμένα ο 6^{ος} στόλος, που πλοία του βρίσκονταν στο Φάληρο. Ο πόλεμος του Βιετνάμ, όμως, αφείρεσε αυτή τη δυνατότητα από τις ΗΠΑ. Πολλές αμερικανικές οικογένειες έχουν το νεκρό, τον τραυματία, το νέο με τα ψυχολογικά προβλήματα από τον πόλεμο του Βιετνάμ. Το αντιπολεμικό κίνημα πήρε πρωτοφανείς διαστάσεις, για τα δεδομένα των ΗΠΑ.

Μετά το Βιετνάμ, οι ΗΠΑ έκαναν επέμβαση μόλις το 1984 στη Γρενάδα, ένα νησάκι κοντά στις ΗΠΑ, με έκταση 344 τετρ. χιλ., με πληθυσμό 110.000 κατοίκους, με έδαφος που δεν επιτρέπει ανάρτικο αγώνα και μ' ένα δικτατορικό καθεστώς, που μόλις πριν λίγες μέρες είχε ανατρέψει και δολοφονήσει τον εκλεγμένο ηγέτη Μόρις Μπίσοπ. Παρότι οι ΗΠΑ χρησιμοποίησαν τις πιο επίλεκτες μονάδες τους, η κατάληψη της Γρενάδα αποδείχτηκε εξαιρετικά δύσκολη και οδυνηρή. Υπήρξαν νεκροί και τραυματίες Αμερικανοί στρατιώτες. Στις ΗΠΑ ταχύτατα αναπτύχθηκε ένα νέο αντιπολεμικό κίνημα, που θύμιζε μέρες Βιετνάμ. Η αποτυχημένη «πρόβα» της Γρενάδα ματαίωσε την επέμβαση στη Νικαράγουα, παρότι τα σχέδια ήσαν έτοιμα και η ημερομηνία καθορισμένη, όπως έγραψαν οι εφημερίδες. Πρέπει να σημειώσουμε ακόμα το «φιάσκο» της επιχείρησης απελευθέρωσης των Αμερικανών ομήρων στην Τεχεράνη και το πρόσφατο γεγονός ότι δεν τόλμησαν απόβαση στη Λιβύη, παρά την τεράστια κινητοποίησή τους.

Έτσι, κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος μπορεί να καταλάβει ότι, για πολλές δεκαετίες, αποκλείεται οποιαδήποτε στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στην Ελλάδα, που παρουσιάζει μάλιστα ιδιαίτερες γεωγραφικές και πολιτικές δυσκολίες.

Μετά το 1974, η «απειλή του 6^{ου} στόλου» αντικαταστάθηκε από την «Τουρκία». Δηλ., αν η Ελλάδα θελήσει να ξεφύγει από την τροχιά της Δύσης, τότε η Τουρκία ίσως επιτεθεί στην Ελλάδα με την καθοδήγηση και υποστήριξη των ΗΠΑ κι όχι μόνο μπορεί να ανατρέψει το νέο λαϊκό καθεστώς, αλλά ίσως καταλάβει και ελληνικά εδάφη. Επισημαίνεται, ακόμα, ο κίνδυνος να αιμορραγήσει οικονομικά η Ελλάδα από ένα μακροχρόνιο πόλεμο, οπότε αναγκαστικά θα ξαναπέσει στην αγκαλιά των ΗΠΑ.

Ο παράγοντας «Τουρκία» δεν μπορεί να αγνοηθεί από το ελληνικό λαϊκό κίνημα, αλλά η παραπάνω κινδυνολογία απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Η Τουρκία είναι μια χώρα με μεγάλη έκταση και πληθυσμό (45 εκατομμύρια), πολλές (ανεκμετάλλευτες) πλουτοπαραγωγικές πηγές, διαθέτει μια γραφειοκρατία ικανή στις σχέσεις της με τους ξένους και μια αποτελεσματική διπλωματία με μακροπρόθεσμους στόχους, που αξιοποιεί άριστα τη νευραλγική γεωγραφική θέση της χώρας και το γεγονός ότι στην Τουρκία είναι η έδρα τόσο του ορθόδοξου χριστιανικού Πατριαρχείου όσο και του μουσουλμανικού Αδελφάτου. Έχει, όμως, και σοβαρά μειονεκτήματα. Η κοινωνική της δομή είναι αδύναμη με έντονη την παρουσία του φεουδαρχισμού. Στην Τουρκία ζουν 15 εκατομμύρια Κούρδοι, ένας λαός πολύ καταπιεσμένος, αλλά και πολύ δυναμικός, που αγωνίζεται για ν' αποκτήσει πατρίδα. Οι Αρμένιοι, λιγότεροι αριθμητικά, διατηρούν έντονο το μίσος τους κατά των Τούρκων ύστερα από την εξόντωση 1.500.000 ομοεθνών τους στη σφαγή του 1915-16. Στην Τουρκία υπάρχει, επίσης, ένα ισχυρότατο αντιδικτατορικό κίνημα, που αγωνίζεται κατά της χούντας που κυβερνά. Ο ίδιος ο τουρκικός λαός είναι ένας λαός με ηθικές αρχές, καλόψυχος και με φιλελληνικά αισθήματα, που μπορεί να διαπιστώσει ο οποιοσδήποτε επισκέπτης. Οι ανθελληνικές εκδηλώσεις έγιναν παλιότερα όχι από λαϊκά στρώματα, αλλά κύρια από φοιτητές, δηλ. τα μελλοντικά στελέχη της τουρκικής γραφειοκρατίας. Το 1974, στη διάρκεια της ελληνοτουρκικής κρίσης, οι Τούρκοι των παραμεθόριων περιοχών του Έβρου διατηρούσαν τα ίδια φιλικά αισθήματα προς τους Έλληνες και τόνιζαν ότι τα ξένα συμφέροντα θέλουν τους δύο λαούς αντιμέτωπους. Και μην ξεχνάμε ότι μπορεί οι Έλληνες της Τουρκίας να μειώθηκαν από 350.000 σε

7.000, αλλά παραμένουν 700.000 κρυπτοχριστιανοί (κλωστήδες). Μια τουρκική επίθεση, λοιπόν, κατά της Ελλάδας, και μάλιστα ανατιολόγητη, όχι μόνο δε θα 'ναι ένας περίπατος, αλλά θα αναπτύξει διαμελιστικές τάσεις κι επαναστατικές διαδικασίες στην ίδια την Τουρκία. Πρέπει, εδώ, να θυμίσουμε μια πάγια αρχή που λέει ότι σε κάθε επίθεση ο επιτιθέμενος πρέπει να διαθέτει τουλάχιστον τριπλάσιες δυνάμεις από τον αμυνόμενο για να μπορέσει να νικήσει. Όπως επίσης ότι η ανεξάρτητη και σοσιαλιστική Ελλάδα θα έχει φιλικές σχέσεις με τις υπόλοιπες βαλκανικές χώρες, ανάμεσα στις οποίες και τη σημαντική από στρατηγική άποψη Βουλγαρία. **Όταν, λοιπόν, ο ελληνικός λαός πάρει την τύχη του στα χέρια του, όταν είναι ενωμένος, αποφασισμένος και καλά προετοιμασμένος, όχι μόνο μπορεί να αποκρούσει μια τουρκική επίθεση, αλλά το πιθανότερο είναι ότι θα τη ματαιώσει.** Αυτή την αλήθεια (που ισχύει και για κάθε λαό) γνωρίζουν άριστα και οι ίδιοι οι κυβερνώντες των ΗΠΑ και μάλιστα τη διδάσκουν στα σχολές για την εκπαίδευση των αξιωματικών τους. Στην Ελλάδα, φυσικά, με τους μηχανισμούς τους διαδίδουν άλλα πράγματα.

Με όσα παραπάνω αναφέραμε δεν εννοούμε σε καμιά περίπτωση ότι δε θα προσπαθήσουν οι ΗΠΑ και η Δύση γενικότερα να ματαιώσουν την πορεία της Ελλάδας προς την ανεξαρτησία. Το αντίθετο μάλιστα. Πρέπει να περιμένουμε τα εξής πιθανά:

α) Άσκηση ψυχολογικής βίας με περιπολίες πλοίων του αμερικανικού στόλου κοντά στα χωρικά μας ύδατα, είτε με αύξηση της έντασης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις είτε με τρομοκρατικές ενέργειες.

β) Προσπάθεια κάποιων οικονομικών αποκλεισμών ή κυρώσεων με διάφορα προσχήματα (αυτά θ' αναφερθούν αναλυτικά σε επόμενες εκδόσεις μας).

γ) Προσπάθεια διάσπασης της πολιτικής γραμμής του λαϊκού κινήματος είτε από «ανυπόμονους», που θα θέλουν να οδηγήσουν σε απροετοίμαστες συγκρούσεις, είτε από «συνετούς», που θα αρνούνται να προχωρήσουν σε ώριμους στόχους.

δ) Προσπάθεια δημιουργίας εσωτερικών προβλημάτων είτε με τη χρησιμοποίηση κοινωνικών ομάδων είτε με την όξυνση τοπικιστικών αντιθέσεων είτε με την κινητοποίηση φυλετικών ή θρησκευτικών μειονοτήτων.

Όλ' αυτά, όμως, μπορούν ν' αντιμετωπιστούν. Και τότε κάθε χώρα, μεγάλη ή μικρή, όταν δει ότι στην Ελλάδα υπάρχει ένα ισχυρό καθεστώς, που δε μπορεί να το ανατρέψει, θα κοιτάξει τα συμφέροντά της, που δεν είναι η δημιουργία έντασης και κρίσης στο στρατηγικό σημείο που λέγεται Ελλάδα, αλλά η αποκατάσταση καλών σχέσεων. Μια ρήξη των Δυτικών με την Ελλάδα μπορεί να έχει καταστροφικές συνέπειες γι' αυτούς στη Μεσόγειο. Οι καπιταλιστές της Δύσης θα θέλουν να πουλήσουν. Χαρακτηριστικό είναι ότι, με τη φετεινή κρίση της Λιβύης, αγνόησαν για μεγάλο διάστημα τις πιέσεις του Ρίγκαν για οικονομικό αποκλεισμό, όχι μόνο οι Ευρωπαίοι και Γιαπωνέζοι σύμμαχοί του, αλλά ακόμα και οι Αμερικανοί επιχειρηματίες, παρά τις απειλές για ποινικές κυρώσεις. Η ΕΣΣΔ, η Βουλγαρία και οι άλλες χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας, παρότι θα κρατήσουν ουδετερότητα, όσο θ' αλλάζει χέρια η εξουσία στην Ελλάδα, τελικά έχουν συμφέρον ν' αναπτύξουν φιλικές σχέσεις με τη χώρα μας, που βρίσκεται στην περιοχή τους. Η συμφωνία της Γιάλτας και οι άλλες ισορροπίες ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις αποδείχτηκε ότι είναι μεν ισχυρές, αλλά προσαρμόζονται μπροστά στις νέες καταστάσεις που δημιουργούν τα λαϊκά κινήματα σ' όλο τον κόσμο. Φυσικά η πορεία για εθνική ανεξαρτησία θα είναι λιγότερο δύσκολη, αν και σ' άλλες χώρες αναπτύσσονται τα λαϊκά κινήματα που αγωνίζονται για τον ίδιο σκοπό.

Πρέπει, τέλος, να περιμένουμε ότι θα έχουμε τη συμπάθεια και τη συμπαράσταση όλων των προοδευτικών χωρών και κινήματων του κόσμου, ακόμα και μέσα στη Δύση.

ΟΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΛΛΑΖΟΥΝ

Ο ελληνικός λαός (όπως και κάθε λαός), όταν είναι ενωμένος, όταν έχει ξεκάθαρους στόχους, όταν είναι αποφασισμένος ν' αγωνιστεί σαν ένας άνθρωπος, αποτελεί μια δύναμη που μπορεί να επιβληθεί σ' όλα τα ξένα κέντρα που μέχρι τώρα καθορίζουν τη μοίρα του. Εκατομμύρια πολίτες, προικισμένοι με μεγάλες ψυχικές δυνάμεις, κάθε είδους χαρίσματα, επιστημονικές και τεχνικές γνώσεις, καλλιτεχνικές δυνατότητες, όταν βρεθούν σε κατάλληλες συνθήκες, μπορούν να στρατευτούν για μια δίκαιη υπόθεση και να είναι έτοιμοι για πολλές θυσίες.

Απέναντί τους έχουν τους μηχανισμούς της εξάρτησης, που για μεγάλα χρονικά διαστήματα κυριαρχούν, γιατί πείθουν μεγάλο μέρος του λαού να υποτάσσεται ή και να δέχεται το καθεστώς, αλλά, όταν το λαϊκό κίνημα δυναμώνει, οι μηχανισμοί αυτοί χάνουν τη δυνατότητα να πειθούν, απογυμνώνονται από το λαϊκό στοιχείο και απομένουν μόνοι τους, δηλ. μερικές χιλιάδες άνθρωποι, που δεν είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν τίποτα και το μόνο που προσέχουν, βλέποντας την καταρρευση του καθεστώτος της εξάρτησης, είναι πώς θα φύγουν με περισσότερα χρήματα.

Για να μπορέσει ο λαός να ενωθεί, να αγωνιστεί σύσσωμος και να πάρει την εξουσία στα χέρια του, είναι αναγκαίος ο ρόλος του κόμματος που θα εκφράσει έντιμα, ειλικρινά και ώριμα το λαϊκό κίνημα. Το κόμμα πρέπει να προτείνει το όραμα της καινούριας Ελλάδας, αναλύοντας σωστά τη σημερινή πραγματικότητα και αξιοποιώντας θετικά όλη την πείρα του ελληνικού και παγκόσμιου κινήματος και της προοδευτικής σκέψης. Αν το όραμα αγκαλιαστεί από το λαό, αν ζυμωθεί μέσα στους μαζικούς χώρους, εμπλουτιστεί και διαμορφωθεί και αν αποτελέσει ένα ξεκάθαρο στόχο, τότε το κόμμα θα έχει επιτελέσει σωστά την πρώτη του αποστολή. Αν, στη συνέχεια, μπορεί να προτείνει εκείνες τις μορφές αγώνα που θ' αλλάξουν τους συσχετισμούς δυνάμεων υπέρ του λαού, χωρίς αδικαιολόγητους συμβιβασμούς και υποχωρήσεις, που οδηγούν στην εκτόνωση, χωρίς απροετοίμαστες μάχες, που οδηγούν σε ήττες και απογοητεύσεις, τότε η ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος έχει τη δυνατότητα να οδηγήσει στην κατάργηση του σημερινού συστήματος και στην ανάληψη της εξουσίας από το λαό. Αλλά και μετά την ανάληψη της εξουσίας ο ρόλος του κόμματος είναι καθοριστικός. Πρέπει να προτείνει μια γραμμή πάνω στην οποία θα διασφαλίζεται και θα ενισχύεται η ενότητα του λαού, θα απαλλάσσεται η πατρίδα μας από την ξένη εξάρτηση και θα βαδίζει με αποφασιστικά βήματα προς το σοσιαλισμό.

Όσοι υπηρετούν το καθεστώς της εξάρτησης καλλιεργούν συστηματικά το μύθο ότι ο ελληνικός λαός είναι ανίκανος να πάρει την τύχη του στα χέρια του. Μας λένε ότι «δε γίνεται τίποτα», «είμαστε μια φτωχή και αδύνατη χώρα», «είμαστε παλιολαός» κ.τλ. Οι απόψεις αυτές πηγάζουν από τη γενικότερη φιλοσοφία του καπιταλισμού, που θέλει ορισμένα έθνη «από τη φύση τους» ικανά και ισχυρά κι ορισμένα άλλα ανίκανα και αδύνατα, αναγκασμένα να υποτάσσονται. Όπως και κάποιους ανθρώπους «γεννημένους» να διαθέτουν πλούτη και εξουσία και κάποιους άλλους φτωχούς και «υπηκόους».

Η σκοπιμότητα αυτής της φιλοσοφίας είναι προφανής και η πραγματικότητα τη διαψεύδει. Μπορεί μια χώρα να εμφανίζεται σε κάποια ιστορική φάση πανίσχυρη κι αργότερα να καταρρέει. Η Πορτογαλία π.χ., που κάποτε ήταν από τις πρώτες δυνάμεις στον κόσμο με πολλές αποικίες, σήμερα θεωρείται από τις φτωχές και αδύνατες χώρες της Ευρώπης. Η Μ. Βρετανία, από 1η δύναμη στον κόσμο που ήταν πριν 50 χρόνια, σήμερα ένα πολύ μικρό μέρος από την «αίγλη» της έχει διατηρήσει. Πρέπει, επίσης, να θυμηθούμε μερικά παραδείγματα από τη δική μας ιστορία. Οι Έλληνες, που 400 χρόνια ήσαν ραγιάδες στους Τούρκους, ξεσηκώθηκαν το 1821 και τους έδιωξαν από την Ελλάδα. Ο λαός, που την περίοδο 1936-40 είχε υποταχτεί στη δικτατορία του Μεταξά, μετά τρία χρόνια δημιούργησε ένα από τα μεγαλύτερα κινήματα Αντίστασης στην Ευρώπη κατά του Άξονα. Ο λαός, που από το 1967 μέχρι το 1973 ανεχόταν (εκτός από μια μειοψηφία) τη χούντα των συνταγματαρχών, δημιούργησε το έπος του Πολυτεχνείου. Ο λαός, που το 1974, για διάφορους λόγους, έδωσε το 13% στο ΠΑΣΟΚ και το 55% στη ΝΔ, το 1981 έδωσε το 48% στο ΠΑΣΟΚ και το 36% στη ΝΔ., ελπίζοντας σε κάποια αλλαγή. Σ' όλους τους μεγάλους αγώνες του λαού μας είχαμε πράξεις ηρωισμού και αυτοθυσίας από ανθρώπους που πριν ελάχιστο χρόνο φαίνονταν υποταγμένοι.

Η αλήθεια, λοιπόν, είναι ότι ο λαός κατά μεγάλα διαστήματα υποτάσσεται, όταν δεν μπορεί να δει κάποια αισιόδοξη προοπτική, αλλά κάποια στιγμή ξεσηκώνεται και μπορεί να παραλύσει όλους τους μηχανισμούς που τον καταπιέζουν. Ο άνθρωπος από τη φύση του έχει την τάση προς την ανεξαρτησία. Όσο περισσότερο βλέπει τις δυνάμεις που διαθέτει, την ικανότητα ν' αλλάξει μόνος του τη ζωή του, τόσο θέλει και προσπαθεί να ξεφύγει από την εξάρτηση. Κάποιος πολίτης, που στην περίοδο της ύφεσης του λαϊκού κινήματος περιχαράκωνεται γύρω από τον ατομικισμό και όλα τα συνεπακόλουθά του, μεταμορφώνεται σ' έναν αγωνιστή, έτοιμο να μοιραστεί τα πάντα με τους συνανθρώπους του. Κι αν ο αγώνας πάει χαμένος, είναι, φυσικά, έτοιμος να ξαναγυρίσει στην προηγούμενη κατάσταση.

Παραδείγματα μερικής παράλυσης των μηχανισμών του συστήματος υπάρχουν άφθονα κι όταν ακόμα δεν υπάρχει μια συνολική άνοδος του λαϊκού κινήματος, αλλά κίνημα σ' ένα συγκεκριμένο χώρο, π.χ. το κίνημα του 15% για την παιδεία το 1963, οι αγροτικές κινητοποιήσεις στην Κρήτη ή τη Θεσσαλία κ.λπ. Χαρακτηριστικό, επίσης, είναι ότι μετά το Πολυτεχνείο η Ασφάλεια της χούντας είχε σχεδόν αχρηστευθεί, γιατί ήταν τόσοι πολλοί οι αγωνιστές, ιδιαίτερα οι φοιτητές, που δεν προλάβαινε όχι μόνο να τους παρακολουθεί, αλλά ούτε καν να τους καταγράφει! Βέβαια, δεν είναι λίγα και τα παραδείγματα που οι μηχανισμοί καταστολής διέλυσαν κάποιο κίνημα που είτε δεν είχε σωστή γραμμή είτε είχε «καπελωθεί» από στημένες ηγεσίες.

Σε μια γενικότερη άνοδο του λαϊκού κινήματος αποδυναμώνεται η DE FACTO (στην πράξη) εξάρτηση. Ο πολίτης αρχίζει να κατανοεί ότι η σχέση του με το «φωτισμένο» ηγέτη, που τον βόλευε σε άλλες εποχές, αναιρεί την ίδια την ουσία της ανεξαρτησίας. Αισθάνεται σιγουριά τώρα που στηρίζεται στον ίδιο του τον εαυτό, τώρα που μπήκε σ' έναν αγώνα όπου δε χωράνε «φωτισμένοι» ηγέτες, κάτι που σε άλλες εποχές θα του δημιουργούσε μιαν αξεπέραστη ανασφάλεια. Αντέχει τώρα να μπει σ' έναν αγώνα που μέχρι εκείνη τη στιγμή άντεχαν μόνο τα ολιγάριθμα μέλη του κόμματος. Βέβαια, όταν ο κάθε πολίτης συμμετέχει στην άσκηση της εξουσίας, θα κουβαλάει μαζί του τα ανθρώπινα μικροελαττώματα, με τα οποία είχε συνηθίσει να ζει τόσα χρόνια (φιλοδοξίες κ.λπ.). Προϋπόθεση για να μη δημιουργήσουν αυτά σοβαρά προβλήματα είναι να μην ξεχωρίσει καμιά «ηγεσία» με ιδιαίτερα προνόμια. Τότε θα διαμορφωθούν άλλα ήθη, που θα επιταχύνουν την πορεία προς το σοσιαλισμό.

Μαζί με τους «φωτισμένους» ηγέτες απομυθοποιούνται και τα κόμματα που κάποτε προκαλούσαν δέος με τη δύναμη τους. Γίνεται κατανοητό ότι μόνο για τα συμφέροντα του λαού δεν ενδιαφέρονταν. Τα κόμματα της παραδοσιακής δεξιάς, π.χ. Ν.Δ., είναι φυσικό να βλέπουν τη δύναμή τους να συρρικνώνεται απότομα. Γιατί ο πολίτης να εκλιπαρεί τον κάθε κομματάρχη για να πετύχει κάτι που το δικαιούται και μπορεί να το πάρει μόνος του; Ο ρόλος των κομμάτων που υπηρετούν το σύστημα αλλά θέλουν να εμφανίζονται προοδευτικά, π.χ. ΠΑΣΟΚ, είναι φυσικό να αποκαλύπτεται πλήρως και συνεπώς να φυλλορροούν, να μετατρέπονται σε δεξιά κόμματα χωρίς προσχήματα και να αποδυναμώνονται. Τα κομμουνιστικά κόμματα, μπορεί να δημιουργούν για μεγάλο χρονικό διάστημα προβλήματα με τη γραμμή τους, αλλά τελικά θα υποχρεωθούν από την πραγματικότητα και τους ίδιους τους οπαδούς τους ν' αγνοήσουν τη συμφωνία της Γιάλτας και να συμβάλουν με τις δικές τους δυνάμεις στον αγώνα, όπως συμβαίνει κατά κανόνα σ' όλο τον κόσμο. Αρκεί να μην αποτελούν την κυρίαρχη δύναμη μέσα στο λαϊκό κίνημα, γιατί τότε οι συμβιβασμοί και η οπισθοχώρηση πρέπει να θεωρούνται βέβαιοι (π.χ. 1944 Ελλάδα, 1975 Πορτογαλία).

Μέσα στις Ένοπλες Δυνάμεις, όσο το λαϊκό κίνημα ανεβαίνει, θα επικρατεί η πατριωτική αντίληψη, ενώ θα υποχωρεί ο ραγιαδισμός, η υπαλληλική νοοτροπία και η αντίθεση ανώτερου - κατώτερου. Αυτές οι αλλαγές, μάλιστα, θα γίνουν μέσα από τις ίδιες τις Ένοπλες Δυνάμεις. Ούτε πρέπει ούτε χρειάζεται να γίνουν με εξωτερική επέμβαση. Το σώμα των αξιωματικών δεν τροφοδοτείται από τις οικογένειες της μεγάλης αστικής τάξης ή τα μεγάλα τζάκια. Προέρχεται από τα λαϊκά στρώματα. Έτσι, μια σωστή ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος όχι μόνο δεν κινδυνεύει ν' ανακοπεί από τις Ένοπλες Δυνάμεις (δικτατορία), αλλά, αντίθετα, θα εκφραστεί και μέσα σ' αυτές. Φυσικά, θα υπάρχουν και οι δυσκολίες που θα οφείλονται στο συντηρητισμό πολλών στελεχών. Ίσως εκδηλωθούν και κάποιες μικροσυνωμοσίες, που δε θα μπορούν όμως ν' αλλάξουν την πορεία των πραγμάτων. Το πιθανότερο είναι να την επιταχύνουν.

Αλλά και στον υπόλοιπο δημόσιο τομέα πρέπει να εμφανιστεί ένα καινούργιο κλίμα. Ο ρόλος

του κρατικού μηχανισμού πρέπει να ενδιαφέρει όλους, να είναι πια ένα καυτό ζήτημα. Οι δημόσιοι υπάλληλοι να μην αρκούνται να υλοποιούν τις αποφάσεις που παίρνουν κάποιοι γνωστοί ή άγνωστοι προϊστάμενοί τους, αλλά να απαιτούν να έχουν καθοριστική γνώμη για τη σκοπιμότητα, τον τρόπο που παίρνονται και τον τρόπο που υλοποιούνται οι αποφάσεις, οπότε η ανευθυνότητα και η φυγοπονία δε μπορούν να έχουν θέση στο δημόσιο τομέα. Μια τέτοια δημοκρατική διαδικασία, όμως, δεν πρέπει να οδηγήσει σε ατελείωτες συζητήσεις, σε διάσπαση της γραμμής και σε παράλυση. Οι αλλαγές στις δομές του κρατικού μηχανισμού θα τον μετατρέψουν από όργανο της εξαρτημένης αστικής τάξης σε όργανο του ελληνικού λαού. Είναι γεγονός ότι αυτή η μετατροπή δε θα γίνει χωρίς προβλήματα. Πολλοί τεχνοκράτες θ' αρνηθούν να υπηρετήσουν το νέο καθεστώς και η συλλογική προσπάθεια θ' αργήσει ν' αναπληρώσει τις γνώσεις και την πείρα τους. Αλλά και πολλά στελέχη, που θα έχουν όλη την καλή διάθεση, θα δημιουργούν προβλήματα, γιατί θα καθυστερούν να κατανοήσουν τις νέες κατευθύνσεις πάνω στις οποίες πρέπει να δουλέψουν.

Η παιδεία θα αναπτύσσεται με βάση τις ανάγκες και αναγκαιότητες του ελληνικού λαού αξιοποιώντας προοδευτικά τη μεγάλη παράδοση του Ελληνισμού και αφομοιώνοντας δημιουργικά τις παραδόσεις και τα επιτεύγματα των άλλων λαών. Η έρευνα και η αναπαραγωγή της γνώσης στην ανώτατη παιδεία μπορεί να γίνεται στον τόπο μας, δίνοντας την ευκαιρία κατοχής και αξιοποίησης της γνώσης σ' όλα τα στρώματα του λαού και για τις δικές του ανάγκες. Οι μαθητές, οι σπουδαστές και ο εκπαιδευτικός κόσμος, με την ιστορία τους, έχουν αποδείξει ότι μπορούν ν' αλλάξουν τον προσανατολισμό του εκπαιδευτικού συστήματος.

Η επίσημη συνδικαλιστική ηγεσία, αν έχει παραμείνει με διάφορες αντιδημοκρατικές παρεμβάσεις στα χέρια ανθρώπων ξένων προς τα συμφέροντα των εργαζομένων, θα βλέπει να χάνει κάθε λαϊκό έρεισμα. Το συνδικαλιστικό κίνημα θα γνωρίσει μια ορμητική ανάπτυξη, ώστε να καλύψει κάθε χώρο δουλειάς, θα αποδεσμεύεται από κομματικές εξαρτήσεις και θα δώσει δείγματα ότι μπορεί να ανταποκριθεί άριστα στο ρόλο του ως συστατικού στοιχείου της νέας λαϊκής εξουσίας. Σε μια τέτοια προσπάθεια δεν πρέπει καμιά κατηγορία εργαζομένων να ζητάει προνομιακή μεταχείριση. Δεν πρέπει να ξεχωρίσει καμιά εργατική αριστοκρατία. Και, πάνω απ' όλα, στα συνδικάτα πρέπει να διασφαλίζεται η ενότητα της πολιτικής γραμμής.

Η δυνατότητα του κατευθυνόμενου από ξένα κέντρα τύπου να διαμορφώνει την κοινή γνώμη είναι φυσικό να περιορίζεται δραστικά, και γιατί θα αποκαλύπτεται ο ρόλος που παίζει, αλλά και γιατί με την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος οι καινούργιες ιδέες θα διαδίδονται μαζικά τόσο με τον προφορικό λόγο όσο και με γραπτά κείμενα. Έτσι, χωρίς να απαγορεύεται η έκδοση των σημερινών εφημερίδων και περιοδικών, γιατί δε φοβόμαστε, αλλ' αντίθετα επιδιώκουμε την ελεύθερη έκφραση όλων των απόψεων, είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ώστε να υπάρχει τύπος που θα εκφράζει γνήσια τα συμφέροντα του ελληνικού λαού.

Η καταλυτική επιδρομή των ξένων πολιτιστικών προτύπων κατώτερης, συνήθως, ποιότητας θα μειώνεται, μετά την κατανόηση του προβλήματος, σταδιακά και η αυτόνομη ανάπτυξη και εξέλιξη των δικών μας πνευματικών και ευρύτερα πολιτιστικών επιτευγμάτων θα εξασφαλίζεται από ολόκληρο το λαό. Τούτο δε σημαίνει ότι η πολιτιστική διάχυση προς και από τη χώρα μας θα εμποδίζεται. Αντίθετα, θα διευκολύνεται με κάθε τρόπο και η νέα σύνθεση μαζί με την αξιοποίηση της παράδοσης θα είναι και η δική μας συνεισφορά, έστω και μικρή, στην παγκόσμια πολιτιστική ανάπτυξη. Η προστασία και ανάπτυξη του γλωσσικού μας πλούτου θα γίνει συνείδηση σε όλους, όχι ως σοβινιστική επιδίωξη, αλλά ως διατήρηση της εθνικής φυσιογνωμίας μας και ως συνεισφορά στον παγκόσμιο πολιτισμό.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Απαραίτητη προϋπόθεση για μια ανεξάρτητη και σοσιαλιστική Ελλάδα είναι η ύπαρξη εθνικών και ισχυρών Ενόπλων Δυνάμεων, που θα υπερασπίζονται την ακεραιότητα της πατρίδας μας με τη συνεργασία και την αμέριστη συμπαράσταση όλου του υπόλοιπου λαού.

Κάθε λαός θέλει να ζει ειρηνικά, θέλει φιλικές σχέσεις με τους άλλους λαούς του κόσμου και ειδικά με τους γειτονικούς του. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον ελληνικό λαό, που έζησε αρκετούς πολέμους. Η σημερινή τρίτη ηλικία έζησε ενεργά την πολεμική δεκαετία 1940-50. Ξέρει τη φρίκη του πολέμου κι έχει ενημερώσει τις νεότερες γενιές. Η διάλυση, λοιπόν, όλων των στρατιωτικών συνασπισμών, η διάλυση όλων των στρατών και ο πλήρης αποπλισμός πάνω στη Γη είναι όραμα κάθε προοδευτικού ανθρώπου.

Αλλά, από το σήμερα μέχρι το όραμα, η ανθρωπότητα έχει να διανύσει, δυστυχώς, ένα μακρύ δρόμο μέσα σε μια σκληρή πραγματικότητα. Ένας μονομερής αποπλισμός μιας χώρας όχι μόνο δε θ' αποτελούσε παράδειγμα για τις άλλες, αλλά θα οδηγούσε στο σφαγιασμό της από κάθε άλλη χώρα που θα θεωρούσε ότι έχει κάποια συμφέροντα. Η κυπριακή τραγωδία του 1974 είναι πολύ κοντινή για να θελήσει ν' αμφισβητήσει κανείς την παραπάνω αλήθεια.

Ο ελληνισμός σήμερα δεν ενδιαφέρεται για κανένα επιθετικό πόλεμο. Δεν έχει εδαφικές διεκδικήσεις, θεωρεί τα σύνορα σταθερά. Απαιτεί μόνο την απελευθέρωση της Β. Κύπρου, το σεβασμό του διεθνούς δικαίου στο Αιγαίο και το σεβασμό των εθνικών δικαιωμάτων των Ελλήνων που ζουν σ' άλλες χώρες. Είναι, όμως, υποχρεωμένη η πατρίδα μας να είναι άριστα προετοιμασμένη για την άμυνά της, αν χρειαστεί, θεωρητικά και γενικά είναι υποχρεωμένη να είναι έτοιμη ν' αντιμετωπίσει μια επιθετική ενέργεια από οποιοδήποτε μέρος της Γης. Η επιδρομή των ΗΠΑ στη Λιβύη, ο πόλεμος της Μ. Βρετανίας στα Φόκλαντ του Ν. Ατλαντικού, η επέμβαση της Γαλλίας στο αφρικανικό Τσαντ είναι γεγονότα πρόσφατα. Θεωρητικά, αλλά πιο συγκεκριμένα, κάθε χώρα πρέπει να είναι έτοιμη για μια κρίση στις σχέσεις της με τις γειτονικές της χώρες. Η Ελλάδα έχει και τέτοιες εμπειρίες (Ιταλία, Βουλγαρία). Συγκεκριμένα και καθόλου θεωρητικά, σήμερα, πρέπει να είναι έτοιμη ν' αντιμετωπίσει την τουρκική απειλή, που δεν πρέπει να υπερεκτιμηθεί, ούτε όμως ν' αγνοηθεί, όπως είπαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο. Η τουρκική άρχουσα τάξη είναι από τη φύση της επεκτατική και μπορεί, επίσης, να χρησιμοποιηθεί ως υποκινούμενο μιας μεγάλης δύναμης, π.χ. των ΗΠΑ.

Όλα τα παραπάνω πρέπει ν' αποτελούν αρχές για κάθε Έλληνα πολίτη, ακόμα και στα πλαίσια του σημερινού συστήματος της εξάρτησης, άσχετα αν η αμυντική προσπάθεια γίνεται λιγότερο αποτελεσματική, γιατί εξαρτάται σε αποφασιστικό βαθμό από τη θέληση των ξένων προστατών μας. Γι' αυτό το ΑΣΚΕ απορρίπτει κάποιες «αριστερές» απόψεις που αρνούνται την αμυντική προσπάθεια «στη νατοϊκή Ελλάδα» ή που θέλουν να την υποβαθμίσουν με αστεία επιχειρήματα, όπως «ένα τανκ περισσότερο ίσον ένα σχολείο λιγότερο» ή «ένα αεροπλάνο περισσότερο ίσον ένα νοσοκομείο λιγότερο», γιατί τότε ελληνικές περιοχές κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς κανένα ελληνικό σχολείο, όπως η Β. Κύπρος. Έτσι και η άρνηση της αγοράς του αιώνα χωρίς ταυτόχρονα μια σοβαρή και ολοκληρωμένη πρόταση αμυντικής στρατηγικής πολύ απέχει από το να είναι αριστερή. Είναι αφελής ή κακοπροαίρετη. Το λαϊκό κίνημα δεν πρέπει ούτε μπορεί να εκμεταλλευτεί μια εθνική καταστροφή για να πάρει την εξουσία. Το αντίθετο. Όταν μπει μπροστά στον αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία (και σ' αυτά τα πλαίσια και για την εθνική ακεραιότητα) φέρνει πιο κοντά του την εξουσία. Κι όταν, μάλιστα, πάρει την εξουσία, πρέπει να γνωρίζει ότι η ύπαρξη εθνικών και ισχυρών Ενόπλων Δυνάμεων και την εθνική ακεραιότητα διασφαλίζει και τους κινδύνους κρίσεων απομακρύνει και την πορεία προς το σοσιαλισμό ενισχύει.

Λαός και Ένοπλες Δυνάμεις

Ο ρόλος των Ενόπλων Δυνάμεων στην Ελλάδα έχει δικαιολογημένα παρεξηγηθεί, γιατί για πολλές δεκαετίες χρησιμοποιήθηκαν μόνο ως όργανο για την αντιμετώπιση της αριστεράς και γενικότερα του λαού, όπως από τους δικτάτορες Κονδύλη, Πάγκαλο, Μεταξά, στον εμφύλιο 1946 - 49, στη μετεμφυλιακή τρομοκρατία, στο σχέδιο «Περικλής» για τη βία και τη νοθεία των εκλογών του 1961, στο σχέδιο «Προμηθεύς» για το πραξικόπημα της 21^{ης} Απριλίου 1967 κι όλη τη χουντική επταετία. Όταν χρειάστηκαν οι Ε.Δ. κατά την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο, η προσφορά τους ήταν μια παρωδία, δηλαδή, όπως ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός, έτσι κι οι Ε.Δ. (και ιδιαίτερα αυτές) δεν ήταν στην υπηρεσία του έθνους και του λαού, αλλά στην υπηρεσία του καθεστώτος της εξάρτησης (των ξένων «προστατών» μας και των οργάνων τους στην Ελλάδα).

Για να διασφαλίζεται αυτός ο ταξικός χαρακτήρας των Ε.Δ., ελέγχουν την ηγεσία τους και ταυτόχρονα κάνουν προσπάθεια να συντριβεί η προσωπικότητα του φαντάρου και των υπόλοιπων αξιωματικών, με το πρόσχημα της τήρησης της πειθαρχίας. Έτσι, παρότι υπήρξε κάποια πρόοδος από το 1974 και μετά, είμαστε στη δυσάρεστη κατάσταση να θεωρείται η θητεία (στην καλύτερη περίπτωση) σαν «δυο χαμένα χρόνια».

Η αντίληψη αυτή πρέπει ν' αλλάξει ριζικά. Πρέπει να καταργηθούν όλα τα στεγανά που σήμερα χωρίζουν τους αξιωματικούς από τους φαντάρους και το λαό. Για τα ζητήματα της Εθνικής Άμυνας δεν πρέπει ν' αποφασίζουν μόνο κάποιοι (απροσδιόριστοι πολλές φορές) «άνωτεροι», αλλά ολόκληρος ο λαός κι αυτό απαιτεί πρώτ' απ' όλα μια πλήρη, υπεύθυνη και σε βάθος ενημέρωση όλων, ξεκινώντας από τα σχολεία.

Σε κάθε περιοχή όπου υπάρχουν Ε.Δ. πρέπει να δημιουργηθούν συντονιστικά όργανα από εκπροσώπους των Ε.Δ. και της τοπικής λαϊκής εξουσίας, που θα ασχολούνται με την αποστολή των στρατιωτικών μονάδων και του λαού σε ενδεχόμενη ανάγκη καθώς και τις σχέσεις των στρατευμένων και του πληθυσμού της περιοχής.

Ολόκληρος ο λαός πρέπει να είναι έτοιμος να συμβάλει στην Εθνική Άμυνα. Όταν απειληθεί κατάληψη ελληνικών εδαφών, ο κάθε πολίτης θα πρέπει να γνωρίζει το ρόλο του στην ανάπτυξη ανορθόδοξου πολέμου, σε συντονισμό με τους στρατευμένους.

Για όλ' αυτά απαιτείται η ανάλογη σοβαρή εκπαίδευση. Οι παραμεθόριες περιοχές πρέπει να τύχουν ιδιαίτερης φροντίδας στα πλαίσια της γενικότερης αποκέντρωσης. Σε περίοδο κρίσης να προβλέπεται η δημογραφική ενίσχυση αυτών των περιοχών από το εθνικοτοπικό στοιχείο των άλλων περιοχών.

Στις βιομηχανικές περιοχές μεγάλη σημασία πρέπει να δοθεί στην περιφρούρηση και καλή λειτουργία των παραγωγικών μονάδων που τροφοδοτούν ή μπορούν να τροφοδοτούν τις Ε.Δ.

Οι στρατευμένοι να μην έχουν περιορισμούς στις σχέσεις τους με τον πληθυσμό της περιοχής που βρίσκεται η μονάδα τους. Να ενημερώνονται για την ιστορία, την οικονομική - κοινωνική ζωή, τα ήθη και έθιμα της περιοχής. Οι σχέσεις να είναι φιλίας και αλληλοβοήθειας και η επικοινωνία ανοιχτή, π.χ. πρέπει να καταργηθούν οι ειδικές πολυκατοικίες των αξιωματικών, που πρέπει να κατοικούν σε απλά σπίτια, όπως όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι. Η εκπαίδευση των απολυμένων εφέδρων στα νέα όπλα πρέπει να είναι συνεχής, συστηματική, σοβαρή και υπεύθυνη.

Αλλά και μέσα σε κάθε στρατιωτική μονάδα θα επικρατεί το δημοκρατικό πνεύμα, που θα χαρακτηρίζει όλη την κοινωνία. Ο στρατευμένος έχει όλα τα δικαιώματα του Έλληνα πολίτη, έχει πλήρη συνείδηση της αποστολής του, δεν είναι απλό εκτελεστικό όργανο, αλλά συμμετέχει στη διαμόρφωση και εξειδίκευση της αμυντικής πολιτικής και γι' αυτό η πειθαρχία του δεν είναι εξαναγκαστική και αβέβαιη, αλλά σταθερή και αποτελεσματική. Φυσικά, κατά την εκτέλεση μιας αποστολής θα λειτουργεί η δομή των Ε.Δ., που εξασφαλίζει ταχύτητα και ευελιξία, στα πλαίσια των αποφάσεων της πολιτικής εξουσίας.

Για να ανταποκριθούν στα καθήκοντά τους οι Ε.Δ. και να κατανοηθεί σωστά ο ρόλος τους, είναι αναγκαία και τα εξής:

α) Να υπηρετούν στις Ε.Δ. όλοι οι νέοι και όλες οι νέες (ειδική μέριμνα για την προστασία της μητρότητας).

β) Να μειωθεί ο χρόνος της θητείας όλων των στρατευμένων, ύστερα από έναν ακριβή υπολογισμό των πραγματικών αναγκών των Ε.Δ. (όλες οι ανάγκες πρέπει να καλύπτονται). Η

συμβολή των γυναικών στην αμυντική προσπάθεια θα επιτρέψει μια σημαντική μείωση.

γ) Να καταργηθούν τα ειδικά προνόμια που έχουν σήμερα οι αξιωματικοί (όπως πρέπει να γίνει για όλες τις κοινωνικές ομάδες).

δ) Να εξαλειφθεί το ρουσφέτι από τις Ε.Δ. (όπως και από ολόκληρη τη δημόσια ζωή). Να σταματήσουν κάθε είδους διακρίσεις στις μεταθέσεις, τις άδειες κ.λπ.

ε) Να υπάρξει ένα νέο σύστημα κρίσεων, που θα αντικαταστήσει το σημερινό (έργο του χουντικού Αγγελή). Κριτήρια να είναι ο πατριωτισμός, οι ικανότητες και η αγωνιστικότητα.

στ) Να αξιοποιούνται οι απόστρατοι για την ενημέρωση του λαού καθώς και σε ειδικά ζητήματα των Ε.Δ., όπου η πείρα και η γνώση τους είναι πολύτιμες.

ζ) Να υπάρχει σοβαρή μέριμνα για τα κοινωνικά προβλήματα των στρατευμένων και των οικογενειών τους.

Όλα όσα παραπάνω ενδεικτικά προτείνουμε έχουν σημασία και εφαρμογή μόνο με μια πολιτική προϋπόθεση: κάθε στρατευμένος να αισθάνεται τιμή και ευθύνη για την αποστολή του, να είναι έτοιμος να προσφέρει προς την πατρίδα του, για την οποία είναι περήφανος να τη βλέπει να προχωράει στο δρόμο της ανεξαρτησίας και του σοσιαλισμού. Μια ανάλογη αντίληψη, άλλωστε, πρέπει να επικρατεί σε κάθε τομέα κοινωνικής δραστηριότητας, αφού η εξουσία θα έχει περάσει στα χέρια του λαού.

Ο εξοπλισμός των Ενόπλων Δυνάμεων

Από τη στιγμή που θα καθοριστεί από την αρχή ο ρόλος των Ε.Δ. και η διάταξή τους, πρέπει να τεθεί σε νέα βάση το ζήτημα του εξοπλισμού τους. Οι Ε.Δ. πρέπει να προμηθευτούν τα όπλα που αυτές έχουν ανάγκη κι όχι αυτά που καθορίζει η λογική του ΝΑΤΟ και τα συμφέροντα των αμερικάνικων ή άλλων πολεμικών βιομηχανιών. Π.χ. στο Αιγαίο χρειάζονται πολλά μικρά και ευκίνητα σκάφη κι όχι μεγάλα και εύτρωτα. Για την αντιαεροπορική άμυνα μπορούν να χρησιμοποιηθούν νέα πιο φτηνά και πιο αποτελεσματικά οπλικά συστήματα, αντί για ένα μέρος από τα πολυδάπανα αεροπλάνα. Η «αγορά του αιώνα» δε γίνεται με βάση τις ελληνικές ανάγκες.

Ανεξάρτητη πολιτική σημαίνει ότι ένα πολύ μεγαλύτερο μέρος του οπλισμού πρέπει να παράγεται από την ελληνική πολεμική βιομηχανία. Οι παραγωγικές μονάδες που σήμερα υπάρχουν πρέπει:

α) Ν' απαλλαγούν από τα χρέη τους, ώστε να μην εξαρτώνται από τους ξένους δανειστές και τις ξένες εταιρείες. Π.χ. η ΕΑΒ οργανώθηκε από την αμερικανική Λόκχιντ και σήμερα (1986) χρωστάει σε ξένες και ελληνικές τράπεζες περίπου 50 δισ. δρχ. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ οδήγησε συνειδητά στη χρεοκοπία και το κλείσιμο της Στάγιερ - Ελλάς, δηλώνοντας (Δροσογιάννης) ότι η πολιτική της είναι ν' αγοράζονται όπλα από τις ΗΠΑ.

β) Ν' αναπτύξουν τον κατασκευαστικό τους τομέα (όχι μόνο επισκευές). Μπορούν να κατασκευαστούν νέα όπλα που έχουν ανάγκη οι Ε.Δ. και πολλά που τώρα αγοράζουμε από το εξωτερικό. Έτσι όχι μόνο μειώνεται η εξάρτηση, αλλά υπάρχει και τεράστιο κέρδος από τον περιορισμό στην εξαγωγή συναλλάγματος. Είναι μύθος ότι η τεχνολογία είναι τόσο υψηλή, ότι είναι άγνωστη σε μας κι ότι δεν μπορούμε να κατασκευάσουμε ισχυρά όπλα. Η ελληνική πολεμική βιομηχανία μπορεί να κατασκευάσει ακόμα και αεροπλάνα.

γ) Ν' αναπτύξουν τη συνεργασία τους με άλλους παραγωγικούς τομείς (κατασκευές-επισκευές), που σήμερα κάνουν παραγγελίες στο εξωτερικό (π.χ. Ολυμπιακή, ΔΕΗ), με μεγάλη εξαγωγή συναλλάγματος. Έτσι οι πολεμικές βιομηχανίες μπορούν ν' αυξήσουν τα κέρδη τους και ταυτόχρονα να ικανοποιήσουν άλλες ανάγκες της ελληνικής οικονομίας.

δ) Να στελεχωθούν με το άριστο (από άποψη ικανοτήτων) προσωπικό κι όχι με ρουσφετολογικά ή κομματικά κριτήρια. Πολλοί ειδικοί επιστήμονες, που σήμερα εργάζονται αλλού, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, θα εκφράσουν την επιθυμία, από πατριωτική διάθεση, να δουλέψουν για την πολεμική μας βιομηχανία. Κάτι τέτοιο παρατηρήθηκε και στο παρελθόν.

Στις παραπάνω 4 κατευθύνσεις μπορούν και πρέπει να δημιουργηθούν νέες πολεμικές βιομηχανίες. Τα χρήματα για την εξυγίανση και τις νέες επενδύσεις εξοικονομούνται από την ελάττωση των εισαγωγών. Το υλικό που θα παράγει η πολεμική μας βιομηχανία θα πρέπει να είναι τεχνολογικά άρτιο, ν' ανταποκρίνεται ακριβώς στις ανάγκες των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων,

χωρίς να είναι απαραίτητα υψηλής τεχνολογίας.

Φυσικά, όσο και να αναπτύσσεται η ελληνική πολεμική βιομηχανία, πάντα θα υπάρχει η ανάγκη κάποιων αγορών από το εξωτερικό. Για να αποδυναμωθούν οι εξαρτήσεις και οι εκβιασμοί, πρέπει να γίνονται οι αγορές από διάφορες χώρες, δυτικές και ανατολικές. Ως προς τις δυτικές έχουν γίνει σοβαρά βήματα και μέχρι σήμερα τόσο από τη ΝΔ όσο και από το ΠΑΣΟΚ, αλλά ακόμα και από τη χούντα, σπάζοντας το αμερικανικό μονοπώλιο, έστω κι αν αυτό έγινε για να κρατηθούν κάποιες ισορροπίες στα οικονομικά συμφέροντα με τους Ευρωπαίους κι όχι γιατί κανείς απ' αυτούς αμφισβήτησε την κυριαρχία των ΗΠΑ.

Οι δυνατότητες εκβιασμών μειώνονται ακόμα περισσότερο, αν σκεφτούμε το σκληρότατο ανταγωνισμό που υπάρχει στο εμπόριο των όπλων. Χαρακτηριστικό είναι ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου Μ. Βρετανίας - Αργεντινής στα Φόκλαντ οι αγγλικές πολεμικές εταιρείες λέγεται ότι πουλούσαν ανταλλακτικά και όπλα στην Αργεντινή! Αλλά και στη χειρότερη περίπτωση, μπορούμε να προμηθευτούμε οποιοδήποτε υλικό μέσα από διαύλους ανορθόδοξης αγοράς (που σήμερα γίνεται κύρια μέσω Ελβετίας) σε τιμές 2-3 φορές μεγαλύτερες αλλά ακόμα και ίσες με το ελεύθερο εμπόριο. Η ύπαρξη σοβαρών αποθεμάτων, τέλος, ενισχύει τη δυνατότητα άσκησης ανεξάρτητης πολιτικής.

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Κανένας λαός δεν μπορεί, και δεν πρέπει, να ζει μόνος του. Η αναγκαιότητα αυτή των διεθνών σχέσεων, όμως, δε σημαίνει και αναγκαιότητα σχέσεων εξάρτησης ή υποτέλειας. Ούτε, βέβαια, και αφομοίωση των «μικρών» από τους «μεγάλους». Εμείς, με βάση την άποψή μας για την αξία της ύπαρξης του έθνους και των χαρακτηριστικών του και για την αναγκαιότητα, τουλάχιστον για τη χώρα μας, της πορείας για αυτοδιαχειριστικό σοσιαλισμό, πρέπει να καθορίσουμε το πλαίσιο των σχέσεών μας με τις άλλες χώρες, έχοντας υπόψη μας, φυσικά, το γεγονός πως η εξωτερική πολιτική και γενικά οι διεθνείς σχέσεις των περισσότερων και ιδιαίτερα των ισχυρών κρατών μέχρι τώρα καθορίζονται με βάση το κρατικό συμφέρον τους και όχι με ιδεολογικά κριτήρια.

Βασική αρχή μας είναι η **ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική**, αντανάκλαση, άλλωστε, και της εσωτερικής, αυτόνομης πορείας. Για την αξία μιας τέτοιας πολιτικής όλοι συμφωνούν ή δείχνουν να συμφωνούν. Οι αντιρρήσεις προβάλλονται για τη δυνατότητα άσκησής της. Εδώ στηρίζονται οι περισσότερες «δικαιολογίες» των οπαδών της παθητικής υποταγής στην υπάρχουσα κατάσταση (STATUS QUO), της αποδοχής του καθεστώτος της εξάρτησης. Αυτών που επωφελούνται ή νομίζουν πως επωφελούνται από το καθεστώς αυτό κι εκείνων που ακόμη είναι διστακτικοί, για διάφορους, όχι βέβαιους στην πραγματικότητα, λόγους.

Δεν υποστηρίζουμε ότι η άσκηση ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής είναι εύκολη. Είναι όμως δυνατή και, κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις, ισχυρή και ακαταμάχητη. Οι προϋποθέσεις αυτές, κάτω από τη σημερινή (1986) σκοπιά, είναι:

- Συμμετοχή όλου του λαού στο σχεδιασμό και την άσκησή της και επομένως πλήρης διαφάνεια. Αυτό θα γίνει, μόνο όταν θα αλλάξει η δομή της εξουσίας μέσα από θεσμούς άμεσης δημοκρατίας, με εξάλειψη των «φωτισμένων» ηγετών, των επαγγελματιών της πολιτικής. Τότε η συνειδητοποίηση ότι η επιτυχία θα εξαρτηθεί, κύρια, από τον ίδιο το λαό, από τη γνώση και από την πράξη, θα εγγυάται την αποφασιστικότητα, τη διάρκεια και την επιτυχία.

- Η άσκηση ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής σημαίνει πολιτική **ενεργής ουδετερότητας**. Να εκμεταλλεύεται τις αντιθέσεις των συνασπισμών, αλλά και τις αντιθέσεις μέσα στους συνασπισμούς ακόμη και μέσα σε μια μεγάλη χώρα, όπως τις ΗΠΑ, που πολλές φορές είναι έντονες και εκρηκτικές.

- Περιορισμός και εξάλειψη της DE FACTO (στην πράξη) εξάρτησης και αλλαγή της νοοτροπίας της παθητικότητας.

- Διπλωματικό σώμα με καθαρά ελληνική συνείδηση και νοοτροπία. Θα συμμετέχουν σ' αυτό μόνον όσοι αποδέχονται την αδέσμευτη πολιτική, θα προέρχονται απ' όλα τα στρώματα του λαού και θα εναλλάσσονται, μέσα στα πλαίσια της γενικότερης εναλλαγής στη δημόσια διοίκηση. Με την απαίτηση της αμοιβαιότητας, πλήρης σεβασμός των ξένων αποστολών, καμμία όμως εκδήλωση που θα αποτελούσε δείγμα δουλοπρέπειας ή σοβινισμού.

- Πλήρης αξιοποίηση και υποβοήθηση ανάπτυξης του απόδημου ελληνισμού σε ολόκληρο τον κόσμο. Όταν πεισθούν οι ξενιτεμένοι, ακόμη και της 2ης ή 3ης γενιάς, ότι η πορεία είναι ειλικρινής και αποφασιστική στη χώρα μας, είναι σίγουρο πως θα τη στηρίζουν.

- Η αποφασιστικότητα του λαού για την άσκηση μιας τέτοιας πολιτικής, ανεξάρτητα από τα εμπόδια και τις δυσκολίες, που σίγουρα θα υπάρξουν, να είναι προφανής και διακηρυγμένη σε όλους. Τότε οι ξένοι και οι ντόπιοι υποτακτικοί τους θα είναι δύσκολο να διακινδυνεύσουν με μια απόπειρα επέμβασης να τα χάσουν όλα.

Α) Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΘΕΣΗ

Ανατολή - Δύση

Ο κόσμος, για πολλούς, χωρίζεται στην **Ανατολή**, δηλ. το μπλοκ των χωρών που με κέντρο και πρότυπο την ΕΣΣΔ χαρακτηρίζονται σαν «χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού», και στη **Δύση**, δηλ. το σύνολο των χωρών που με κέντρο τις ΗΠΑ και παρά τις μεταξύ τους σοβαρές αντιθέσεις

χαρακτηρίζονται από την καπιταλιστική οργάνωση παραγωγής και τις συνέπειές της.

Ο χωρισμός αυτός, αποτέλεσμα, κύρια, του Β' παγκόσμιου πόλεμου, εξυπηρετεί τις ανάγκες κατοχύρωσης και επέκτασης της δύναμης των 2 «μεγάλων», ΕΣΣΔ και ΗΠΑ (και των μητροπολιτικών κέντρων της Δυτ. Ευρώπης - ΕΟΚ), και προπαγανδίζεται ως βασικός χωρισμός του κόσμου από τους υποτελείς των, είτε χώρες είτε κόμματα σε κάποιες χώρες. «Κατοχυρώνεται» με τη συμφωνία της Γιάλλτας κ.λπ., αλληλοσυμπληρώνεται και αλληλοενισχύεται έτσι, ώστε να φαίνεται σαν κάτι αιώνιο(!) και ακαταμάχητο. Η ιστορία, όμως, διδάσκει το αντίθετο. Αυτά δε σημαίνουν ότι αμφισβητούμε το απαραβίαστο των συνόρων μιας χώρας, χωρίς όμως να παραγνωρίζουμε τα δικαιώματα λαών για εθνική τους αποκατάσταση.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι δεν πρέπει να ανήκουμε σε κανένα από τους δύο συνασπισμούς.

Όχι στο συνασπισμό της Δύσης. Ήταν και είναι η πηγή της κακοδαιμονίας της πατρίδας μας. Πέτυχαν οι χώρες αυτές να μας εκμεταλλεύονται και να μας χρησιμοποιούν, χωρίς ποτέ να κινδυνεύουν από δικές μας αντιδράσεις, μια που είχαν πάντα τις ηγεσίες «μας» δικές τους. Απειλούν άμεσα την εθνική μας υπόσταση και, όσο θα εξαρτάται αποκλειστικά απ' αυτές, θα εμποδίζουν κάθε πορεία για οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ανάπτυξη και, πολύ περισσότερο, για αυτόνομη πορεία προς τον αυτοδιαχειριστική σοσιαλισμό. Η στάση τους αυτή υπαγορεύεται νομοτελειακά από τις ανάγκες της καπιταλιστικής επέκτασης και δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ από δική τους πρωτοβουλία.

Αυτά δε σημαίνουν ότι είναι, κατ' ανάγκη, χώρες εχθρικές. Ούτε ότι τα χαρακτηριστικά τους είναι, από τη σκοπιά μας, όλα αρνητικά. Ανέπτυξαν τη δημοκρατία, τον πολιτισμό, τον ανθρωπισμό στα νεότερα χρόνια. Κι εμείς τους οφείλουμε πολλά. Κατέχουν σήμερα την τεχνολογική πρωτοπορία, θα έχουμε σχέσεις και όχι μόνο τυπικές. Γνωρίζουμε πως βλέποντας ότι χάνουν την ανεξέλεγκτη επιρροή τους και τη συνακόλουθη εκμετάλλευση θα θελήσουν να αντιδράσουν. Είναι όμως και, βαθύτατα, ρεαλιστικές. Αν γνωρίζουν ότι κινδυνεύουν να τα χάσουν όλα, θα αρκестθούν να διατηρήσουν όσα θα προκύπτουν από τις αμοιβαία επωφελείς σχέσεις. Και ας μην παραγνωρίζεται η δύναμη της κοινής γνώμης στις χώρες αυτές. Είναι και υπαρκτή και ισχυρή.

Όχι, επίσης, στο συνασπισμό της Ανατολής. Είναι γνωστό πως οι άλλες χώρες του συνασπισμού είναι σχεδόν υποτελείς στην ΕΣΣΔ. Καμιά απ' αυτές δεν προσχώρησε εκούσια σ' αυτόν. Σε καμιά (εκτός της ΕΣΣΔ) δεν κατακτήθηκε ο σοσιαλισμός όπως, έστω, υπάρχει εκεί, με αυτόνομη πορεία του λαού της. Οι απόπειρες χάραξης δικής τους πορείας (Αν. Γερμανία, Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία) αντιμετωπίστηκε δυναμικά. Ήταν και είναι φυσικό. Η εξωτερική πολιτική της ΕΣΣΔ καθορίζεται με βάση τη «διεθνιστική» σοσιαλιστική ιδεολογία της. Όρος για να υποβοηθήσει η ΕΣΣΔ ένα λαϊκό κίνημα να καταλάβει την εξουσία στη χώρα του είναι η αποδοχή της σοβιετικής επιρροής και του κοινωνικού της προτύπου.

Παρά τις αντιρρήσεις μας, όμως, για το μοντέλο «του υπαρκτού σοσιαλισμού» στην ΕΣΣΔ και τους δορυφόρους της καθώς και για τις σχέσεις εξάρτησής τους δεν πρέπει να παραγνωρίζεται ότι για πρώτη φορά και σε τέτοια έκταση, ανεξάρτητα από το βαθμό επιτυχίας και ειλικρίνειας, επιχειρήθηκε η οργάνωση της κοινωνίας να στηριχθεί σε μια οικονομία που τα μέσα παραγωγής να μην αποτελούν αντικείμενο ιδιωτικής ιδιοκτησίας και κινητήρια δύναμή της να μην είναι το κέρδος, αλλά η ικανοποίηση των αναγκών του ανθρώπου, ότι πράγματι στις χώρες του σοσιαλιστικού μπλοκ δεν υπάρχει ανεργία και έχει εξαλειφθεί το άγχος για την ικανοποίηση των βασικών, τουλάχιστον, αναγκών όλου του λαού. Η οικονομική και κοινωνική οργάνωση της ΕΣΣΔ δεν οδηγεί αναπόφευκτα στην επέκταση, οι σχέσεις εξάρτησης είναι άλλης ποιότητας και τα κρατικά συμφέροντα της ΕΣΣΔ δεν υπόκεινται στους ίδιους νόμους με αυτούς των μητροπολιτικών κέντρων της Δύσης. Επίσης ότι όπου το λαϊκό κίνημα πλησίαζε στη νίκη, την κατάκτηση της εξουσίας, η ΕΣΣΔ βοήθησε (Κούβα, Νικαράγουα, Αλγερία κ.λπ.). Και ακόμη η πείρα από την πορεία των χωρών αυτών για το σοσιαλισμό θα μας είναι πολύτιμη, είτε θετικά είτε αρνητικά.

Τα παραπάνω επιβάλλουν:

α) Άμεση αποχώρηση από το ΝΑΤΟ, πολιτικό και στρατιωτικό, και όχι ένταξη, βέβαια, στο σύμφωνο της Βαρσοβίας.

β) Ενεργή ουδετερότητα απέναντι στους δύο συνασπισμούς και, παράλληλα, ανάπτυξη σχέσεων με όλες τις χώρες τους με βάση την ισοτιμία και το αμοιβαίο όφελος και τις

αναγκαιότητες που θα προκύπτουν από την πορεία μας. Δε θα αναγνωρίζουμε σε κανένα γεωπολιτικά συμφέροντα, συμφέροντα ζωτικού χώρου, οικονομικά. Δε νομιμοποιούνται να προβάλλουν απαιτήσεις για πετρέλαια ή το υπέδαφος σε χώρες έξω από τις δικές τους. Η Μεσόγειος ανήκει μόνο στους λαούς που την περιβάλλουν. Οι άλλοι έχουν δικαίωμα μόνο αβλαβούς διέλευσης. Πρέπει όλοι να αναγνωρίζουν τα δικαιώματα που προκύπτουν από το δίκαιο της θάλασσας, όπως τα 12 μίλια αιγιαλίτιδας ζώνης.

γ) **Άμεση αποχώρηση από την ΕΟΚ.** Δε θα αναφερθούν εδώ (αλλά σε επόμενη έκδοσή μας) οι οικονομικοί λόγοι της αποχώρησης, που είναι και οι κυρίαρχοι, ούτε οι σχέσεις που μπορούμε να έχουμε μαζί της.

Η ΕΟΚ αποτελείται από χώρες της Δυτ. Ευρώπης. Μέσα σ' αυτήν λειτουργούν πολλές κεντρόφυγες δυνάμεις, πολλές αντιθέσεις, και όχι μόνο οικονομικές, που κάνουν τουλάχιστον προβληματική μια μελλοντική μετεξέλιξή της σε ενιαίο κράτος. Έχουν όμως και πολλά κοινά στοιχεία, πέρα από την κοινή καπιταλιστική τους καταγωγή και παράδοση, λόγω και της γεωγραφικής τους γειτνίασης. Έχουν κοινά στοιχεία, λατινογενή και γερμανογενή, γλώσσας, θθών, που οφείλονται στη ρωμαϊκή κατάκτησή των και τη γερμανική επέκταση σ' όλες τις δυτικές ευρωπαϊκές χώρες. Όλες, σχεδόν, είναι χώρες με αποικιακή εξάπλωση, εκμετάλλευση και παράδοση. Έχουν κοινό πολιτισμό (Μεσαίωνα, Αναγέννηση, Διαφωτισμός) και κοινές θρησκευτικές (παπικές ή αντιπαπικές) καταβολές. Έχουν λοιπόν τους λόγους τους να θέλουν να ενωθούν, κάτι που επιχειρήθηκε για πρώτη φορά συνειδητά στα νεώτερα χρόνια από το Ναπολέοντα.

Η Ελλάδα, εμείς, δεν έχουμε καμιά σχέση μ' αυτά τα κοινά τους στοιχεία. Άλλωστε η εθνική νεοελληνική συνείδηση αναπτύχθηκε στην αντίθεσή μας με τους «Φράγκους». Η εμπειρία μας από τις «σχέσεις» με τις χώρες αυτές από το 1821 και μετά είναι ολοκληρωτικά αρνητική και οδυνηρή. Και, βέβαια, ο καπιταλισμός δεν πρόκειται να αλλάξει τη φύση του τώρα, για να μας βοηθήσει να γίνουμε ανταγωνιστές του. Το μόνο που θα κερδίζαμε, αν παραμείνουμε ενταγμένοι στην ΕΟΚ, είναι να αφανιστούμε. Αυτά δε σημαίνουν, όμως, ότι δε θα έχουμε σχέσεις, αν είναι αμοιβαία επωφελείς.

Κίνα

Απόδειξη της πλασματικότητας της διαίρεσης του κόσμου σε Ανατολή - Δύση είναι η ύπαρξη της Κίνας και ο ρόλος της στην παγκόσμια σκηνή, που συνεχώς θα διευρύνεται. Καθορίζει μόνη της την πορεία της. Είναι, ανεξάρτητα από τις ιδιορρυθμίες της και τα ερωτηματικά που γεννιούνται από τις τελευταίες εξελίξεις, χώρα με σοσιαλιστική κατεύθυνση και ελπίζουμε να παραμείνει. Τούτο, φυσικά, δε σημαίνει ότι τα κριτήρια για τις εξωτερικές της σχέσεις είναι ιδεολογικά. Το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει. Δεν είναι λίγες οι φορές που συνέπλευσε με τις ΗΠΑ ενάντια σε λαϊκά κινήματα, π.χ. στην Αγκόλα. Πάντως, στα προσεχή χρόνια θα αποτελέσει αυτόνομο σημαντικό παράγοντα στην παγκόσμια ισορροπία δυνάμεων και πρέπει να επιδιώξουμε καλές σχέσεις μαζί της. Να παρακολουθούμε, επίσης, προσεκτικά τις εξελίξεις στην κοινωνία και την πολιτική της και να βγάζουμε τα συμπεράσματά μας.

Τρίτος Κόσμος - Αδέσμευτες χώρες

Οι υπόλοιπες χώρες μπορούν να χαρακτηριστούν, κάπως σχηματικά, παρά τις ιδιοτυπίες κάθε μιας, ως εξής:

α. Αδέσμευτες Χώρες, που δεν υπάγονται, τουλάχιστο τυπικά, σ' ένα από τους δύο συνασπισμούς, π.χ. Αυστρία, Σουηδία, Γιουγκοσλαβία, Αλβανία. Η ανεξάρτητη πολιτική τους, που καθορίζεται από τα συμφέροντά τους, κάνει δυνατή την ανάπτυξη σημαντικών σχέσεων μαζί τους στη βάση της ισοτιμίας και του αμοιβαίου οφέλους.

β. Τρίτος Κόσμος, το σύνολο δηλ. των χωρών που χαρακτηρίζονται από (παλαιά ή πρόσφατη) αποικιακή εκμετάλλευση. Τις κύριες πλουτοπαραγωγικές πηγές τους τις ελέγχουν, σε μεγάλο ποσοστό, οι ξένοι, ενώ οι ίδιες δεν εκμεταλλεύονται άλλες χώρες. Ο βαθμός της εξάρτησής τους από άλλες χώρες ποικίλλει. Ορισμένες έχουν κοινωνικοοικονομική οργάνωση σοσιαλιστικής κατεύθυνσης. Τα κοινωνικά χαρακτηριστικά τους είναι όχι παγιωμένα. Έτσι η τελική κατεύθυνση

της πορείας τους είναι ανοικτή. Στις εξελίξεις στις χώρες αυτές, στις κοινωνικές τους ανατροπές και στις δυνατότητες μιας ανάπτυξης νέας μορφής, σύμφωνης με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, τοποθετούνται οι μεγαλύτερες ελπίδες της ανθρωπότητας για μια νέα τάξη πραγμάτων, έξω από τους συνασπισμούς και τα συμφέροντά τους, για μια πορεία προς το σοσιαλισμό. Η πρόοδος των χωρών αυτών θα σημάνει αυτόματα και πτώση της δύναμης και σημασίας των «μεγάλων».

Ευνόητο ότι με τις χώρες αυτές η ανάπτυξη ιδιαίτερων σχέσεων είναι αναγκαία και επωφελής. Η αλληλοβοήθεια και ανταλλαγή των εμπειριών ιδιαίτερα χρήσιμη, η ισοτιμία και η αμοιβαία ωφέλεια στις σχέσεις μαζί τους είναι δυνατή και επιθυμητή κι από τις δύο πλευρές. Ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο στην παγκόσμια σκηνή θα μπορούσαν να παίξουν οι χώρες που απαρτίζουν «το κίνημα των αδεσμεύτων», στο βαθμό που αποτινάζουν την ξένη εξάρτηση. Με τις χώρες αυτές, η ανάπτυξη σχέσεων θα μπορούσε να είναι ιδιαίτερα στενή, π.χ. Αλγερία.

B) ΧΩΡΕΣ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βαλκανικοί λαοί

Παρά τις διαφορές μας, ιστορικές, οικονομικοκοινωνικές και πολιτιστικές καθώς και τις οφειλόμενες στις διαφορετικές σύγχρονες επιρροές, η κοινή, σε πολλά σημεία, ιστορική μας πορεία, η γειτονικότητα και τα μακροπρόθεσμα κοινά μας συμφέροντα οδηγούν στην αναγκαιότητα ανάπτυξης όλο και πιο στενών σχέσεων και δεσμών με τους βαλκανικούς λαούς. Στο χώρο αυτό, άλλωστε, υπάρχουν και χώρες πραγματικά αδέσμευτες, η Αλβανία και η Γιουγκοσλαβία, ανεξάρτητα από τα αίτια για τούτο. Το γεγονός επίσης ότι ο σοσιαλισμός στις δύο αυτές χώρες είναι ιδιότυπος, ανεξάρτητα από το βαθμό επιτυχίας του, την ανταπόκριση στις ανάγκες των λαών τους και το βαθμό δημοκρατικότητας, δείχνει ότι τα μοντέλα σοσιαλιστικής ανάπτυξης είναι πολλά. Οι σχέσεις μαζί τους πρέπει να είναι ιδιαίτερα στενές (όπως και με Βουλγαρία, Ρουμανία) παρά τις κάποιες δυσκολίες από υπαρκτά προβλήματα, όπως αυτό της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, όπου πρέπει να εφαρμόζεται η γενική αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων των μειονοτήτων, ή από ανύπαρκτα, όπως το λεγόμενο Μακεδονικό.

Τουρκία

Η Τουρκία αποτελεί, πραγματικά, ένα σοβαρό πρόβλημα για τη χώρα μας. Μας απειλεί και, ανεξάρτητα από το ότι αυτό εξυπηρετεί ανάγκες εσωτερικής πολιτικής ή χρησιμοποιείται από ξένες δυνάμεις για πίεση στη χώρα μας, είναι ένας υπαρκτός κίνδυνος. Η αντιμετώπισή του απαιτεί ένα μακροπρόθεσμο σχεδιασμό ενεργειών και αντιπερισπασμών και, ταυτόχρονα, επίδειξη αποφασιστικότητας, ώστε να αποτραπεί κάθε παρανόηση για ενδεχόμενη υποχωρητικότητα στις βλέψεις της κατά της χώρας μας. Πρέπει, πάντως, να έχουμε υπόψη ότι ο ελληνικός και τουρκικός λαός έχουν κοινά συμφέροντα και δυνατότητες επωφελούς συνεργασίας και ότι το λαϊκό κίνημα στην Τουρκία, παρά την αυταρχική διακυβέρνηση, είναι υπαρκτό. Μ' αυτό πρέπει να έχουμε συνεχή επαφή και αλληλοϋποστήριξη, όπως και με το κουρδικό και αρμενικό έθνος. Η ελληνική μειονότητα της Πόλης και των νησιών πρέπει να στηριχθεί και το μειονοτικό πρόβλημα της Θράκης να επιλυθεί σε μια κατεύθυνση σύγκλισης.

Μέση Ανατολή

Με τις χώρες της Μέσης Ανατολής πάντοτε είχαμε στενούς δεσμούς και λόγω της κοινής κατάκτησής μας από την Τουρκία. Σήμερα οι χώρες αυτές αποτελούν εστία συνεχών ανακατατάξεων και σημείο τριβής των «μεγάλων» δυνάμεων, ιδιαίτερα λόγω των πετρελαιοπηγών και της γειννίας με την ΕΣΣΔ. Πρέπει να επιδιώκουμε καλές σχέσεις και να υποβοηθούμε με κάθε τρόπο την απαλλαγή τους από ξένες επιρροές και επεμβάσεις.

Το Ισραήλ έχει δικαίωμα ύπαρξης, αλλά πρέπει να αποχωρήσει από τα κατεχόμενα εδάφη και να μην αναμειγνύεται στις υποθέσεις των γειτονικών του χωρών, ούτε να προωθεί στην περιοχή συμφέροντα ξένων δυνάμεων. Το Ισραήλ, πέρα από την ανάμειξή του στις χώρες της Μέσης Ανατολής, επεκτείνει τις δραστηριότητές του και στη χώρα μας κατά τρόπο επικίνδυνο για τα

εθνικά μας συμφέροντα.

Γ) ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Ένα από τα χαρακτηριστικά του 20ου αιώνα είναι η δημιουργία οργανισμών στους οποίους μετέχουν όλα, σχεδόν, τα κράτη. Ιδρύθηκαν αμέσως μετά τους 2 παγκόσμιους πολέμους και στην αρχή τους, τουλάχιστον, εξέφραζαν τη θέληση και τα συμφέροντα των νικητών, ανεξάρτητα από τις διακηρύξεις τους. Τέτοιοι Οργανισμοί είναι ο ΟΗΕ (διάδοχος της ΚΤΕ του μεσοπολέμου), τα Όργανά του (Γενική Συνέλευση, Συμβούλιο Κηδεμονίας, Διεθνές Δικαστήριο και Γενική Γραμματεία) και ειδικευμένες οργανώσεις που εξαρτώνται απ' αυτόν (όπως Διεθνής Οργάνωση Τροφίμων και Γεωργίας, FAO, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, IFM, Διεθνής Οργανισμός Πολιτικής Αεροπορίας, ICAO, Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου, GATT, Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας, WHO, κ.ά.).

Όλοι οι Διεθνείς Οργανισμοί υποτίθεται ότι λειτουργούν για την εξυπηρέτηση των αναγκών όλων των λαών, δεν πρέπει όμως να έχουμε αυταπάτες ότι μέσω αυτών θα επιβληθεί μια παγκόσμια τάξη πραγμάτων με τέτοια κατεύθυνση. Στην πραγματικότητα προωθούν τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων και είναι χαρακτηριστικό ότι, αν κάποιος από τους Οργανισμούς αυτούς λειτουργήσει προς το συμφέρον όλων των λαών, οι μεγάλοι αποχωρούν (όπως οι ΗΠΑ και Κίνα το 1977 από τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας, οι ΗΠΑ από την Οργάνωση για Εκπαίδευση, Επιστήμη. Πολιτισμό, UNESCO).

- Παρά ταύτα πρέπει να συμμετέχουμε σ' αυτούς και να προωθούμε την πραγματική διεθνή συνεργασία των λαών. Σε συνεργασία με τις αδέσμευτες χώρες, και ιδιαίτερα αυτές του Τρίτου Κόσμου, να αγωνιζόμαστε για τον περιορισμό της αυθαιρεσίας των «μεγάλων», να απευθυνόμαστε στη διεθνή κοινή γνώμη, επιδιώκοντας ταυτόχρονα ν' αλλάξουμε τη δομή τους, με την κατάργηση π.χ. του δικαιώματος VETO των «μεγάλων», του δικαιώματος μονιμότητας στο Συμβούλιο Ασφαλείας των ίδιων κ.ά. Η συμμετοχή μας αυτή δεν πρέπει, επίσης, να νομιμοποιεί με κανέναν τρόπο τα προνόμια των «μεγάλων» και να τους αναγνωρίζει δικαιώματα εγγυήσεων, δηλ. επεμβάσεων σε άλλες χώρες.

Οι χώρες με Ανεξάρτητη, Εθνική Πολιτική Σοσιαλιστικής Πορείας αποτελούν τη μοναδική ελπίδα ότι οι Διεθνείς Οργανισμοί θα μπορέσουν κάποτε να εκπληρώσουν το σκοπό της εξυπηρέτησης των πανανθρώπινων ιδανικών.

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Το νομικό καθεστώς που καθορίζει σήμερα την πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση της χώρας δεν είναι στο σύνολό του γνωστό στον ελληνικό λαό. Υπάρχουν εκτός από τις φανερές και οι μυστικές συμφωνίες που συνάφθηκαν από τις διάφορες κυβερνήσεις της χώρας, βρίσκονται σε ισχύ και είναι περισσότερο σημαντικές, γιατί περιέχουν την πιο απροκάλυπτη όψη της εξάρτησης, που «πρέπει» γι' αυτό το λόγο να μείνει αθέατη. Η πιο ισχυρή χώρα επιδιώκει τις μυστικές συμφωνίες για δύο κυρίως λόγους: α) Να μη δημιουργεί στον ελληνικό λαό κλίμα εναντίον της. β) Να είναι ευκολότερο να υπαγορεύει την πολιτική της σε μια κυβέρνηση που έχει κρύψει από το λαό το μέγεθος της υποταγής της. Οι συμφωνίες είναι κατά κανόνα αόριστα διατυπωμένες έτσι, ώστε η πιο ισχυρή χώρα, στην πράξη, να μη δεσμεύεται απ' αυτές.

Μια κυβέρνηση ταγμένη να υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού και του τόπου πρώτο μέλημά της θα πρέπει να έχει την αναζήτηση και τη δημοσίευση όλου του νομικού καθεστώτος (μυστικού ή φανερού) της εξάρτησης (πολιτικής, στρατιωτικής, οικονομικής).

Η εξάρτηση όμως κατοχυρώνεται και συνταγματικά με το άρθρο 28 του Συντάγματος. Το άρθρο αυτό πρέπει ν' αλλάξει ριζικά στα πλαίσια ενός νέου Συντάγματος, που θα προασπίζει την εθνική ανεξαρτησία, την πορεία για αυτοδιαχειριστικό σοσιαλισμό, τις πολιτικές και ατομικές ελευθερίες και την άμεση συμμετοχή του λαού στην άσκηση της εξουσίας. Να καταργηθεί η παραγρ. 3 του άρθρου 28, που επιτρέπει τον περιορισμό της άσκησης της εθνικής κυριαρχίας. Όλες οι μέχρι τότε συμφωνίες και συμβάσεις πρέπει να παύσουν να έχουν αυξημένη συνταγματική ισχύ και να τεθούν υπό κατάργηση ή αναθεώρηση από τη Βουλή.

Η χώρα μας, στα πλαίσια των διεθνών της σχέσεων, ασφαλώς θα υπογράψει συμβάσεις ή συμφωνίες πάνω σε διάφορους τομείς για την προώθηση των συμφερόντων της. Στις περιπτώσεις αυτές και η άλλη συμβαλλόμενη πλευρά επιδιώκει την προώθηση των συμφερόντων της. Ένα νέο Σύνταγμα θα πρέπει να προβλέπει ότι οποιαδήποτε νέα διεθνής σύμβαση, συνθήκη ή συμφωνία με την οποία αναγνωρίζονται σε άλλη χώρα ή οργανισμό (πολιτικό, στρατιωτικό, οικονομικό) δικαιώματα θα πρέπει να μπαίνει σε δημοψήφισμα και να τελεί υπό την έγκριση του ελληνικού λαού, αφού υπάρξει πλήρης ενημέρωσή του με ευθύνη της κυβέρνησης και της Βουλής. Μυστικές συμφωνίες δεν αποκλείονται, αλλά μόνον αν είναι υλοποίηση μιας πολιτικής που στο σχεδιασμό της έχει πάρει μέρος ο ελληνικός λαός.

Το νομικό καθεστώς της εξάρτησης πρέπει να καταργηθεί στο σύνολό του. Αυτό μπορεί να γίνει με δυο τρόπους: α) ο πρώτος είναι η μονομερής λύση ορισμένων συμβάσεων ή συνθηκών με τους όρους που προβλέπονται απ' αυτές. Ο δεύτερος και ο πιο ριζικός είναι η αλλαγή του Συντάγματος.

Η πλήρης αποχώρηση από το ΝΑΤΟ θα πρέπει να γίνει με βάση το άρθρο 13 της συνθήκης με απόφαση της Βουλής, χωρίς να είναι απαραίτητο να ισχύει νέο Σύνταγμα. Παράλληλα θα πρέπει να καταργηθεί και το νομικό καθεστώς για τις νατοϊκές βάσεις, που απορρέει από τη συνθήκη του ΝΑΤΟ.

Όταν εκλεγεί μια κυβέρνηση που είναι ταγμένη να υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού και του τόπου, θα πρέπει να επιδιώξει το συντομότερο τη διακοπή της λειτουργίας των αμερικανικών βάσεων. Αυτό θα πρέπει να γίνει με τον κοινό αγώνα κυβέρνησης και λαϊκού κινήματος. Έτσι, στην πράξη, ο στόχος αυτός μπορεί να πραγματοποιηθεί. Η νομική κατοχύρωση αυτού του αγώνα θα γίνει με τη συντομότερη διαδικασία. Ή με την ψήφιση νέου Συντάγματος και την κατάργηση του νομικού καθεστώτος που διέπει τις ελληνοαμερικανικές σχέσεις ή με τη μη υπογραφή νέας συμφωνίας για τις βάσεις. Έτσι κι αλλιώς η κυβέρνηση θα πρέπει να κάνει σαφές προς κάθε κατεύθυνση ότι οι αμερικανικές βάσεις θα φύγουν, ότι δεν πρόκειται να υπογράψει καμμία νέα συμφωνία και ότι από τη στιγμή εκείνη ο υπόλοιπος χρόνος μέχρι την λήξη της υπάρχουσας θεωρείται ως επαρκής για την απομάκρυνση των εγκαταστάσεων, του προσωπικού και των υλικών τους. Δε θα επιτραπεί να χρησιμοποιηθούν από τις ΗΠΑ ή το ΝΑΤΟ οι βάσεις για την ανάληψη στρατιωτικής ή άλλης μορφής δράσης ενάντια σε άλλες χώρες. Ταυτόχρονα όμως πρέπει να προχωρεί η διαδικασία της κατάργησης από τη Βουλή του νομικού καθεστώτος, που θα ισχύει μέχρι τότε, των σχέσεων πολιτικής και στρατιωτικής εξάρτησης από τις ΗΠΑ.

Το νομικό καθεστώς είναι αποτέλεσμα της πολιτικής της εξάρτησης που ακολούθησαν μέχρι σήμερα οι διάφορες κυβερνήσεις καθώς και η πλειοψηφία των πολιτικών δυνάμεων της χώρας. Ο ελληνικός λαός και η κυβέρνησή του, αν αγωνισθούν μαζί για την εθνική ανεξαρτησία, μπορούν να το εξουδετερώσουν άμεσα στην πράξη. Η κατάργησή του θα είναι απλώς η επικύρωση αυτού του αγώνα.

Για την κατάργηση του νομικού καθεστώτος της οικονομικής εξάρτησης, που το σημαντικότερο στοιχείο της είναι η ένταξη στην ΕΟΚ, θα αναφερθούμε σε επόμενη έκδοσή μας.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ο στόχος της κατάκτησης της εθνικής ανεξαρτησίας και της οικοδόμησης του αυτοδιαχειριστικού σοσιαλισμού προϋποθέτει όχι μόνο την ύπαρξη έθνους, αλλά και τη στήριξη αυτής της πορείας στα εθνικά χαρακτηριστικά.

Το έθνος είναι ένα σύνολο ανθρώπων με συνείδηση ενότητας, που κυριότερα στοιχεία της είναι ή ήταν η γλώσσα, ο πολιτισμός, το έδαφος, η οικονομική ζωή. Για τα έθνη η διαμόρφωση της εθνικής συνείδησης και η συγκρότησή τους ως κράτη αναπτύσσεται σε διαφορετικές ιστορικές στιγμές με διαφορετικές ταχύτητες και διαφορετικούς, κάθε φορά, λόγους.

Στην Ευρώπη, κυρίως, η εθνική συνείδηση και η εθνική συγκρότηση διαμορφώθηκε στην πρώτη φάση ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος ως επιδίωξη της αστικής τάξης για τη δημιουργία ενιαίας αγοράς στα πλαίσια του εθνικού κράτους. Ταυτόχρονα μετασηματίστηκαν σταδιακά οι σχέσεις εξάρτησης στις αποικιοκρατούμενες χώρες, δηλ. από την απροκάλυπτη κατοχή περνούν στον έμμεσο πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό έλεγχο από τις μητροπόλεις με την ανάθεση σε ντόπιες άρχουσες τάξεις του ρόλου της εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους. Κι αυτό όχι μόνο στις αποικίες, αλλά και σ' αυτές τις χώρες που συγκροτήθηκαν εθνικά (δηλ. ως κράτη) κάτω από τον έλεγχό τους, όπως η Ελλάδα.

(Αυτά, εννοείται, απαιτούν πληρέστερη ανάλυση, που θα επιχειρηθεί σε επόμενες εκδόσεις μας)

Οι σχέσεις εξάρτησης μεταξύ κρατών και εθνών δεν οφείλονται μόνο στην καπιταλιστική επέκταση με στόχο την διεθνοποίηση της αγοράς αλλά και στο διπολισμό που επιβλήθηκε στο σημερινό μας κόσμο μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με τη συμφωνία της Γιάλτας. Η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος δεν εξαλείφει τα φαινόμενα της εξάρτησης και της αντίθεσης μεταξύ των εθνών και των κρατών (π.χ. κρατικές αντιθέσεις μεταξύ ΕΣΣΔ - Κίνας, Καμπότζης - Βιετνάμ, Βιετνάμ - Κίνας, εθνικές αντιθέσεις Ρώσων με Πολωνούς και Τσεχοσλοβάκους, επέμβαση ΕΣΣΔ στην Ουγγαρία και Τσεχοσλοβακία).

Οι δύο υπερδυνάμεις καθώς και οι άλλες ισχυρές καπιταλιστικές χώρες (Βρετανία, Γαλλία, Δ. Γερμανία) στηρίζονται στη δική τους εθνική οργάνωση και διοχετεύουν τα δικά τους εθνικά χαρακτηριστικά, για να αμβλύνουν την εθνική συνείδηση των άλλων λαών, επειδή μ' αυτό τον τρόπο εξυπηρετούνται τα συμφέροντά τους. Όταν όμως τα συμφέροντά τους το επιβάλλουν, επιδιώκουν τη διαμόρφωση εθνικής συνείδησης σε χώρες που τους αναθέτουν συγκεκριμένο ρόλο, όπως π.χ. το Ισραήλ. Γνωρίζουν άλλωστε ότι η μόνη σήμερα βάση στην οποία μπορούν να στηριχθούν για να επιβάλλουν την επικυριαρχία τους είναι το δικό τους έθνος και το δικό τους κράτος.

Ο κοσμοπολιτισμός από την πλευρά της Δύσης («όλοι είμαστε πολίτες του κόσμου κι όχι του έθνους-κράτους») προβάλλει τη σταδιακή ενοποίηση της διεθνούς οικονομίας, (π.χ. «Ενωμένη Ευρώπη»), τη διάχυση των πολιτιστικών στοιχείων, την παγκόσμια επικοινωνία, το διεθνή καταμερισμό εργασίας.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι ο στόχος αυτής της ιδεολογίας είναι η κατάργηση των εθνικών φραγμών (δασμοί, εθνικό δίκαιο κ.λπ.), ώστε να είναι ανεμπόδιστη η εισβολή του κεφαλαίου και η εκμετάλλευση των εργαζομένων και των πλουτοπαραγωγικών πηγών. Η οικονομική ανάπτυξη να γίνεται προς όφελος του κεφαλαίου των μητροπόλεων και όχι για τον παράγοντα «άνθρωπο» με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Η εξέλιξη και ο έλεγχος της τεχνολογίας να βρίσκεται στα χέρια των μητροπολιτικών χωρών, ώστε κανένα άλλο κράτος να μην μπορεί να προσδιορίσει αυτοδύναμα τη δική του ανάπτυξη. Τα ιδιαίτερα πολιτιστικά στοιχεία κάθε λαού, που αποτελούν συστατικά της ενότητάς του, να αμβλυνθούν με την προβολή πολιτιστικών προτύπων που περιέχουν τα εθνικά χαρακτηριστικά των μητροπόλεων. **Έτσι η σημασία του έθνους στην εποχή μας έχει ταξικό περιεχόμενο.**

Ο προλεταριακός διεθνισμός από την πλευρά των χωρών του ανατολικού συνασπισμού προβάλλει ότι η βασική αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας έχει μετασηματισθεί στην αντίθεση σοσιαλισμού-καπιταλισμού σε παγκόσμια κλίμακα, που σημαίνει αναμέτρηση μεταξύ των μπλοκ των δύο υπερδυνάμεων. Αν και δεν αρνείται θεωρητικά το σοσιαλιστικό μετασηματισμό σε μια

οποιαδήποτε χώρα, όμως αυτός θα πρέπει τελικά να υπαγορεύεται από τις ανάγκες της βασικής αντίθεσης (ΗΠΑ -ΕΣΣΔ) και να μην αμφισβητεί το κοινωνικό πρότυπο των ανατολικών χωρών. Τα εθνικά σύνορα και τα εθνικά χαρακτηριστικά που είναι δημιουργήματα του καπιταλιστικού συστήματος, σύμφωνα με την ιδεολογία αυτή, θα ξεπεραστούν με τη διεθνιστική αλληλεγγύη που προκύπτει από την αναγκαιότητα των κοινών αγώνων της εργατικής τάξης των διαφόρων χωρών ενάντια στον καπιταλισμό, ενόψει της οικοδόμησης μιας παγκόσμιας κοινωνίας.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι η αντίθεση ΗΠΑ-ΕΣΣΔ είναι υπαρκτή, δεν είναι όμως ουσιαστικά αντίθεση σοσιαλισμού-καπιταλισμού. Είναι αντίθεση μεταξύ δύο ισχυρών χωρών, που λειτουργούν με βάση τα δικά τους εθνικά και κρατικά συμφέροντα και επιδιώκουν να επεκτείνουν τον έλεγχο και την επικυριαρχία τους στον κόσμο. Αν δεν ήταν έτσι τα πράγματα, τότε η συμφωνία της Γιάλτας δε θα έπρεπε να υπάρχει, ούτε φυσικά και οι συνέπειές της (π.χ. συντριβή του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος στην Ελλάδα, ρόλος του Πορτογαλικού ΚΚ στην «επανάσταση των γαρυφάλλων», καταγγελία από το τότε ΚΚ Κούβας του κινήματος της 26 Ιούλη του Φιντέλ Κάστρο ως «τυχοδιωκτικού», το αγκάλισμα του δικτάτορα Μάρκος των Φιλιππίνων, λίγο πριν από την πτώση του, του δικτάτορα Βιντέλα στην Αργεντινή κ.α.) Ούτε επαληθεύτηκε ιστορικά το νόημα που δόθηκε στον όρο διεθνιστική αλληλεγγύη, όταν τα εθνικά και κρατικά συμφέροντα των χωρών αυτών υπερισχύουν, ώστε να φθάνουν ακόμη και σε πόλεμους μεταξύ τους.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι η αλληλεγγύη μεταξύ των λαών για την αποτίναξη της εξάρτησής τους προϋποθέτει τη διατήρηση και υπεράσπιση των εθνικών τους χαρακτηριστικών κι όχι τον περιορισμό τους.

Ο ευρωκομμουνισμός, που διαμορφώθηκε θεωρητικά από το Ιταλικό ΚΚ, συνδέεται με το στόχο της «Ευρώπης των εργαζομένων» ή «των λαών» και προβάλλει την ανάγκη κοινών αγώνων των εργαζομένων των χωρών της Δυτ. Ευρώπης. Αν και η θεωρία αυτή δεν έχει πλήρως σχηματοποιηθεί, ουσιαστικά στηρίζεται στην άποψη ότι μέσω της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης των ευρωπαϊκών χωρών, κύρια της ΕΟΚ, θα υπάρξει η δυνατότητα κοινωνικού μετασχηματισμού σ' αυτόν το χώρο. Στα πλαίσια αυτά αναπτύχθηκε και εφαρμόστηκε η στρατηγική του «ιστορικού συμβιβασμού» από τα ευρωκομμουνιστικά ΚΚ, που δεν αρνούνται το καπιταλιστικό σύστημα (πολιτικές συμμαχίες με κόμματα του συστήματος), καθώς και το χωρισμό του κόσμου, αρκεί η κατεύθυνση να είναι η ενσωμάτωση και αφομοίωση των κρατών και των εθνών στην ιδέα της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης», ουσιαστικά σήμερα στην ΕΟΚ.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι αυτή η στρατηγική σημαίνει ότι οι λαοί που μπορούν να προχωρήσουν στο σοσιαλισμό, θα πρέπει να περιμένουν μέχρι να ωριμάσουν οι συνθήκες και για τους υπόλοιπους. Οι λαοί των περιφερειακών χωρών δηλ. θα πρέπει ν' αναβάλλουν να ορίσουν την τύχη τους μόνοι τους, περιμένοντας να περάσουν και οι μητροπόλεις στο σοσιαλισμό.

Αυτό, αντικειμενικά, οδηγεί στη ματαίωση της προσπάθειας για σοσιαλισμό, στο βάθεμα της εξάρτησης των περιφερειακών χωρών της Ευρώπης από τις μητροπολιτικές και ουσιαστικά στη σκληρότερη εκμετάλλευση των εργαζομένων των πιο φτωχών χωρών.

Απέναντι στις τρεις προηγούμενες θεωρίες η θέση του ΑΣΚΕ είναι:

Η σύγκλιση της ανθρωπότητας προς μια παγκόσμια κοινότητα βασισμένη στην ισοτιμία των μελών της προϋποθέτει την άμβλυνση της ανισότητας μεταξύ των εθνών και της καταπίεσης του ενός πάνω στο άλλο καθώς και το μετασχηματισμό της κοινωνίας στα πλαίσια του έθνους.

Έτσι οι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες, οι αγώνες για την κατάκτηση της εθνικής ανεξαρτησίας μαζί με την πορεία προς τον αυτοδιαχειριστικό σοσιαλισμό δημιουργούν ταυτόχρονα τις προϋποθέσεις για την εξέλιξη της ανθρωπότητας προς μια υπερεθνική κοινότητα βασισμένη στην ισοτιμία.

Οι λαοί που καταπιέζονται και εξαρτώνται από τις ισχυρές χώρες μοναδικό όπλο έχουν την ίδια τους την ενότητα, που σήμερα συστατικό στοιχείο της είναι το έθνος. Άμβλυνση της εθνικής συνείδησης σημαίνει αφοπλισμό των λαών.

Το ΑΣΚΕ προτείνει το δρόμο για την κοινωνία που αγωνίζεται να οικοδομηθεί στο ορατό μέλλον. Σε ανώτερα στάδια εξέλιξης της ανθρωπότητας η ανισότητα των εθνών και η καταπίεση του ενός πάνω στο άλλο θα παραχωρήσουν τη θέση τους στην ισοτιμία και τη φιλία μεταξύ τους. Η

ανθρωπότητα αναπόφευκτα θα προχωρήσει σε άλλες μορφές υπερεθνικής κοινωνικής οργάνωσης με την οικονομική ολοκλήρωση και τη διάχυση των πολιτιστικών στοιχείων.

Η Ελλάδα που θα προχωρεί προς το σοσιαλισμό θα βρίσκεται, όπως και σήμερα (1986), ανάμεσα σε χώρες ανατολικές και δυτικές, που θα λειτουργούν με βάση τα κρατικά τους συμφέροντα και ίσως ορισμένες απ' αυτές απειλήσουν τις κατακτήσεις του λαού, με σκοπό να εξυπηρετήσουν τις δικές τους επιδιώξεις. Άρα, τουλάχιστον για την Ελλάδα, η ανεξαρτησία δεν είναι μόνο αυτοσκοπός αλλά και απαραίτητος όρος για το σοσιαλισμό, όπως επίσης και ο σοσιαλισμός, κατά τη γνώμη τουλάχιστον του ΑΣΚΕ, είναι απαραίτητος όρος για την κατάκτηση της ανεξαρτησίας.

Στην Ελλάδα, όπως και σ' όλες τις περιφερειακές χώρες, η αστική τάξη (μονοπωλιακή και μεσαία) που διαμορφώθηκε από την ξένη εξάρτηση δεν έχει εθνική συνείδηση, ζει στη σκιά του ξένου κεφαλαίου και πρακτορεύει ξένα συμφέροντα. Οι άλλες τάξεις και στρώματα καταπιέζονται ή και εξαφανίζονται μέσα στο καθεστώς της εξάρτησης. Άρα η εθνική ανεξαρτησία δεν είναι ζήτημα εφεδρειών ή συμμαχιών στον αγώνα για το σοσιαλισμό, όπως ισχυρίζονται τα περισσότερα Κ.Κ., αλλά η άλλη όψη αυτού του αγώνα. **Το ελληνικό λαϊκό κίνημα σήμερα, αλλά και σ' όλες τις φάσεις του αγώνα, θα πρέπει να υπερασπίζεται τα εθνικά του χαρακτηριστικά.**

Πίνακας περιεχομένων

	Σελ.
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	1
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ.....	4
Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ.....	14
ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΡΟΥΜΑΝ.....	19
Η ΕΝΤΑΞΗ ΣΤΟ ΝΑΤΟ.....	22
Η ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ.....	27
ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ.....	33
Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.....	41
ΟΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΛΛΑΖΟΥΝ.....	43
Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ.....	46
Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.....	50
Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ.....	55
Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ.....	57